

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

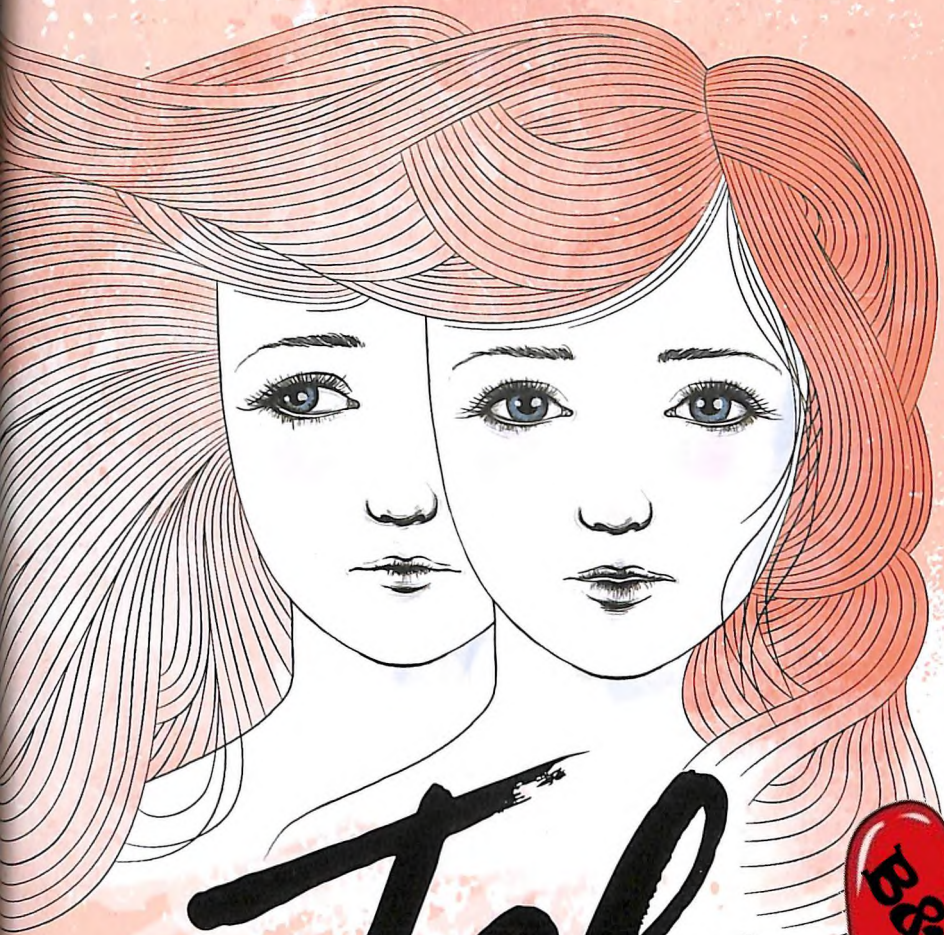
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tek

Sarah Crossan

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*CARNEGIE MADALYASI *BOOKSELLER YA AWARDS KAZANANI

*CHILDREN'S BOOK IRELAND YILIN KİTABI

ONLAR HER ŞEYLERİNİ PAYLAŞIYORDU;

GİYSİLERİNİ, ARKADAŞLARINI...

*hatta vücutlarını
bile...*

Tippi ve Grace. Grace ve Tippi. Onlar için aynı eteği giymek normaldi. Dengede durmak için birbirlerinin koluna girmek ve diğerinin nefes alıp verişlerini dinleyerek uyumak da. Kısaca paylaşmak ve bazı şeyleri özel tutmak çok doğaldı. 16 yaşındaki iki kızın kendi düşünceleri, kalpleri ve kolları vardı ama karınlarından aşağısı birleşikti. Hallerinden memnun oldukları için ameliyat riskini almak istemiyorlardı.

Fakat kızların vücudu kendilerine karşı savaşmaya başlayacaktı. Grace bunu kabul etmek istemiyordu. Tippi'ye bile söylemek istemiyordu. Gerçeklerden daha ne kadar kaçabileceklerdi? Hayatlarının en imkânsız seçimiyle yüzleşmeyi ne kadar erteleyebilirlerdi?

elle

"Grace'in zarif ve içten anlatımı, alaycı üslubuyla birleşip sevinebilir bir karakter yaratıyor. Bu kitapta, genç yetişkin kitaplarında sık görülmeyen dürüst ve inatçı bir gerçekçilik var. Gözden kaçırılmaması gerek."

—Kirkus Reviews

"Yazar serbest şiir tarzını benimseyerek bu erişkinliğe geçiş dönemini, iyi araştırılmış tarihi ve tıbbi bilgilerle sorunsuzca birleştirmiş, iki kardeşin de kişiliklerini ve kendilerine has özelliklerini dikkatle göz önüne sermiş."

—Booklist

Ceviren: Begüm Berkman Padar

YABANCI

9 786052 1177280

40 TL

www.yabanciayinlari.com

facebook.com/yabanciayinlari

instagram.com/yabanciayinlari

internet satışı: ilknokta.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Çoğunlukla Grace’in bakış açısından yazan Crossan, arkadaşlarının ve ailelerinin düşüncelerini de araya yerleştiriyor ve siyam ikizleriyle sevdiklerinin yaşadıkları zorlukları okurlara sunuyor. Vücudumuzun insan olarak kimliklerimizi nasıl etkilediğine dair önemli sorular soran bu kitap, duygusallık ve kız kardeşlerin birbirlerine duyduğu sevgi arasında çarpıcı bir denge yakalıyor.”

—*Publishers Weekly*

“Dokunaklı ve ilgi çekici... Kendilerine özgü fiziksel zorlukları olmasına rağmen ikizler, dünyanın her yerindeki ergenlerle aynı isteklere sahip: uyum sağlamak, âşık olmak ve herkesten farklı bir kimlik bulmak.”

—*VOYA*

“Öz anlatımıyla Grace’in erişkinliğe geçiş dönemi hikâyesi, farklılıklar üzerine bir tartışmaya, kardeşliğin en derin bağlılıklarına ve heyecan verici bir trajediye dönüşüyor. Grace’in ‘İki Olmak’ üzerine hikâyesi, kendine özgü bir çarpıcılığa sahip ve okurlarda şefkat uyandırırken çokça gözyaşına sebep olacak.”

—*The Horn Book*

ONLAR HER ŞEYLERİNİ PAYLAŞIYORDU;
GİYSİLERİNİ, ARKADAŞLARINI...

hatta sücutlarını bile...

Sarah Crossan Dublin, Londra ve New York'ta yaşıdıktan sonra Hertfordshire'a yerleştı. Felsefe ve edebiyat üzerine lisans eğitimi aldıktan sonra Cambridge Üniversitesi'nde İngilizce ve tiyatro öğretmenliğı dersleri aldı. Yaratıcı yazarlık üzerine yüksek lisans eğitimi ni tamamladığından beri okullarda yaratıcı yazarlığı tanıtmaya çalışıyor. 2016 yılında Crossan, *Tek* isimli romanıyla CILIP Carnegie Madalyası ödülüyle beraber Bookseller Ya Awards'u, CBI Yılın Kitabı ödölünü ve CıPPA Şiir Ödölü'nü kazandı.

Tek

Sarah Crossan

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tek

Tek

Özgün Adı | *The One*

Sarah Crossan

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Gökırmak

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın

Kapak İllüstrasyonu | Hamdi Akçay

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-28-0

Türkçe Çeviri © Begüm Berkman Padar, 2018

© Yabancı Yayınları, 2018

© Sarah Crossan, 2015

Sertifika No: 11407

Bu eser AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odın İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarah Crossan

Tek

Çeviren
Begüm Berkman Padar

BEN FOX'A (1988-2014)
-RUHUN DAİM OLSUN

AĞUSTOS

Kız Kardeşler

İşte,
Buradayız.

Ve hayattayız.

Var olabilmemiz
dahi
başlı başına
inanılmaz değil mi?

Yazın Sonu

Yazın soluğu, soğumaya yüz tutmuştu.
Gecenin mürekkebi erkenden dökülür olmuştu.
Ve hiç hesapta yokken
annem, artık Tippi'nin ve benim
evde öğrenim görmeyeceğimizi duyurdu.
"Eylülde," dedi,
"lise son için bir okula kaydolacaksınız
ve herkes gibi
okula gideceksiniz."

Çıt
 çıkarmadım.

Dinledim
ve uslu uslu başımı salladım
ve bluzumun sökülmüş ipini çekiştirdim
ta ki bir düğme

düşene dek.

Ama Tippi sessiz kalmadı.

Patlayıverdi:

"Dalga mı geçiyorsunuz?
Aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırıp
annem ve babamla saatlerce kavga etti.

Bense dinledim
ve uslu uslu başımı salladım
ve tırnak etlerimi kemirdim
hem de

kanatana dek.

Sonunda annem şakaklarını ovup iç geçirerek
çıkardı baklayı ağzından.
“Hayırseverlerin bağışları tükendi
ve evde eğitiminizi sürdürecektir paramız kalmadı.
Babanız hâlâ bir iş bulamadı, biliyorsunuz
ve ninenizin emekli aylığı
televizyon faturasına zor yetiyor.”

“Kızlar, siz biraz masraflısınız,” diye ekledi babam,
yalnızca
birazcık daha uslu olsak,
bize harcanan paradan
yani hastane faturaları ve özel kıyafet masrafından
tasarruf edebilirmişiz gibi.

Mesele şu ki
Tippi ile ben normal sayılmazdık;
her gün gördüğünüz insanlar gibi,
daha doğrusu *görüp görebileceğiniz*
hiçbir insan gibi değildik.

Nezaketten nasibini almışlar,
bize “yapışık ikiz” diyorlardı
fakat başka şekillerde çağırıldığımız da olmuştu;
ucubeler, canavarlar,
yaratıklar, mutantlar...

Hatta bir keresinde “iki başlı iblis” dendiğini duyup
o kadar çok ağlamıştım ki
bir hafta gözlerim şiş gezmiştim.

Ama farklılığımız su götürmez bir gerçektir.

Gerçekten de yapıştık,
ayrılmazdık...
etimizle, kemiğimizle birdik.

İşte,
okula gitmememizin
nedeni
buydu.

Yıllarca kimya deneylerini
mutfığımızın tezgâhında
ve beden eğitimini evimizin bahçesinde yaptık.

Ama artık
bundan kaçamazdık;
okula *gidecektik*.

Kardeşimiz Ejder gibi,
çocukların öğretmenlere bıçak çektiği
ve kahvaltıda daksil içtiği
bir devlet lisesine değil tabii ki.

Hayır, elbette hayır.

Evde eğitim masraflarımızı karşılayamayan
belediye
bir özel okula,

Hornbeacon Lisesi'ne
tek öğrencilik ödeme yapacaktı
ve Hornbeacon da o tek öğrencilik kayıtlı
ikimizi birden almayı kabul etmişti.

Galiba şanslı hissetmemiz gerekiyordu.

Ama bana sorarsanız "şans"
bizim için
doğru kelime
değildi.

Herkes

Ejder, Tippi'yle paylaştığım
çift kişilik yatağa yayılıp
bereli ayaklarını uzatmış,
tırnaklarına koyu, metalik mavi oje sürüyordu.
"Bilemiyorum,
belki de hoşunuza gider," dedi bize,
"bu dünyadaki *herkes* adi değil ya."
Tippi ojeyi aldı, sağ elimdeki tırnaklara sürdü ve
üfleyerek
kuruttu.
"Evet haklısın,
herkes adi değil," dedi,
"ama *bizim* yanımızda,
adileşiyorlar."

Bizim Gibi Bir Ucube

Ejder'in adı aslında Nicola
ama daha iki yaşında bir bebekken
canavar gibi ateş püskürterek
evde paldır küldür dolaşıp
pastel boyaları ve oyuncak trenleri kemirdiğinden,
Tippi'yle ona bu adı vermiştik.

Artık on dört yaşında bir balerindi.
Artık paldır küldür değil...
havada süzülerek dolaşıyordu.

Şansına, tamamen normaldi.

Öyle de olsa, merak ediyordum;
acaba kardeşimiz olmak
onun için berbat bir durum muydu,

kardeşimiz olduğu için
o da
ucube sayılıyor muydu?

Ischiopagus Tripus

Biliminsanları yapışık ikizleri sınıflandırmak için
çeşitli yöntemler bulsalar da
gelmiş geçmiş bütün çiftler
eşsizdir.

Biz anlatmak istemediğimiz sürece
bedenlerimizin detayları saklı kalır.

Ama insanlar *daima* bilmek istiyorlardı.

Alt takımlarda

 tam olarak neleri paylaştığımızı soruyorlardı,
biz de bazen söylüyorduk.

Onları ilgilendirdiğinden değil,
meraklarına bir son vermek için
çünkü bizi esas rahatsız eden,
bedenlerimize dair meraklı.

O halde söyleyeyim:

Tippi'yle *ischiopagus tripus*
türündendik.

Yani

iki başımız,

iki kalbimiz,

ikişer akciğer ve böbreğimiz vardı.

Ayrıca dört kolumuz

ve işlevsiz bacağımız

 bir gösteri köpeğinin kuyruğu gibi

kesildiğinden beri,
tamamen işlevsel iki de bacağımız vardı.

Bağırsaklarımız başta
ayrıydı,
sonra birleşiyordu.

Ve onun altında her şeyimizle
tektik.

Bu size mahkûmiyet gibi gelebilir
ama aslında diğerlerinden;
yapışık kafalı ya da kalpli
veya yalnızca iki kollulardan
daha iyi durumdaydık.

Gerçekten o kadar da kötü değildi.

Hep böyle olmuştuk.

Başka türlüşünü bilmemiştik.

Ve aslında
genelde
birlikte
gayet mutluyduk.

Süte Doğru, Ağır Ağır

"Sütümüz bitmiş," dedi ninem,
boş süt kutusunu ve
dumanı tüten bir fincan kahveyi sallayarak.

"Eh, gidip al o zaman," dedi Tippi.

Ninem burnunu kırıstırıp Tippi'nin belini dürttü ve
"Kalçamda sorun olduğunu biliyorsun," dedi.
Bir kahkaha attım;
şu dünyada
bize karşı
Sakatlık Kozu'nu oynayabilen
tek insan ninemdi.

Böylece Tippi'yle ağır ağır iki bina ileride
köşedeki markete gittik.
Her yere böyle gidiyorduk:
ağır ağır
 ve hantal
 hantal,
sol kolum Tippi'nin beline dolanmış,
 sağ kolumun altında bir değnek...
 Tippi de aynadaki yansımam gibi.

Markete ulaştığımızda ikimiz de
soluk soluğa kalmıştık
ve sütü eve dek taşımayı ikimiz de istemiyorduk.

Tippi
bir anlığına
durup
paslı bir korkuluğa yaslanarak,
"Bundan sonra kendi işini kendi halletsin," dedi.

Bir bebek arabası iten bir kadın
önümüzden geçerken
ağız kocaman bir mağara gibi açıldı.
Tippi gülümseyip, "Selamlar, nasılsınız?" dedi
ve kusursuz bedenli kadın
şaşkınlıkla tökezleyip düşer gibi olunca
kıs kıs güldü.

Picasso

Ejder bin yapboz parçasını
mutfak masasının üzerine
yaydı.

Kutunun üzerindeki resim, bu dağınıklığın
Picasso'nun bir eserine;
uzuvların
ve çizgilerin,
sarı,
kahverengi ve
mavi
yekpare küplerin
tuvale gerçeküstü şekilde yayıldığı
Dostluk tablosuna
dönüştüğünü vaat ediyordu.

"Picasso'yu seviyorum," dedim,
"sadece gözün görebildiğini değil,
şeylerin özünü resmediyor."

Tippi ofladı. "Bunu yapmak imkânsız gibi."

Ejder parçaların
yüzlerini çeviriyordu.

"Ne kadar zor, o kadar iyi," dedi.
"Yoksa ne anlamı var ki?"

Tippi'yle onun yanındaki
ekstra geniş sandalyeye
oturduğumuz sırada
babam
gözlerinde uyku ve üzerinde ekşi bir kokuyla
ayaklarını
sürüye sürüye
yatak odasından çıktı.

Yapbozun çerçevesini
yani köşeleri
ve kenarları
bulma çabamızı izledi,
sonra Ejder'in omzunun üzerinden uzandı
ve kardeşimizin eline
sağ üst köşe parçasını koydu.

Masada karşımıza oturdu
ve arayıp bulduğumuz parçaları sessizce
bir hat halinde birleştirdi.

Ona sevinçle bakıp,
"Ekip çalışması ne güzel," dedim.

Bana bakıp göz kırptı.
"Ustalarından öğrendim," dedi
ve kalkıp buzdolabında
bira
arandı.

Fırlatma

Annemle babam, Tippi'yi ve beni
okuldaki ilk günümüze
uzaya
astronot fırlatacakmış
gibi hazırlıyorlardı.

Her günümüz randevularla doluydu.

Terapistimize, doktorlarımıza ve diş hekimimize
görünmemiz için günlerimizi planlıyorlardı.
Sonra ninem saçımıza balyaj
ve tırnaklarımıza manikür yaptı.
Böylece hazır olduk
Halka Büyük Arzımıza.

Bizi silahsız ve savunmasız halde
bir aslan sürüsünün ortasına atmıyorlarmış gibi,
annem, "Muhteşem olacak!" dedi
ve babam
çarpık çarpık gülümsedi.

Yakında dokuzuncu sınıfa başlayacak olan Ejder,
gözlerini devirdi
ve hırkasının manşetini çekiştirdi.
"Kolay olacakmış numarası yapma anne,
kimse kanmıyor."

Tippi, "Eğer nefret edersem bırakırım," diye çıkıştı
ve Ejder hemen karşılık verdi:
"Ben nefret ediyorum da evde *kalabiliyor muyum* sence?"

Ninem *Judge Judy* dizisini izliyordu.
"İnsan okuldan neden nefret eder ki?" diye cırladı.
"Kızlar, bunlar hayatınızın en güzel yılları.
Sevdiceklerinle orada tanışacaksınız."

Babam arkasını döndü,
Ejder'in yüzü kızardı
ve annem sessiz kaldı
çünkü
hepsi de
bizim
aşkı
asla
bulamayacağımızı
biliyordu.

Terapi

“Neler oluyor, anlat bakalım,”
dedi Doktor Murphy
ve
sık sık yaptığım gibi,
dolu dolu on dakika boyunca
kahverengi deri koltuktaki bir düğmeye dalıp giderek
sessizce oturdum.

Doktor Murphy’yi kendimi bildim bileli,
on altı buçuk yıldır,
yani o kadar uzun zamandır tanıyordum ki
anlatacak yeni bir şey bulmak imkânsızlaşmıştı.
Yine de doktorlar bozuk yanımız buymuş gibi,
ruh sağlığımızı korumak için
terapiye düzenli gelmemizde ısrarcıydılar.

Tippi ne söylediğimi duymamak için,
benim
bastırılmış tüm duygularımı
onu incitmeden
Doktor Murphy’nin defterine kusabilmem için
kulaklık takıp yüksek sesle müzik dinliyordum.

Eskiden, yani yedi-sekiz yaşımdayken ve
Tippi oyuncak bebeğimi çaldığında ya da
saçımı çektiğinde veya
kurabiyenin bana ait yarısını yediğinde
terapide uzun uzun dert yanardım.

Ama artık anlattıklarım arasında
Tippi'nin bilmediği pek bir şey yoktu
ve konuşmak sanki
zaten sahip olmadığımız paranın ve
tamı tamına elli dakikanın israfıydı.

Esnedim.

"Eee?"

dedi Doktor Murphy.

Sanki benim sorunlarım onun sorunlarıymış gibi
kadının alnı kırıışmıştı.

Elbette empati,
sunduğu hizmetin bir parçasıydı.

Omuz silktim.

"Yakında okula başlayacağız," dedim.

"Evet, haberim var.

Peki, bu sana ne hissettiriyor?" diye sordu.

"Emin değilim."

Başımı kaldırıp lambaya,
el değmemiş bir örümcek ağına ve
kendinden büyük bir sineği mideye indiren örümceğe baktım.

Ellerimi kucağımızda birleştirdim.

"Şey..." dedim,

"sanırım diğer öğrencilerin bana acımasından
endişeleniyorum."

Doktor Murphy başını salladı.

Kadın bana
Çocukların böyle bir Şey yapmayacağını
ya da
her Şeyin harika olacağını söylemedi
Çünkü yalan söylemek onun tarzı değildi.
Bunun yerine, "Nasıl gittiğinden
haberdar olmak isterim Grace," dedi
ve duvardaki saate bakıp,
"Sonraki randevumuzda görüşürüz!"
diye cıvıladı.

Tippi Anlatıyor

Hemen yan odaya,
Doktor Netherhall'ın ofisine girdik.
Kulaklıkları takma sırası bende,
içini dökme sırası Tippi'deydi.

Ki
sanırım
bunu gerçekten yaptı.

Hızlı hızlı konuşuyordu;
yüzü ciddiyete bürünmüş,
sesiyse zaman zaman
rasgele
bir
ya da iki
kelimeyi duyabileceğim kadar yükseliyordu.
Müziğin sesini,
onun sesini yutacak kadar açtım,
sonra izlemeye başladım;
ayağını benimkinin üzerine atmasını,
geri çekmesini,
saçını yüzünden geriye savurmasını,
öksürmesini,
dudağını ısırmasını,
koltuğumuzda kımıldanmasını,
kolunu kaşımalarını,
burnunu ovmasını,
tavana boş boş bakmasını,

kapıya boş boş bakmasını
ve bütün bu süre boyunca
konuşmasını...
ta ki
sonunda dizime dokunup
dudaklarını oynatarak,
"Bitti," diyene dek.

Sağlık Kontrolü

Annem organlarımızın bizi
yarı yolda bırakmaya niyetlenmediklerinden
emin olmak için
ta Rhode Island'daki özel
çocuk hastanesine,
üç aylık sağlık kontrolümüze getirdi.
Doktor Derrick
her zaman olduğu gibi
bugün de
gözleri kocaman açılmış
tıp öğrencilerini sıraya dizdi ve
bize, muayeneyi izlemelerinin
sorun olup olmayacağını sordu.

Olurdu.

Elbette sorun olurdu.

Ancak doktorun stetoskopu ve beyaz önlüğü
ihtilafa yer bırakmadığından
omuzlarımızı silktik ve
bluzlarımızı çıkardığımız sırada
parmak uçlarında
hafifçe
öne doğru eğilen,
dudakları sıkıca büzülü
ve gözleri kısıklı
bir düzine stajyer doktorun

bizi süzerek
incelemesine
izin verdik.
Muayene bittiğinde yüzlerimiz kızarmıştı
ve tek isteğimiz
gitmekti.

Yeniden Doktor Derrick'in ofisine döndüğümüzde,
annem umutla, "İyiler, değil mi?" diye sordu.
Adam masasının üzerinde
parmaklarını tıklattı.
"Görebildiğim kadarıyla
her şey yolunda,"
dedi.
"Ama her zamanki gibi
ağırdan almalılar,
özellikle de artık
okulda olacakları için.
Değil mi, çocuklar?"
Bizi şakadan uyarırcasına parmak salladı.
"Evet," dediysek de
yaşayışımıza dair
tek bir şeyi dahi
değiştirmeyi planlamıyorduk.

Grip

Doktor Derrick'i
ziyaretimizden iki gün sonra
grip
 geliyorum bile demeden
bizi yatağa düşürdü.

Titreyip sarsılıyor
ve soğuk ürpertilerden kurtulma
umuduyla
 yorgana sarınıp
dört saatte bir
 iki beyaz parasetamol tableti yutuyordum.

Tippi yanımda
zangırdıyor,
aksırıyor, öksürüyor
ve ikinci kutu peçetesini
hızla tüketiyordu.

Yatak çarşafı terden sırlıslıklamdı.

Annem kaynar sıcaklıkta
içecekler
getirdi ve bize birkaç lokma
kızarmış ekmek yedirmeye çalıştı.

Ama o kadar hastaydık ki
hareket bile edemiyorduk.

Atlatamıyorum

Ürpertilerden bir türlü kurtulamıyordum
ve benden daha iyi görüldüğü halde
Tippi de

ben
griple savaşıırken
yatakta kalmak zorundaydı.

Endişe

Annem Doktor Derrick'i arayıp
ona

semptomlarımızı
tek tek
sıraladı.

Doktor henüz
endişelenmeye gerek görmüyordu.
Anneme bize bol bol su içirmesini
ve yatakta kalmamızı söyledi.

Durumumuzu izlemesini.

Ama annem zaten bizi izlemeden duramıyordu.

Endişelenmeden edemiyordu.

Hakkı da vardı
çünkü çok azımız hayatta kalıp
yetişkinliğe erişebiliyordu.

Biz büyüdükçe
annem daha çok huzursuzlanıyordu.

Zaman aktıkça
varoluşumuzun
aniden
sonlanma
olasılığı

giderek
artıyordu.

Bu
asla
yok
olmayacak
bir hakikatti.

Ayağa Kalkabildim

Ama istemiyordum.
Bacaklarım tutmuyordu.
Boğazım sanki kumla kaplıydı.
Kalbimse
sırf
beni yataktan
banyoya götürebilmek için
aşırı çabalıyor gibiydi.
“Uzanmak istemediğinden emin misin?”
diye sordu Tippi.
Başımı iki yana salladım.
Ben kendimi toparlayamadığım için
onu yatağa hapsedemezdim.
Başımı salladım

ve katlandım.

EYLÜL

Neredeyse

Ön kapı açılıp kapandı
ve babamın sesi duyuldu:
“Hey, evde kimse var mı?”

Yapbozu bitirmeye o kadar yaklaştığımız ki
ona cevap vermedik.
Başımızı bile kaldırmadık.
Tek arzumuz Picasso’yu,
renk öbeklerini fethetmekti.
Babam mutfığa dalarak,

“Size hediyelerim var!” dedi ve
iki poşeti
dosdoğru
yapbozun üstüne bıraktı.

Soluğumuzu tuttuk.

Babam poşetlerin içini karıştırdı.

İki kutu çıkardı ve
Tippi ile bana
uzattı.

Şaşkınlıkla kalakaldım.

Telefonlar...
Yepyeni,
selofanı hâlâ üzerinde olan telefonlar.

"Aman Tanrım," dedim,
"ciddi olamazsın!"

Babam gülümsedi.
"Yarın okulda bunlara ihtiyacınız olacak.
Son modeller
ve yeniler.
Kızlarıma böylesi yakışır."

"Paramız yoktu hani?"
dedi Tippi.

Babam onu duymazdan gelip
Ejder'e
daha büyükçe bir kutu uzattı.
"Ve bu da sana."

Ejder kutuya baktı,
gözlerini kırptırdı
ve içinden, pembe saten
bir çift pisipisi çıkardı.

Ters çevirip tabanlarına baktı.

"Güzelmiş," dedi.

"Ama çok küçükler."

Mutfağın köşesindeki vantilatör vızıldıyordu.
Babam gözlerini Ejder'e dikti.

"Eh, küçükler ama,"
dedi Ejder.

Babam iç geçirdi.

“Sizi hiç memnun edemeyeceğim, değil mi?”

Ayakkabı kutusunu Ejder’in elinden kaptı,

yeniden poşete tıktı

ve hepsini,

beraberinde

Picasso’nun tüm parçalarını da sürükleyerek

masadan indirdi.

Başa Gelen, Gerçeklerdir

Tippi,
henüz tam uyanamamış halde
kahvesini bir dikişte içti ve
sarı-beyaz
girdaplarda
geleceğini okuyabilecekmiş gibi
çırpılmış yumurtasına gözlerini dikti.

Normalde
onu asla
acele ettirmezdim
ama gecikemezdik;
okulun ilk gününde bunu yapamazdık.
Bu yüzden gündüzdüşlerinden
yumurtasını yiyebileceği kadar
uyanmasını umarak
hafifçe boğazımı temizledim
—öhöm, öhöm.

Ancak sesim, sıcak tavaya
dökülen buzlu su
etkisi yarattı.

Tippi tabağını itti.
“Yıllardır
seni beklediğim onca zaman için
harbiden bir altın madalyayı
hak ediyorum, biliyorsun, değil mi?”

“Özür dilerim, Tippi,”
diye fısıldadım
çünkü boğazımı
öylesine temizlemişim
numarasına yatamazdım.

Tippi’ye yalan söyleyemezdim.

İşte, bizim gibi
rahimdeyken ayrışamayacak kadar
inatçı bir bedenle bağlıyken
başa gelen budur:
Gerçekler.

Üniforma

Herkesin istediğini giyebildiği
Ejder'in okulunun aksine,
Hornbeacon'ın bütün öğrencileri
üniforma
giymek zorundaydı:
kar beyazı gömlek, çizgili yeşil kravat,
önü pilili
ekose etek.

Dertleri
herkesin bir görünmesini sağlamaktı.
Bunu biliyordum.
Ancak bizin nasıl giyindiğimizin önemi yoktu.
Biz daima
dikkat çekecek
ve diğer herkes aptalmış gibi görünmeye çalışacaktık.

"Hâlâ vazgeçebiliriz," dedi Tippi.

"Kabul ettik bir kere," diye karşılık verdim
ve Tippi dilini şaklattı.

"Ben kabul etmeye zorlandım.
Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" dedi.
Boynuna dolanmış kravatı çekiştirdi,
ucundan tutup
darağacı ilmeği gibi yukarı çekti.

Uzanıp eteği aldım ve içine girdim.
Tippi karşı koymadan
eteği yukarı çekti.

“Çok çirkin hissediyorum,” dedi.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi,
üç geniş tutama ayırıp
ördü ve çözdü.

Sırıtarak, “Çirkin değilsin.
Bana benziyorsun,” dedim
ve elini
sımsıkı tuttum.

Çirkin Nedir?

O kadar çok hastane koğuşunda bulundum ki görmediğim
dehşet manzarası kalmadı;
yüzünün tek yanı eriyip akmış bir çocuktan, burnu kopmuş ve
kulakları

pastırma gibi
sarkan kadına dek.

İnsanlar *buna* çirkin diyor.

Tabii ben öyle diyemem.

O kadar acımasız olmamayı öğrendim.

Ama Tippi'nin ne demek istediğini anlıyordum.

İnsanlar bizi grotesk buluyorlardı;
özellikle de uzaktan bakıp,
iki ayrı bedenken
aniden
belden
birleşen

bir bütün olduğumuzu görünce.

Ancak sadece başımızın ve omuzlarımızın görüldüğü bir
fotoğrafımızı çekseniz
ve karşılaştığınızı herkese gösterseniz
insanlar sadece ikiz olduğumuzu fark ederlerdi;
benim omuz hizasında,

Tippi'nin biraz daha kısa saçlarına rağmen
ikimizde de hokka burunlar
ve mükemmel kavisli kaşlar olduğunu.

Farklı olduğumuz bir gerçektir.

Ama çirkin miydik?

Yok daha neler!

Saçmalamayın.

Ejder'in Tavsiyesi

*Dürüst olmak gerekirse,
okul, ömrünüzde gideceğiniz belki de en berbat yer olacak.
Gerçekten...
Ortaokul da kötü ama
duyduğum kadarıyla lise cehennem gibiymiş.
Çocuklar zalim ve öğretmenler aksiymiş.
Ciddiyim.
Beni dinleyin ve
ne yaparsanız yapın,
sizinle
takılmak isteyen
ilk çocuğa kanmayın
çünkü muhtemelen onu kimse sevmiyordur.
Bu sosyal intihar olur.
Ve aman diyeyim, kantinde spor tayfasından olabildiğince uzak
oturun.
Ayrıca bu tuhaf gelebilir ama kakanız gelirse
eve kadar tutun.
Tuvaletler, sigara ve makyaj içindir.
O kadar.
Tamam mı?
Her şey iyi olacak,
eminim.*

Annem

“Artık gitmeliyiz,” dedi.
Arabanın anahtarını şingırdatıp
koridora çıktı.

Saçı ıslaktı.
Bluzunun omuz kısmında
ıslak benekler vardı.

Annem artık saçını kurutmuyor
ya da düzleştirmiyordu.
Kendine sadece
ara sıra
dudaklarına parlaticı sürme hakkı tanıyordu.

Eskiden hiç bu kadar sade değildi.

Kendine bakmaya zaman ayırırdı
ama bu, babamın çalıştığı okulun
tasarruf tedbirleri yüzünden onu işten çıkarmasından
ve annemin bankada mesaiye kalmaya başlamasından
önceydi.

En son ne zaman
bir dergi karıştırdığını ya da
oturup da televizyon izlediğini hatırlayamıyordum.

Bir an olsun
huzur bulduğunu hatırlayamıyordum.

Hayatı artık sadece
iş,
iş
ve işti.

Bu yüzden, terleyen ellerime ve midemdeki bulantıya rağmen,
Tippi'yle okula gitmeyi
istese de istemesek de
gidecektik.

Gidecek
ve
şikâyet etmeyecektik.

Hornbeacon Lisesi

Bina beyazdı,
çatlak duvarlarına sarmaşık tırmanmıştı,
pencereleri ise küçük
ve çizik içindeydi.

Öğrencilerin çoğu
birbirini çekiştirip cıyaklayarak
rahat, dostane kavuşmalarının tadını çıkarıyordu.

Ancak ben
yalnız olanları,
bu gürültünün kıyısındakileri,
çantalarını bedenlerine bastırmış ve
gözlerini yere çevirmiş olanları
inceliyordum;

böylece
görünmezliklerini
taklit edebilirdim.

Kurtların Arasında

Okulun müdürü Bayan James,
"Sizi kurtların önüne atmayacağız," dedi
ve Yasmeen'i tanıttı;
rehberimiz olacak bir öğrenciydi,
"ve bir süreliğine...
arkadaşınız," diye ekledi Bayan James.

Annemle babam rahatlamışlardı;
bu fosforlu şeker pembesi renginde
küt saçları olan,
incecik bilekli kız
herhangi bir şeyi savuşturabilirmiş gibi...

Yasmeen, "Vay canına!
İ-na-nıl-mazsınız!" dedi;
hiç de tiksiniş görünmüyordu ki
bu bence
güne iyi bir başlangıçtı.

Ve söylediği de
doğruydı.

Gerçekten de annemizin rahminden
sağ çıkmamız inanılmazdı.

Doğum sırasında
ölmememiz;
on altı yıl
yaşamış olmamız inanılmazdı.

Ama ben inanılmaz olmak istemiyordum,
en azından burada.

Ben herkes kadar sıradan olmak istiyordum
ama bunu Yasmeen'e söylemedim.
Gülümsedim, Tippi de, "Sağ ol," dedi
ve ufak tefek,
pembe saçlı korumamızın peşinden koridora çıkıp
sınıfa yöneldik.

Gözler

Tippi palyaçolara hiç katlanamazdı.
Ejder hamamböceklerinden
ve annem farelerden korkardı.
Babam korkusuz numarası yapardı
ama postacı geldiğinde yüzünü buruşturduğunu,
hastane faturalarını ve park cezalarını
koridordaki
önemsiz posta ve eski gazete yığınlarının altına
sakladığını görmüştüm.

Bana gelince,
ben gözlerden nefret ediyordum.
Gözler,
gözler,
gözler
her yerdeydiler.

Bir de, birilerinin
kâbusu olma olasılığından.

Dolayısıyla Yasmeen rehberlik sınıfımızın kapısını açtığında
ve tüm kafalar
yavaşça
döndüğünde,
korktuğumda
hep yaptığım gibi
Tippi'nin sağ bileğini kavradım.

Öğretmen, sesinin doğal çıkması için çok çabalayarak,
“Hoş geldiniz! Hornbeacon’a hoş geldiniz!” dedi.

Yasmeen homurdanıp bizi arkadaki sandalyelere yönlendirdi.

Yol boyunca

açık ağızlar,

otuz çift pörtlemiş göz ve

yüzde yüz saf

panik

denizi bizimleydi.

Rehberlik Sınıfı

Bayan Jones
okul kurallarını okudu,
dolap tahsisini yaptı
ve hepimize kişisel programlarımızı dağıttı.
Yasmeen,
Tippi ile ben bakmaya fırsat bulamadan
bizimkini de kaptı.
Parmağını
kaydırarak
sütunları
ve sıraları
takip etti.
“Çoğu derste birlikteyiz,
harika,” dedi
ve sırtıma
beni
yıllardır
tanıyormuş gibi
sertçe vurdu.

Belki de Daha Fazlası

Şapşal saçlarına
ve incecik kemiklerine rağmen
Yasmeen kelebek gibi narin ya da kırılğan değildi.

Bize yan bakan
herkese küfrediyordu ve
birinci sınıflardan, bizi görünce
pişmiş kelle gibi sırtan bir oğlanı
parmaklarını kırmakla tehdit etti.
Okuldaki güzel kızların aksine

Yasmeen'in maiyeti yoktu;
hani şu hoplayan memeli ve
yok gibi popoları olan sarışınların aksine.
Yine de
kimse ona bulaşmıyordu.

Üstelik sanırım yalnızca bir arkadaşı vardı
belki de arkadaştan daha fazlasıydı;
oğlanın adı Jon'du,
resim dersinde tanıştığımız sırada
elini uzattı ve
Tippi ile bana
ayrı ayrı,
gerçekten
iki ayrı insanmıyız gibi baktı.

Resim Dersi

Jon esneyip önündeki topak topak gri kili
merdaneyle ezip
düzlerken,
“Off, okula dönmekten nefret ediyorum,” dedi.
Gözleri ceviz renginde, bakışları sakindi.
Saçları o kadar kısa tıraşlanmıştı ki
orduda asker olsa sıırtmazdı.
Elleri minik dövmelele kaplıydı;
parmakları
kilin içinde
hareket ettikçe ışıldar gibi görünen yıldızlarla.
Yasmeen kısık sesle,

“En azından beni her gün görebiliyorsun,” dedi
ve kendi kilini mıncıklayıp düzelterek
yamuk bir çanağa dönüştürdü.

Tippi oğlana, “Ben Tippi, bu da Grace,” diyerek
ikimizi birden tanıştırdı.

Ama ben
kendi adıma
konuşmak istiyordum.

Jon’un sesimi duymasını istiyordum,
kardeşiminkiyle aynı olsa da.

Ve gözlerini bana çevirip
Tippi'ye baktığı gibi bakmasını istiyordum:
sakince
ve
ufacık bir
dehşet duymadan.

Serbest Saatte

Ortak salonda
biz
yemekmişiz,
onlar da

beslenmeye hazır, aç hayvanlarmış gibi
etrafımıza doluştular.

Başlarını uzatarak
—boyunları sonuna kadar gerilerek—
görmeye çabalıyorlardı.

Kıçımızı açıp kankan dansı
falan yapmıyorduk.
Sadece
değneklerimize dayanmış duruyorduk.

Ama bu bile yetiyordu.

Varlığımız bile onları büyölüyordu.

İzleyicilerimiz
ipeksi saçlı kızlar,
yakaları yukarı
kalkık oğlanlardı;
hepsinin elleri manikürlü.
Sürü halinde Abercrombie & Fitch kataloğundan
fırlamış bir gruba benziyorlardı;
herkes bakımlı ve ütölüydü.

Tippi isimlerimizi
ve nereden geldiğimizi
söylediğinde
kimse konuşmadı.
Sadece
gözlerini kırpmadan,
gerçekliğimizi
sınarcasına bakıyorlardı.

Sonunda Yasmeen kalabalığı dağıttı.
"Yeter!" diye bağırdı ve bizi
yangın çıkışının yanındaki plastik sandalyelere oturttu.

Jon, "Herhalde zamanla
bu bakışlara alışmışsınızdır," dedi.

Tippi, "Sen alışabilir miydin?" diye sordu.
Yutkundum.

Yasmeen güldü.

Jon biraz düşündü.
"Hayır," dedi.
"Çok pis
bozulurdum."

Fransızca

Madam Bayard'ın açıklamalarını;
bu dönem notlarımızın nasıl hesaplanacağını dinlemedim.
Ortamı yumuşatmak için anlattığı
chocolatine tarifini de umursamadım.
Ödevi bile not almadım
çünkü
Jon
Tippi'nin olmadığı yanımda,
sağ tarafımdaydı
ve beni
meraklı çoğu insanın hissettirdiğinin aksine
hâkim karşıdaymışız gibi değil de,
gece yayınlanan bir sohbet programındaymışız
ve o kare koltuklarda oturuyormuşuz gibi
beni soru yağmuruna tutuyordu.

"İkinizin de pasaportu var mı?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Gerçi hiç kullanmadık."

"Peki, hiç kardeşini bayıltana pataklamayı
istemiyor musun?"

"Genelde hayır."

"Peki, okula neden şimdi başladınız?

Neden burayı seçtiniz?"

"Başka seçeneğimiz yoktu."

"Ah, bak işte bunu anlarım, Grace.
Hem de çok iyi."

Kaleminin arkasını kemirdi,
parmaklarıyla masasında
ritim tuttu.

"Seçeneksizlik...
Bunu anlıyorum.
Ben de burada olmasam
çok yavaş ve
nereye gittiği meçhul
bir trende olurdum."

Kantin

Kantine girerken
Yasmeen ve Jon
biri önümüzde,
diğeri arkamızda
salınırcasına yürüdüğünden
pek
fark edilmedik.

Annem, babam, Ejder ve ninem
bunu senelerdir yapıyordu;
bizi
ellerinden geldiğince
alaylı sözlerden
ve telefon kameralarından
sakınıyorlardı
çünkü o *klik klik* sesinden
ve birkaç saniye içinde
birilerinin sosyal medya hesabında
meşhur olacağını bilmekten
daha beteri yoktu.

Bir kutu pizza ile
iki pipetli Sprite sipariş verdik ve
Yasmeen ile Jon'la
köşedeki bir masaya geçip
oturduk.

Diğer konuşmaları, çatal-bıçak seslerini
bastırmaya çalışarak
nasıl yaşadığımızdan değil
—yapışık işemenin koşullarından mesela—
(ki bütün günün böyle geçeceğini sanıyordum),
sinemadan,
müzikten,
kitaplardan,
biradan,
yeni okul yılından,
Yunan adalarından,
mercan kayalıklarından,
en sevdiğimiz kahvaltılık gevreklerden
ve Şeytan'dan bahsettik.

Mükemmel şapşallıkta bir sohbetin ardından
ders zili çaldığında
şaşkındım;
gerçekten
iki arkadaş
edinmiş olabilir miydik?

Nerede?

Kuzenlerimiz vardı,
bize tahammül eden;
bir de arada bizimle takılan bir kardeşimiz.

Ama ya arkadaşımız?

Arkadaş denen şeyi biz nerede bulabilirdik ki?

Temas

Tippi'yle dolaplarımızın önünde durmuş
ders için gereken kitapları alıyorduk ki
rehberlik sınıfımızdan iri yarı bir kız gelip
yanımızda durdu
ve gözlerini yere dikti.

Tippi, "Sana engel mi oluyoruz?" diye sordu.

Kızın beti benzi attı.
"Hayır. Dolabım sizinkinin yanında
ama acele etmeyin," diye fısıldadı.

Tippi, "Burada yeterince yer var," dedi
ve ağırlığını bana doğru verip kaydı.

Kız başını iki yana sallayıp
bir iki santim geriledi.

Ah, işte...

Daha yakınımıza gelmeye korkuyordu.
Ders kitabını almak için
elini dolabına götürürse
kazara
bize dokunmaktan korkuyordu.

Devet

“Etüt salonuna gitmeyi düşünüyor musunuz?”
diye sordu Yasmeen.

Aynı anda omuz silktik.
Etüt salonunun ne olduğunu bile bilmiyorduk.

Yasmeen, “Güzel,” diye devam etti.
“Hadi, asalım da kiliseye gidelim.”

Tippi, “Kilise mi?” diye sordu.
“Olmaz.
Pek bize göre değil.”

Jon sırttı.
“Eh, bir şans verin.
Belki din değiştirmenizi sağlarız.”

Vaftiz

Biz dört aylıkken
annem bizi mahallemizin rahibine götürmüş,
adam bizi görünce yutkunup,
"Ben...

şey...

onları
ayrı ayrı
vaftiz edip edemeyeceğimizi
yetkililere sormalıyım,"

demişti.

Annem bir daha
kiliseye adım atmamıştı.

Biz de atmamıştık.

Bugüne dek...

Kilise Nefis Bir Harabeydi

Enkaz halindeki yapının taş ve kayaları
oyuncak legolar gibi etrafa saçılmış,
muhteşem kilise çanı
bir zamanlar kule olan şeyin altında
terk edilmişti.

Oraya ulaşmak için
fen laboratuvarının arkasından sıvışmış,
bozuk patikalardan,
sinek ve çalılarla dolu
bir ağaçlıktan geçmiştik.

Kilise nilüfer yapraklarıyla kaplı
bir gölün yanındaydı
ve muhtemelen
perilerin ya da
seri katillerin gizlendiği bir yerdi;
gerçi Yasmeen,
"Endişelenmeyin,
cinayete kurban gitmeyiz.
Kimsenin haberi yok ama
biz buraya yıllardır geliyoruz," dedi.

Jon, "Onun yerine bir dal tütürüp
sigarayla öleceğiz," dedi
ve
sigarasından
ciğerine altın doluyormuşçasına
keyifli bir nefes çekti.

Kısa süre sonra ikisi de
bu işin duayeni gibi tütüyorlardı.

Yasmeen dumanı göğre doğru üfleyip
sigarasını bana uzattı.

Başımı salladım ama reddetmeme fırsat kalmadan
Tippi kanser çubuğunu
iki parmağının arasına almış,
tütün ve katranı
içine bol bol çekiyordu.

Durdu ve
öyle bir öksürdü ki
kusacak sandım.

Yasmeen güldü.

Jon başını kaşıdı.

Ben yavaşça Tippi'nin
sırtına vurdum ama
gerçekte, bırakayım da
boğulsun istiyordum.

Kahve ve Sigara

Ben naneli çay sevenlerdendim;
Tippi ise zift kıvamında kahve içenlerden.
Günde beş fincana yakın zıkkımlanıyordu
—bu konuda bana pek söz hakkı tanıımıyordu—
ve kafein bedeninde dolaşıp
kardeşımi

—bu aralar

beni de—

vızıldayan bir mikserle dönüştürüyordu.

Günlük dozu ilk başlarda sabah ayılabilmesi için
bol sütlü bir latteydi.
Sonra öğlen bir tane,
ilerleyen saatlerde bir tane daha
ve ne olduğunu bile anlamadan
Tippi bu meretin kölesi olmuştu.

Yani içtiğinin
sadece bir
sigara olduğunu,
tek bir sigaranın
kimseyi öldürmediğini
biliyordum ama

Tippi'yi de iyi tanıyordum.

Belki

“Gününüz nasıl geçti?”

Bayan James,
ofisinde
bizden bilgi alıyordu.
“Hornbeacon’da
mutlu olabilecek misiniz?”

“Mutlu mu?”

diye sordu Tippi ve
başını
yana eğdi,
sanki
bu kelimeyi ilk defa duyuyordu da
anladığı dile çevrilmesini
istiyordu.

Bayan James,
ellerini neşeyle sallayıp,
“Evet, mutlu,” diye tekrarladı.
“Burayı sevdiniz mi?
Kalacak mısınız?”

Tippi bana baktı
ve ben gülümsedim.
“Belki,” dedi,
sonra tekrarladım:
“Belki.”

Bekledik

Diğer öğrenciler
gittikten,
Yasmeen
ertesi sabah
bizimle ortak salonda
buluşmaya söz verip el sallayarak
vedalaştıktan sonra bile
bekledik.

Babamın arabası ufukta belirdiğinde

ve kaldırıma çıkıp
patinajla durabildiğinde

saat dördü geçmişti.

Birkaç ağacın
arasındaki saklanma yerimizden çıktığımızda
direksiyondakinin babam olmadığını gördük.

Çok şükür...

Babam yolcu koltuğuna yığılmıştı.
Yüzü pancar turşusu gibi kızarmıştı.
Arabayı ninem kullanıyordu.

Tippi, arka koltuğa geçtiğimiz sırada,
"Zurna oldu, değil mi?" diye sordu.

“Dut gibi, dutl” dedi ninem.

Babamı

takma tırnaklarıyla dürttü ve
yağmur yağmadığı halde
silecekleri çalıştırdı.

“Dün

görüşmeye gittiği işi
alamadı,” dedi;
sanki bu bir açıklama olabilirmiş,
babam anlayışımızı hak ediyormuş,
bu aralar sık sık sarhoş olmak için
bahane aramıyormuş gibi.

Tippi’yle yerimizde duramıyor,
ilk günümüzü,
mükemmel geçmese de en azından
kimsenin bize şeytan dölü demediğini
ya da kaç vajinamız olduğunu sormadığını
birilerine anlatmaya can atıyorduk.

Ama arka koltukta sessizce oturduk
çünkü babamız uyanırsa
onun saçmalıklarını
dinlememiz
gerekecekti.

Ve

bunu

kimse

ama kimse

istemiyordu.

Başka Nedenler

Ninem babamı yatağına yatırdı,
televizyonu açtı ve
önceden kaydedilmiş programlarını izlemek için
koltuğa kuruldu.

Ejder odasında
bale mayosu ve pisipisilerini giymiş,
boy aynasında kendine bakıyordu.
Eğilip kalkarken
bedeni su gibi akıyordu.

Bir bardak su
içmek için durdu ve
"Sürekli sarhoş," dedi.

Öyleydi.

Bu doğrudu.

Ama elimizden ne gelirdi ki,
hiç işe yaramasa da
mükemmel olmaya çalışıp
bunun onu mutlu etmesini
ve ayık tutmasını ummaktan başka?

"Ee..." dedi Ejder,
"Gününüz nasıl geçti?"

“Harikaydı,” dedim yüksek sesle,
sonunda.

Tippi’yle
yemek hazırlamamız
gerektiği halde
Ejder’in yatağına çöktük.

“Kesinlikle devam edeceğiz,” dedi Tippi,
ben de başımla onayladım.

Jon
düşüncelerime süzüldü...
ceviz rengi gözleri ve yıldızlarla kaplı elleriyle.

Onu,
daha yeni tanıştığım,
doğru düzgün tanımadığım oğlanı
zihnimden attım
çünkü
Hornbeacon’ı sevmemin nedeni o olamazdı.

Başka nedenlere ihtiyacım vardı.

Başka nedenler olmalıydı yoksa
bu arzuyla
aklımı kaçırabilirdim.

Kimse Bahsini Açmadı

Akşam yemeğinde kumpir yedik;
dışı çıtır çıtır, içi yumuşacık,
tereyağlı, rendelenmiş peynirli ve ton balıklı.

Annem okulu sordu ama
beklediğimiz...
ya da umduğumuz kadar
ilgilenmedi.

O, maden suyunun
tepesine yükselen minik baloncukları izleyerek
yemeğini yavaş yavaş yerken
babam yatakta yatıyor,
beyaz çarşafa kokusunu bırakıyor,
bedenindeki viskiden uyuyarak arınıyordu.

Kimse fırında soğuyan
tek patatesin bahsini açmadı.

Kimse koridora yayılan
kusmuk kokusunun da bahsini açmadı.

Seslerimiz kısık,
ağzlarımız dolu,
içimizde yarının
farklı olacağı umudu...

Bencil

"Kilise meselesini konuşmalıyız," dedim
Tippi'yle
yatakta
yan yana uzanırken.

"Sigaraya bozuldun.
Yapma, Grace."
İç geçirdi
ve bir an
kendimi ondan
çok daha genç
hissettim.

"Öncesinde konuşmamız gerekirdi," dedim,
bu adi bedenim
gerektiği gibi ayrılmadığını
ve o ölürse
benim de öleceğimi
ona hatırlatma ihtiyacı duymadan.

"Üzgünüm," dedi.
"Peki, sigara içebilir miyim?"

Başımı diğer tarafa çevirdim ve
ondan olabildiğince
uzağa döndüm.

Bu gerçek bir soru sayılmazdı:

Tippi bir şeyi istedi mi ona
iki eliyle
ve
ikimize birden
ait olan bu bedenle
sarılırdı.

Buna kızmalıydım
ama
sadece haset duyuyordum
çünkü
ben de
bazen
daha bencil olabilmeyi
çok istiyordum.

Çıplak

Ben saçımı şampuanlayıp
kurumuş uçlarına sürdüğüm kremi
birkaç dakika bekletirken
Tippi de bedenini sünger
ve yabancı lavanta özlü
duş jeliyle yıkıyordu.
Koluma ya da yüzüme köpüğünü bulaştırmasın diye
kenara çekilip keskin kokudan uzaklaştım,
sonra
duş başlığının altına girdim
ve yeni bir kalıp bademli sabun alıp
bedenimi yıkadım.

On iki yaşındaki
kuzenimiz Helen
geçen sene
Şükran Günü hindisini yerken,
"Birbirinizi çıplak görmek tuhaf gelmiyor mu?"
diye sormuştu.
Ninem fırınlanmış patatesini
az kalsın kusacaktı.
Herkes cevabımızı beklerken
ama beklemiyormuş gibi yaparken,

Tippi'yle omuz silkmiş ve
başlarımızı iki yana sallamıştık.
Sonra Tippi,

“Tüm hayatını paylaşırken,
kardeşinin memelerini görmek
o kadar da
büyük bir mesele olmuyor,” demişti.

İlk Düşüş

Aceleyle hazırlanıyor,
dişlerimizi fırçalıyorduk;
ben sağ,
Tippi sol eliyle,
boşta kalan kollarımız birbirimizin beline
kanca gibi sarılı.

Sonra aniden ayna
ve Tippi
yok oldular.

Kendime Geldiğimde

Banyo zemininde uzanmış,
tiz cıyıklamaları dinliyordum.
Tippi beni sarsarak kendime getirmeye çalışıyordu.

Gözümü kırıştırdığımda
iç geçirdi ve
bana sıkıca sarıldı.
“İyiym,”
diyebildiğimde
koridordan
parke zemini döven ayak sesleri geliyordu.

Ejder kapıda belirdi
ve elindeki allık fırçasını
sihirli değnek gibi sallayarak,
“Neler oluyor ya?”
diye bağırırdı.

“Kayıp düştüm,” diye fısıldadım.

Ejder annemin kopyası gibi
elini beline koyup,
“Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet,” diye yalan söyledim, “kaydım.”
Lavabodan destek alıp
bedenimi ve Tippi’yi soğuk,
bej
banyo zemininden kaldırdım.

Ejder kaşlarını çatmıştı.

“Kaydı, o kadar,” dedi Tippi.

Ejder'i Tanımak

Ejder kendini şeker kokulu parfüme boğdu
ve ruj sürmeye koyuldu.

"Erkek arkadaşın var, değil mi?"

dedim,

şakayla karışık,

merakla,

umutla.

"Sayılır," dedi Ejder.

Tippi ekmeğe krem peynir sürmeyi bırakıp

Ejder'e ciddiyetle,

yağın yan baktı.

"Tabii, oğlanla tanışmamızı istememen doğal."

Ejder boynuna ipeksi bir fuları sıkıca bağlıyordu.

Duraksadı.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Tippi alayla güldü.

"Gerçekten sorun değil.

Seni anlıyoruz.

Ne olduğumuzu biliyoruz."

Ejder'in tüm yüz hatları

gerilip büzüldü.

"Evet, sizin kim olduğunuzu ben de biliyorum.

Peki, ben kardeşiniz olmak dışında kimim?

Siz buna cevap verebilir misiniz?"
Fuları iyice düzelterip
bekledi.

Ona boş boş bakıyorduk.

"Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm," dedi
ve geçtiği tüm kapıları
çarpa çarpa,
bir hışımla evden çıktı.

Gerçeklik

Tippi'nin dolabına bir not bantlanmıştı:

*Hayvanat bahçesine
geri dönün!!!*

Yasmeen kâğıdı aldı,
buruşturup
tortop etti
ve koridora
fırlattı.

"Dangalaklar!" diye bağırdı.
"Esas hayvan sizsiniz!"

Öğrenciler kitapları kollarında,
dolaplara ve birbirlerine yaslandılar.
Bizi rahatça gözetlemek için bahane bulduklarına sevinerek
gözleri ve
ağızları kocaman açılmış halde
bakakaldılar.

Herkesin bizi kabul etmesini
bekleyemeyeceğimizi biliyordum...
hatta bize
bulaşmamalarını da bekleyemezdik.

İlk gün şansımız yaver gitmişti ama bugün
gerçeklikle yüzleşiyorduk.

Yasmeen,
"Sizden de
benden korktukları gibi korkuyorlar.
Farklıyız
ve bu iyi bir şey değil," dedi.

Tippi bizi durdurdu ve gözlerini kıstı.
Sertçe meydan okuyan bir sesle
"Senden niye korkuyorlar?"
diye sordu Yasmeen'e.

Yasmeen bize döndü.
Sadece, "HIV pozitifim," dedi
ve
minik bir tutam saçını
bol küpeli kulağının arkasına attı.
"Bana baktıklarında ölümü ve
kısa bir ömür görüyorlar. Sizin gibi,
sanırım."

Tippi'yle aynı anda, "Evet," dedik ve
bizimkilerden
daha basit
problemlerle uğraşmak üzere geometri dersine girdik.

Geometri Dersinde

“İyi de, nereden biliyorlar?”
diye sordu Tippi,
Yasmeen’e.
Geometri sorularında
birbirimizin cevaplarını düzeltip,
yanlış yaptıklarımızın
üzerinden geçmemiz gerekiyordu.
Öğretmenimiz Bay Barnes
sınıfta bile değildi.
Grup çalışmasını anlatıp sınıftan çıkmış
ve geri gelmemişti.

“Ben söyledim.
Sorun olacağını düşünmemiştim,” dedi Yasmeen.
“Ama mesele şu ki
bu, kansere benzemiyor.
HIV taşıyorsan
insanlar suçun sende olduğunu düşünürler,
değil mi?
Eh,
ben de kendimi kurtaracağım diye
virüsü nasıl kapıldığımı
açıklamayı reddediyorum.
Başlarım
açıklamasına da,
onlara dal”

Nasıl?

Yasmeen bize hâlâ
pek çok insanın
bizimle tanışır tanışmaz yumurtladığı
soruları sormamıştı:
“Ee, ameliyatla falan ayırlamaz mısınız?”
ve
“En azından *denemek* istemez miydiniz?”

Bunu soranlar aslında yerimizde olsalar
bizim gibi yaşamamak için
her şeyi
yapabileceklerini,
normal
görünmenin
her riske
değceğini
söylemeye çalışıyorlardı.

Ben de Yasmeen’e
nasıl, nasıl, gerçekten nasıl olup da
HIV kapıldığını
sormayı çok istesem de
asla sormayacaktım.

Onun İzi

Dolaba bırakılan
notu öğrendiğinde
Jon, "Şerefsizler," dedi.

Tippi kendi koltukaltlarını gıdıklayıp
maymun gibi
hu-hu-huuu sesleri çıkararak
sonunda bizi güldürmeyi başardı ve
mesajın habisliği
biraz olsun
buharlaşıp gitti.

Yine etüt salonunda olmalıydık
ama Kilise'de,
bir paket tuzlu fıstığı paylaşıp
bir şişe elma şarabını çeviriyorduk.

Tippi şişeyi kafaya dikip
koca bir yudum alınca
ona gözlerimi kısarak
ters ters baktım ve
onaylamadığımı belli edercesine
kollarımı kavuşturdum.

İçkinin kokusu
babamın dengesiz, öfkeli halini hatırlatıyordu
ve o hale düşmek
istemiyordum.

Ama sonra Jon sırasını saldı
ve şişeyi bana uzattı.

Kendimi tutamadım.

Dudaklarımı şişenin ağzına dayadım
ve Jon'un bıraktığı izin tadına baktım;
öpüşmeye bundan daha fazla yaklaşmamıştım hiç.
Diğer herkes
havaya
duman halkaları üflerken
ben
başım dönene dek içtim.

Sonra hayvan taklitleri yaparak,
miyavlayıp *hu-hu-hu* sesleri çıkararak,
Kilise'yi
şahsi hayvanat bahçemize çevirdik.

Jon, "Cidden çok aptalca bir not bırakmışlar," dedi.
Şişeyi elimden aldı ve
son yudumu bir dikişte içti.

Omuz silktim,
soğukkanlı görünmeye çalışarak.

"Nefreti, acımaya tercih ederim," dedim ve
Jon'un
acımadan uzak bakışlarını
üzerimden ayırmamasını
dileyerek
saçlarımın uçlarıyla
oynadım.

Adil Değil

Ejder bale çantasını koridora bıraktı ve
koltuğa çöktü.

Elimdeki kitabı bırakıp,
"Salıları da dersin olduğunu bilmiyordum," dedim.
Tippi başını kaldırıp baktı ve
televizyonun sesini kapadı.

"Kendi derslerimi karşılamak için
küçüklere ders veriyorum," dedi.
"Size söylememiş miydin?"

"Hayır," dedik Tippi'yle aynı anda.
"Bilmiyorduk."

Sessiz ekranda
karakterlerin ağızlarının
açılıp kapanmasını,
dertleri her neyse anlamayarak izledik.

Annem salona geldi.
"Ejder, ocakta ravioli var," dedi.

Tippi, "Ejder'in çalıştığını biliyor muydun?" diye sordu.

Annem başını salladı. "Üstüne düşeni yapması
iyi bir şey, değil mi?"

“Peki ya biz? Biz de mi iş bulalım?”
diye sordu Tippi.

“Aynı şey değil,” dedi annem.

“Bu konuyu
eşitlik meselesine çevirme.”
Kumandayı kaptı ve televizyondaki kahkahalar
odaya doldu.

Anlamıyordu:
Tippi bizim çalışmamamıza değil,
küçük kardeşimizin çalışmak
zorunda
olmasına bozulmuştu.

Soyunma Odası

Beden eğitiminde bir kız sürüsünün önünde
soyunmak zorunda kalmayalım diye
bir serbest saatimizde aşırı sıcak soyunma odasında
üzerimizi erkenden değiştiriyorduk.

Derse sınıfın geri kalanı gibi
gireceğimizden değil;
sadece ısınma egzersizlerine
ve sondaki yürüyüşe katılacaktık.
Futbol sırasında
kenarda
oturacaktık.

Bluzlarımızın
düğmelerini açtığımız sırada
Yasmeen bize bakmıyor,
mesaj yazıyormuş gibi yapıyordu.

Sutyenlerimizle oturmuş
soluklanırken
kapı
aniden açıldı
ve koca okuldaki en güzel kız olan
Veronica Lou
çoşkulu bir Labrador gibi,
parlak, siyah saçları
ahenkle dans ederek
içeri daldı.

Bizi fark etti, donakaldı
ve çantasını
kalkan gibi
kaldırıp,
“Zil çaldı sanmıştım,” dedi.

Yasmeen dişini karıştırdı.
“Sonraki derse beş dakika var Ronnie,” dedi
ve Veronica
canavar görmüşçesine
başını
çabucak,
şiddetle sallayarak
soyunma odasından gerisingeri dışarı çıktı.

Tatlı

Ninem geç kalmıştı, biz de
hemen arkamızdan gelen Jon ve Yasmeen'le
dondurma yemeye gittik.

Burası, insanların
tuhaf tipleri;
Batman kostümüyle
bisiklete binen adamı,
Park ve Altıncı caddelerin köşesindeki
obez dansöz
ve bizi
yani değneklerine yaslanıp
birbirine tutunarak topallayan
yapışık ikizleri
görmeye alışık olduğu
New York,
hatta Hoboken gibi bile değildi.

Montclair'de yeni ve
beklenmeyendik.

Yine de
ellerimizi
soğutmalı vitrin dolabına bastırmış,
gözlerimizi
gökkuşağı gibi dondurmalarından ayırmadan
odaklanmaya çalışıyorduk.

Ben vanilyalı yoğurtlu istedim.
Tippi çikolata parçacıklı
hindistancevizli dondurmayı seçti.

Tippi'yle çok şeyi paylaşırdık
—mesela tüm akşam yemeklerimizi—
ama tatlıyı
paylaştığımız
nadir görülürdü.

Tatlı

Ninem geç kalmıştı, biz de
hemen arkamızdan gelen Jon ve Yasmeen'le
dondurma yemeye gittik.

Burası, insanların
tuhaf tipleri;

Batman kostümüyle
bisiklete binen adamı,

Park ve Altıncı caddelerin köşesindeki
obez dansözü
ve bizi

yani değneklerine yaslanıp
birbirine tutunarak topallayan
yapışık ikizleri
görmeye alışık olduğu
New York,
hatta Hoboken gibi bile değildi.

Montclair'de yeni ve
beklenmeyendik.

Yine de

ellerimizi
soğutmalı vitrin dolabına bastırmış,
gözlerimizi
gökkuşağı gibi dondurmalarından ayırmadan
odaklanmaya çalışıyorduk.

Ben vanilyalı yoğurtlu istedim.
Tippi çikolata parçacıklı
hindistancevizli dondurmayı seçti.

Tippi'yle çok şeyi paylaştık
—mesela tüm akşam yemeklerimizi—
ama tatlıyı
paylaştığımız
nadir görülürdü.

Daha Kötüsü

Yoğurdumun dibini höpürdetirken
birilerinin,
"Siyam ikizi olmaktan
Daha.
Kötüsünü.
düşünemiyorum," dediğini duydum.

Ve kimse gülmedi
çünkü bu bir şaka değildi.
Çok hüzünlü bir gerçek
olarak söylenmişti.

Ama bana sorsalar
Tippi'yle birlikte yaşamaktan,
bu bedende
ve hep
böyle bir insan olmaktan
daha kötü
yüzlerce şey
sayabilirdim.

Hatta binlerce,
bir milyon tane.

Bir sorsalar...

Facia

Mesela kanser olmayı hiç istemezdim.

Hayatımı kurtaracağı umuduyla
bedenime zehir zerk edilmesi için
her hafta bir makineye
bağlanmayı hiç istemezdim.

Calvin amcamız kalp hastalığından öldüğünde
otuz dokuz yaşındaydı
ve geride üç oğul ile hamile bir eş bırakmıştı.

Ninemın kız kardeşi
küçüklüklerinde yaşadıkları çiftlikte
çürük şeftali ve duru suyla dolu
bir fıçıya düşüp boğulmuştu.

Çocuk istismarı, kıtlık, soykırım, kuraklık hikâyeleri
haber bültenlerini dolduruyorken
ben hayatımı bir kere bile
gırtlığına kadar faciaya batmış
o insanlarınkiyle değiştirmek
istediğimi
düşünmedim.

Çünkü Tippi gibi
bir ikize sahip olmaktan
Daha
Kötüsü
vardı.

Yine

Babam yine bir iş görüşmesinden dönmüştü
ve ağzını bıçak açmıyordu.

Ninemle oturup
Law and Order izleyerek
sıcak bira içti.

Üçüncü şişeden sonra bir hışımla evden çıktı.
Saatler sonra döndüğünde
kafası güzeldi ve yüzü kızarmıştı.

Mutfak masasına yaslanıp,
"Bana bir sandviç yapın,"
diye buyurdu.

Ejder ödevini bırakıp
sandvici yapmak için
ayağa fırladı.

"Jambon ister misin?" diye sordu.

Babam onu umursamadan koltuğa geçti.

Ejder daha ekmeğe yağ bile süremeden
babam sızmıştı.

Saklı

Doktor Murphy okulda olanları merak ediyordu,
ben de ilk haftamı anlattım.

Sınıfımdaki
güzel kızlardan,
tembel öğretmenlerden
ve Yasmeen'in pembe saçından bahsettim.

Ama Jon'la ilgili tek kelime etmedim.

Jon'u kendime saklıyordum.

Kan

Kan, Tippi'yle ninemize
kendini internetteki
fotoğraflarda etiketlemeyi
öğrettiğimiz sırada geldi.
Yavaşça banyoya gittik
ve
bunu her gördüğümde yaptığım gibi,
gerçek bir kız olduğumu
kanıtlayan
pas rengi lekeye bakıp gülümsedim.

Ejder odasında
bacak açma egzersizi yapıyordu.
Tippi, "Fazla pedin var mı?" diye sordu.

Ejder
ayağa fırladı
ve dolabından dolu bir paket çıkardı.
"Sizde kalsın," diyerek
paketi bize fırlattı.

Tippi pedleri yakaladı.
"İhtiyacın olmayacak mı?"

Ejder itirafta bulunur gibi, "Sanmam," dedi.

Ejder'in bedeninde bir bebek olsa
kendini

belli edeceği yere baktım
ama mesele o değildi.

"Sorun ne?" diye sordum.

Ejder saçlarını arkaya attı.
"Sizdeki düzensizlik
kalıtımsal sanırım."

Ama mesele
o da
değildi.

Olasılık Dahilinde

Üç yıl önce ilk defa
regl olduğumuzda Doktor Derrick,
“Gebelik olasılık *dahilinde* elbette,” demişti.
“Ama yapışık rahimde
bebeği sonuna kadar taşımak
siz ya da
bebeğiniz için
kesinlikle
ölümcül olur.”

Bu onun profesyonel görüşüydü.

Diğer yandan,
anneme
ikinci yaşımızı göremeyeceğimizi de söylemişti.

Ama işte
buradaydık.

Seksi

Jon gülerek, “‘Skandal’ demene bayılıyorum,” dedi.

“Nasıl diyorum ki?”

Ortak salonda,
açık bir pencerenin önündeydik.
Tippi ile Yasmeen
YouTube’da Simon Cowell’in* en feci
aşağılamalarını izliyor
ve şüphesiz hepsini
ezberliyorlardı.

Jon kutu meyve suyunun pipetini çıkardı,
sigaraymış gibi dudağına götürüp bir nefes çekti
ve hayali dumanını
pencereden dışarı üfledi.
“Bilemiyorum.
Yumuşatarak söylüyorsun;
‘sken-dal’,” dedi.

“Hayır ‘a’ ile söylüyorum,” dedim.
“Skan-dal. Skan-dal.”

“I-ıh.
Yumuşatıyorsun.
Kalın, seksi ve sert bir kelime.
Skandal.”

* İngiltere’de oynatılan bir yetenek yarışmasının ünlü jüri üyesi. —yhn

Kelime dudaklarından
böğürüyormuş gibi çıkınca
bu sefer de
ben güldüm.
"Gerçekten seksi
söylemeyi başardığını
itiraf etmeliyim."

Plastik pipetin ucundan tekrar nefes çekti.
"Zor bir şey değil.
Yani konuşmak için tüm ağzını;
dilini, dişlerini ve dudaklarını kullanırsan
tüm kelimeler seksileşir.
Özellikle de *seksi* kelimesi.
Seks-i," dedi yavaşça.
Sonra tekrar:
"Seks-i.
Haydi, dene.
Tüm ağzınla."

Gülmüyordu.
Beni izliyordu.

"Seks-i," diye fısıldadım.

"Seks-i," dedi,
"aynen öyle."

Direksiyon Kursu

Eğitmen arabaların nasıl çalıştığını;
pedalların ne işe yaradığını ve
göstergelerin yerini
kekeleye kekeleye açıkladı
ama anahtarı kontağa sokacağım anda
bileğimi yakaladı.
“Be-ben bunu başarabileceğinizden emin değilim.
Ça-ça-çarpışmadan kaçınmak için ayaklarınızı
aynı anda nasıl hemen kontrol edebilirsiniz ki?
Bunu aklım almıyor.”

Mesele de buydu.

İnsanlar bizim
eşzamanlı hareket kabiliyetimizi,
karşılıklı işleyen
sessiz bağımızı anlayamıyorlardı.

“İletişimin yüzde doksanının
sözsüz olduğunu
herkes bilir,” dedi Tippi
ve eğitmen bunu kafasında çevirirken
ben kontağı çevirdim.

Tren Yolculuğu

Her okul günü
arabayla bırakılıp alınmaktan bıkmıştık,
bu yüzden eve dönerken
Jon'la trene bindik
ve etrafımızı saran kırıncı sözleri
duymuyormuş gibi davrandık.

Jon, "Ünlüler bile bu kadarına maruz kalmıyordur," dedi.
"Neler yaşadığınızı
hayal dahi edemiyorum."

Tippi, "Şöyle şeyler," dedi ve
koridorun diğer ucunda telefonunu
bir tüfek gibi bize doğrultmuş
kadını gösterdi.

Jon, "Onu uyarayım mı?"
diye sordu.

Hemen, "Hayır," dedim
çünkü
olay çıkmasını istemiyordum;
Jon'un bizi
kurtarmasını
hiç istemiyordum.

Telefonda

Babam, "Bu sefer işi kaptım," dedi.
"Kaptığıma eminim."

Elindeki kutu pizzayı,
bir poşet dolusu gazozla birlikte
mutfak masasına bıraktı
ve sonunda ilk defa
ailecek
yemek yiyip
birbirimize
günümüzü anlattık
ama aslında daha çok babamı;
şehirdeki
Foley Koleji'nin müdürünün
onu ne kadar "sevdiğini" ve
"resmen" oracıkta
öğretmen kadrosuna almayı teklif ettiğini
dinledik.

Annem tabakları topladı.

Babamın cep telefonu çaldı.
"Evet. Evet. Peki.
Anlıyorum.
Teşekkürler.
Evet. Tamam. Tamam."
Babam telefonuna uzun uzun baktı,
sonra aleti odanın diğer ucuna fırlattı.

Telefon duvara çarpıp
dağıldı;
cam ve siyah plastik parçaları
mutfak tezgâhına saçıldı.

"Başka bir iş çıkacaktır evladım,"
dedi ninem

ve babam,
"Bana acımana ihtiyacım yok anne," dedi.

Bu, üç koca gün boyunca
ağzından çıkacak son sözdü.

Hitchcock

Bahçeye üç karga kondu ve
küçük, kare çimenliğimizi didiklemeye başladılar.
Sonra yanlarına, veranda kapısının ardından
bize pis pis bakan bir saksâğan geldi.
Tippi kuşları gösterip, "Bu iyiye alamet değil," dedi.
Tippi'nin batıl inançları yoktu
ama Alfred Hitchcock hayranıydı ve
birden fazla kuş gördü mü ürperirdi.
Bu hastalığı, New York'taki
Film Forum salonunda Hitchcock sezonu açıldığı hafta
çıkmaya başlayan
annem ve babamdan kapmıştı.
Bizimkiler iki hafta boyunca arka sıradaki
kırmızı kadifeden koltuklarda
birbirlerine sokulup
bir yandan Hitchcock filmlerinde uzmanlaşmış,
bir yandan da âşık olmuşlardı.
İkiz olacağımızı öğrendiklerinde de
bize isim bulmakta hiç zorlanmamış;
Hitchcock'un en büyük iki yıldızı
Tippi Hedren ile Grace Kelly'nin adlarını vermişlerdi.
Bu kadınlar o kadar güzellerdi ki
bazen halimize bakıp
bunun acımasız bir şaka olduğunu düşünüyordum.

Her halükarda Tippi, Hitchcock'u seviyordu ve
tüm filmlerini izlemişti.
Bu yüzden, ben ödevimiz olan

Whitman şiirlerinin üzerine notlar alırken
onun için ya da
kendi ödevi için
endişelenmememi,
internetten SparkNotes'a bakıp
halledeceğini söyledi ve
Vera Miles'ın repliklerini mırıldanarak
Sapık'ı izledi.

Kıyamete Hazırlanmak

Doğu Yakası'nda

fırtına tehlikesi vardı ve
okul hepimizi erkenden evlerimize yolladı.

Hava durumuna göre

fırtına

sele ve elektrik kesintilerine neden olacaktı,
biz de

zemin kattaki evimizi
kıyamete hazırladık.

Babam verandayı boşaltıp

her şeyi koridora yığdı,
annem arka bahçeye açılan kapılara
kum torbaları istifledi,

ve ninem Ejder'i markete,
konserve meyve ve tuvalet kâğıdı almaya yollayıp
Tippi ve bana
küveti ve sahip olduğumuz tüm sürahileri
her ihtimale karşı
suyla doldurttu.

Endişelenmem gerekirdi belki

ama tek derdim

havanın bizi

Yasmeen ve Jon'la Kilise'de,
nefes alabildiğim tek yerde olmaktan
alıkoymasıydı.

Ejder, "Rıhtıma gidebilir miyiz?"
diye sorunca
babam onu sinirle,
"Hayır, saçmalama,
bu çok tehlikeli," diye payladı.
Belki bizi önemsediğini göstermeye çalışıyordu
ama üslubu berbattı.

Böylece, yapacak bir şeyimiz kalmadığından
Ejder'le
pencereden dışarıyı izleyip
dev dalgaların
ve öfkeli rüzgârın
şehrimizi yutmasını
bekledik.

Karanlıkta

Tippi yanımda
horlarken
dışarıda rüzgâr savrulup uğulduyordu.
Kalkıp neler olduğuna bakmak istiyordum
ama Tippi'yi uyandırırısam
geri uyuyamadığını söyleyip
cırlamasından çok çekiniyordum.

Ben de sessizce uzanıp
kulak kabarttım
ve fırtınanın neye benzediğini,
tek
başıma
kalkıp
yatak odamızın penceresinden
dışarı bakmanın
nasıl bir şey olabileceğini
hayal etmeye çalıştım.

Çarpıntı

Rüyamda ne gördüğümü,
nasıl bir kâbus olduğunu hatırlamıyordum
ama beni uyandırdığında
soluk soluğa kalmıştım,
çarpıntım tutmuştu ve
zihnimi
gri kelimeler ve kabarık görüntülerden oluşan
bir sis sarmıştı.

Tippi gözlerini açtı.
Uykulu uykulu, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim.
"Uyu sen."

Hoboken'den Görünen Manzara

Şehir henüz tam uyanmamışken
nehirin karşı yakasındaki
New York'a bakıp
gökdelenlerin
ne kadar sağlam kaldığını
kendi gözlerimizle görmek için
Tippi'yle güç bela
Hoboken'in en yüksek noktası olan
Stevens Teknoloji Enstitüsü'ne tırmandık.

Her şey yerli yerindeydi:
Empire State Binası dimdik yükseliyordu,
Chelsea Piers Tesisleri
çoktan açılmıştı ve
golfçular, topların
Hudson Nehri'ne düşmesini
ve dibi
en dibi
boylamasını
engelleyen yüksek
ağlara atış yapıyorlardı.

"Galiba fırtına
New York'a uğramaktan vazgeçmiş,"
dedi Tippi.
"Hakkı var.
New York leş gibi bir şehir."

Arkasını dönüp
tepeden indi ve
beni beraberinde sürükleyerek
kahvaltı için
eve döndü.

Fırtına Elmaları

Fırtınanın tek marifeti
bahçemizin ortasındaki ağaçtan
olgunlaşmış bir ton elma düşürmekti.
Yeşil keçenin üstünde unutulmuş
kırmızı bilardo topları gibi
çimin üzerinde öylece duruyorlardı.

Elmaları günlerdir
düşürmeye çalışıyordum;
dallara süpürgeyle vurmuş,
en irilerine
—en üstte, kıpkırmızı ve en dolgunlarına—
babamın ragbi topunu fırlatmıştım.

Tippi hiç yardımcı olmamıştı.

Fırın işleriyle uğraşmaktan nefret ederdi ve
elma indirebilirsem bunu yapacağımızı biliyordu.

Dediğini yaptıran kadar
oflayıp puflayıp esneyerek,
“Artık içeri girebilir miyiz, Grace?” diye sormuştu.

Fırtınadan sonra elmalar
biraz ezilmiş ve sarsılmışlardı
ama turta için
gayet uygunlardı.

“Biliyorsun, marketten birkaç dolara turta alıp vakitten tasarruf edebiliriz,” dedi Tippi.

Mesele bu değildi ki.

Elmayı pürüzsüzce yaran
bıçağın sesini duymak istiyordum.

Hamuru ellerimle açmak ve iç malzemenin üstüne
yumuşacık bir battaniye gibi örtmek...

Saat tutmak,
fırını kontrol etmek ve
sonucu heyecanla beklemek istiyordum.

“Keyif alıyormuş gibi yapabilir misin?” diye sordum
ve Tippi burnunu çekti.

“-muş gibi’ yapabilirim,” dedi
ki bu bir yalandı:
Tippi’den herhangi bir konuda
numara yapmasını
bekleyemezdim,

asla.

Turta

Ejder boş gününü stüdyoda geçirecekti.
Annem işe gitmişti.
Ninem şehirde bir arkadaşıyla buluşacaktı ve
babam ortadan kaybolmuştu.

Yalnızdık ve
yapacak hiçbir şey yoktu.

Yani...

Tippi kat kat hamuru
gönülsüzce açarken ben
elmaları temizledim, soydum ve dilimledim.
Marketten alınabilecek
tüm turtalardan kesinlikle daha güzel,
içi tarçın ve şeker dolu
bir turta yaptık birlikte.

Tippi tadına bakınca
bana, biraz da olsa hak verdi:
"Güzel olmuş," dedi ve
fırtınanın getirdikleriyle
ne yaptığımızı herkesin görmesi için
kendi diliminin üstüne krema döküp
internete koymalık bir fotoğraf çekti.

Silip süpürdüğü tabağına,
sonra da titreyen telefonuna baktı.

“Yazz, turtanın fotoğrafını beğenmiş,”
dedi.
Telefon yeniden vızıldadı.
“Jon da.”

Telaşla, “Harika,” dedim ve
Tippi onları arkadaş olarak eklerken
ben ne halt ediyordum, diye düşünerek
kendime bir dilim daha kestim.

Güzel

Jon

Yasmeen'e doğru
eğildiğinden,
Tippi'yle
ortak salona girip
piyanonun arkasındaki
dengesiz bir tabureye
tünediğimizi görmedi.

Yeşillikli smoothie'min dibindeki posayı
pipetle çektim ve hüpürtüsü
Jon'un sözlerini
neredeyse tamamen bastırdı.

Neredeyse.

"Boktan bir durum çünkü çok güzeller," diyordu.
"Yazık."

Yasmeen başını kaldırınca boynundan
gümüş çivili kulaklarına dek
kıpkırmızı kesildi;

böylece kimden bahsettiklerine dair
hiçbir şüphemiz kalmadı.

Tippi beni de sürükleyerek ayağa kalktı,
tabureyi tekmeleyip,

“Yazık mı?
Bize mi yazık?”
diye bağırdı.

Kanımız öfkeyle kaynıyor,
bedenlerimiz hiddetle titriyordu.

Jon da ayağa kalkıp
elimi tutmaya çalıştı
ama geri çekilip ona
sözlerini tekrarlaması
ya da en az onlar kadar
incitici
yeni kelimelerle savunması için
meydan okurcasına baktım.

“Öyle demek...
Öyle demek istemedim...”
Sesi boğuk,
gözleri
kararlı ve asiydi.

“Sadece güzel olduğunuzu söylüyordum,”
dedi.
“Tek söylemeye çalıştığım buydu.”

Ona inanmak,
onunla konuşmak,
daha fazlasını söylemesine
izin vermek istiyordum
ama Tippi
koridor boyunca
beni de sürükleyip
bir sınıfa saklandı.

Ve bundan nefret ettim.

Normalde kendimi
güvende hissettiğim
bu yerde saklanmak...

“Farklı olduklarını sanmıştım
ama diğerleri kadar
kof çıktılar,” dedi Tippi.

Karşılık vermedim.

Zihnimde
yankılanan tek kelime
güzel’di
ve
mutluluktan
ağlamamak için
kendimi zor tutuyordum.

Yasmeen'in Açıklaması

Dedikodu yapmıyorduk
sadece ikinizin de Hornbeacon'da olmanıza
ne kadar sevindiğimizi konuşuyorduk

ve şu an olduğunuzdan farklı olmanızın
daha iyi olacağını falan da düşünmüyorduk,
sadece çok çekici olduğunuzdan bahsediyorduk

siz de bal gibi biliyorsunuz
kafa olduğunuzu düşünmesek
sizinle takılmazdık
okuldaki neredeyse herkesten nefret ediyoruz
bir siz varsınız ki bu bizim için harbi mucize sayılır

huysuzluk yapmayı bırakın da
Kilise'ye gidip sigara içelim.

Jon'un Özrü

Yasmeen nerede hata yaptığımı anlattı.

*Ve yemin ederim, o hiçbir şey söylemedi,
tamamen benim hatamdı.*

*Ama sizi azıcık bile
üzdüysem özür dilerim.*

Çünkü kötü bir niyetim yoktu.

Ve bence ikiniz de mükemmelsiniz.

*Yine de sözlerimin nasıl yorumlanabileceğinin farkındayım.
Yine de arkadaş olmamızı istiyorum.
Bu yüzden lütfen beni affedin
ve hatamı telafi etmeme izin verin.*

*Çünkü burada "yazık" denecek biri varsa
o da benim.*

*Ama
sözlerimde ciddiydim.*

Güzelsiniz.

*Bunu biliyorsunuz,
değil mi?*

Leza

Derste Tippi'yle
diğer öğrencilerden,
Yasmeen ve Jon'dan bile uzakta,
birlikte çalıştık.

Serbest saatlerde
ortak salondan uzak durduk ve
okul arazisinde dolaşıp
gözlerden uzakta
oturabileceğimiz bir yerler aradık.

Öğle arasında yiyeceklerimizi
kantinden kendimiz alıp
tepsilerimizle avluya çıktık ve
bir bankta oturup yemek yiyerek
gri sincapların
kestane ağaçlarında
yukarı aşağı koşturmalarını izledik.

Etüt saatinde
Kilise'ye gitmedik.
Boş vaktimiz kalınca ben keçeli kalemle
parmaklarıma küçük yıldızlar çizerken
Tippi de sırt çantasını temizledi.

Teneffüslerde Jon koridorda benimle konuşmaya çalıştı,
kolumu yakalayıp acele acele özürlerini fısıldadı.

Yasmeen, Tippi'ye yüzlerce mesaj attı.

Ama gardımızı indirmedik.

Tek cezalandırılanların onlar olmadığı
açıkça anlaşılana dek
onlara öfkemize sıkı sıkı tutunduk.

Göçe Doğru

Ejder amatör bir *Kuşu Gölü* yapımında rol almıştı.

Kuşu'yu oynuyordu;

önce

kek gibi kabarık

minicik ve kat kat beyaz tüllere,

sonra da

tepeden

tırnağa

kuzguni fırfırlar ve tüylere

büründü.

Tiyatro salonunda

kimsenin bize yan yan bakamayacağı

en arka sırada otururken

kardeşimin adımlarından,

bileğine bağlı siyah pisipisileri içinde

sahneye neredeyse hiç değmeyen ayaklarından

büyülenmişim.

Ejder'in

kollarından ve bacaklarından;

döne döne

çok yükseklerle sıçrayıp

sanki havada asılı durabilmesinden;

adımlarıyla yeri zangırdatan bir ejder değil de

bir yusufluk,

kelebek,

bir arı
olmasından büyüledim.

Hayrete düştüm ve bir an için
kıskandım
çünkü *Kuğu Gölü*'nden önce,
diğer insanların
eğitim ve pratiğe
zaman ayırırlarsa
bunu yapabildiklerini
bilmiyordum;
normal insanların
uçabildiğini...

Sahne Işığından Uzakta

Gösteriden sonra

Ejder fotoğrafçılara poz veriyordu
ve göğsü kabarmış ebeveynler sürü halinde
bir araya toplanmış,
telefonlarını ileri uzatarak
fotoğraf çekiyorlardı.

Ama annem ve babam
ortadan kaybolmuşlardı.

Tippi'ye, "Nereye gittiler?" diye sordum.

"Babam arabayı getirmeye gitti," dedi.

Ayaklarımızı sürüyerek sahneye yaklaştık
ama ulaştığımızda
çok geç kalmıştık;
grup dağılıyordu.
Ejder çoktan
sahne ışıklarından uzaklaşmıştı.

Zayıf

Kuşu Gölü'nden sonra
kutlama yemeğine gittiğimiz
Washington Caddesi'ndeki Malibu Restoran'da,
"Nureyev'le *Romeo ve Juliet*'te rol almak istiyorum,"
dedi Ejder.

"Kimle?" diye sordum.
Diğerleri bir tabak nacho'ya dalmıştı.

"Ah, boş ver. Nureyev öleli çok oldu
yani onunla zaten dans edemem.
Ama gelmiş geçmiş en iyi baletti."
Bir taco'nun kenarlarını
hamster gibi
kemiriyordu
ve aniden,
parmaklarının ne kadar zayıfladığını,
eklem yerine, boğumları olan dallara döndüğünü
fark ettim.

Bileğini tuttum ve
baş ve işaretparmaklarım
etrafına zahmetsizce dolanınca,
"Çok zayıfsın," dedim.

Annem bir gazoz daha sipariş verdi.
Babam bir bira daha söyledi.
Tippi taco'sunu tıkınıyordu.

Ejder, “Biliyorum,” dedi
ve yüzü
 iltifat etmişim gibi
 hoşnutlukla
kızardı.

Saka

Ejder bize balenin beş temel duruşunu öğretiyordu;
dengemizi korumak için sandalyeye tutunmamıza izin
veriyordu ama
sırtımızı düzleştirmek ve çenemizi kaldırmak için
elindeki cetvelle hafifçe vuruyordu.

Tippi'yle balerin vücuduna
ya da disiplinine
sahip sayılmazdık
ve sonunda kıkırdamaktan yere yapıştık.

Tippi kendini kaptırmış gülüyordu
ta ki benim gülmediğimi...
sanki odada
oksijen kalmamışçasına
güçlkle nefes aldığımı fark edene dek.

Ejder cıglığı basıp dışarı koştu.

Annem ve babam yanımıza gelene dek
Tippi de soluk soluğa kalmıştı.

Onu kaldırdım.
Onu kaldırdım ve annemle babamıza baktık.

"Şakal" dedim.
"Ben iyiyim, şaka yapıyordum."

Ejder gözlerini kısıtı.
Annemle babam kaşlarını çattı.
Ama her nedense
herkes bana inandı.

Tippi dışında herkes.

EKİM

Zafer

Bayan Buchannan sınıfa badminton öğretiyordu
ve kenardan izlemek yerine
biz de
biraz hantalca
onlara katıldık.
Yine de... Top hafifti ve
ikimize de
birer raket verilmişti ama
karşı
takımdan tek bir oyuncuyu;
o oyuncu Jon olduğunda ve
bir kere dahi koşmadığında bile yenemedik.

Birkaç puan kazanmamıza
izin vermesi beklenirdi.

Merhamet edip
yüce gönüllülükle topu birkaç kere
sahanın bu tarafına düşürmesi...

Ancak bu oyunda acıma yoktu.

Belki moralimiz bozulmalı;
badminton yüzünden kendimizi ezik gibi hissetmeliydik.

Ama adilane kaybettiğimizi,

Jon'un bunu nasıl karşılayacağımızı umursamadığını bilmek
başlı başına bir zaferdi.

Badminton'dan Sonra

Beden eğitiminin ardından,
Tippi'yle tuvalete gidip işedikten sonra
klozetin üzerinden kalkamayıp
uzun uzun
soluklanmak
zorunda kaldık ve
zaferin keyfi
kursağımızda kaldı.

“Biraz daha ağırdan almalıyız,”
dedim.

Tippi, “Evet, çok iyi olur,” dedi.

Bir kez olsun
benimle aynı fikirdeydi.

Karşıma

Birlikte yiyebileceğimiz kadar
kocaman bir paket cipsle
Kilise'ye gittik.

Yasmeen, "Aramız düzeldi mi yani?" diye sordu.

Tippi, "Galiba,"
dedi gönülsüzce.

Gülümsedim.

Gülümsedim ve Jon da
bana gülümsedi.

"Yokluğunuz asır gibi geldi," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Ama geri geldik işte."

Normal

"Neden sporcularla,
rock'çılarla,
ineklerle
ya da okuldaki *herhangi*
bir grupla takılmıyorsun?"
diye sordum Jon'a.

"Ben bursluyum, Grace.
Bunun ne anlama geldiğini *biliyorsundur*.
Onlara kıyasla fazla normaliz."

"Şaka mı yapıyorsun?
Sen normalsin, evet.
Ve normallik iyidir.
Normallik benim tek hedefim,"
dedim.

Başını iki yana salladı,
elimini tuttu,
başparmağını
parmaklarıyla okşadı ve
kalbim alev alev yandı.

"Buralarda 'normal' hakarettir," dedi.
"Herkes
içten içe
yıldız olmak ister
ve normallik,
hiçliğe giden tek yoldur."

Ama herkes yanılıyordu.

Normallik, en kutsal mertebeydi ve
yalnızca ondan yoksun olanlar
değerini bilebilirdi.

Benim tek arzumdu ve
tuhaflığı, ucubeliği, olağanüstülüğü ya da şaşırtıcılığı
normalliğe
seve seve
feda edebilirdim.

Ona, "Normalliğini seviyorum," dedim ve
yüzümü
ateş basınca,
hakikate çok yakın bu kelimelerin
dudaklarımdan nasıl çıkabildiğine
hayret ettim.

Jon bana dikkatle bakıyordu.

"Sevdiğini biliyorum," dedi.

Kitap Kurdu

Jon bir kitabı okuyup
beğenirse bana ödünç veriyordu;
takozdan hallice,
kenarları kıvrılmış ve
sırtları yıpranmış ve
güneşte sararmış, ciltlerce kitap.

Bazen onun peşinden gidiyordum;
Gazap Üzümleri'ni okumaya başlıyor,
sonra köşesi kıvrık bir sayfaya gelince

duruyordum,

böylece onun okuma hızına uyuyordum;
o sayfaları çevirmenin,
o kelimeleri görmenin
onda bıraktığı etkiyi
hissediyor,
düşüncelerinin
izini sürebiliyordum.

Hiçbir filmi gizlice izleyemiyordum
ve kulaklığımı
taksam bile
Tippi'nin müziğimin tenekemsi vızıltısını
işitebildiğini biliyordum.

Ama bir şeyler okurken
tamamen yalnız kalabiliyordum.
Ondan ve diğer herkesten bağımsız,
bana özel bir alan yaratabiliyordum.

Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği'ni
okurken
Hoboken'den uzağa,
üzerinde sadece bir melon şapkaıyla gezen
baştan çıkarıcı Sabina'yla birlikte
Milan Kundera'nın
Prag'ına gidiyor,
sevgilisini karşılamak üzere
atölyesinin kapısını onunla birlikte açıyordum.

Virginia Woolf'un
Orlando'sunu okurken,
ömi ünü yakışıklı bir adam olarak geçiren
Orlando'nun
bir kadın olarak uyandığı anda
odasında bir tek ben vardım.

Yine de
bir şekilde
Jon'un bakışlarının
bu sayfalarda dolaştığını ve
benimle
aynı kelimeleri özümsemediğini bilmek
onun tadını da
alıyormuşum gibi hissetmemi sağlıyordu.

Rejim

Tavuk etini iyice dövdüm,
şnitzel yapmak için unladım ve
kızgın ayçiçeği yağında
cızırdayıp
çıtırdayana dek
kızarttım.

Ancak Ejder'in ağzına giren tek lokma
sossuz salatadan
birkaç dilim salatalıktı.
Salatalıkları tavşan yavrusu gibi kemirip
diğer her şeyi
tabağının kenarına itti.

Çatalımı masaya bıraktım.

"Şnitzeli sevmedin mi?" diye sordum.

Annem başını kaldırıp Ejder'e,
"Bir şeyler yemelisin tatlım," dedi ama sesi
sözünü dinletemeyecek kadar bezgin çıkmıştı.

Ejder başını iki yana salladı.
"Öğlen çok yedim," dedi.
O kadar fazla,
o kadar kocaman gülümsedi ki
yalan olduğu çok aşikârdı.

Üzerimize Düşen

Ejder'in gittiği bale stüdyosu
Rusya'ya
altı haftalık özel bir gezi düzenliyordu
ama Ejder gidemiyordu
çünkü ebeveynimiz her kuruşu
bizim terapiye gidebilmemiz ve
düşüp de
gebermeyelim diye
paranın alabileceği
en iyi sağlık sigortasına sahip olabilmemiz için harcıyordu.

Tippi, "Babam yüzünden," dedi.
"Parayı
içkiye çarçur ediyor."

Ama tek mesele buymuş gibi davranamazdık.
Kardeşimizin fedakârlığında
bizim de payımız olduğunu kabullenmeliydik.

"Ama yapabileceğimiz bir şey var, biliyorsun," dedim.
Tippi önerime aldırış etmeden
elini salladı.

Televizyona çıkma konusunu
daha önce de konuşmuş ve bunu yapmamaya,
özelimizi sevdiğimiz insanlar dışında
kimseyle paylaşmamaya karar vermiştik.

“Hayır, hiç şansın yok,” dedi Tippi.
“Hayatta olmaz.”

Tippi’yi Ejder’in odasına sürüklediğimde
kardeşimiz, Rusya’ya gitmeyi ya da
Bolşoy Balesi’ni, hatta kendini bile
umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

“Başka zaman giderim,” dedi,
sonra bir bacağını arkasından yukarı kaldırdı
ve masasını bale barı gibi kullanarak
sırtını geriye büküp
mükemmel bir
yarımay pozuna girdi.

Ağlayabilirdim
ama Tippi arkasını döndü.
“Televizyona çıkmayacağım,” diye mırıldandı.

Siska

Annem ertesi akşam
bir konserve tütsülenmiş somonu
açtı ve
Tippi'nin
nkolunu imdikleterek,
"Rejimde misin?" diye sordu.

Tippi geri çekildi.

"Ah, kızlar ve kiloları,"
diye söylendi babam.
Sabahtan beri
i:nemişti.
Onun yerine
New York'a gitmişti
yani yeniden temiz,
odunsu
ve bebeksi
kokuyordu.
Yine de
sesinden
aksilik akıyordu.

"Doktor Derrick'e
gitsek iyi olur,"
dedi annem.

İri dilimlenmiş
tam buğday ekmeğın
üzerine
somonu boca etti,
üstüne de
mayonez sıktı.

Tippi'ye baktım.
Gerçekten de kilo vermişti ve
ben farkına bile varmamıştım.

Ama bu hiç mantıklı değildi.

Havuca ve
meyve çaylarına
bağımlı olan bendim.

Tippi, "Doktora görünmek
iyi olabilir hakikaten,"
deyince kaskatı kesildim.

Babam, "Pekâlâ,
bir randevu alın," dedi
ve sert adımlarla
odadan çıkıp
ardında
kasvetli bir hava
bıraktı.

"Cidden hiç gerek yok," dedim. "Ben harika hissediyorum.
Sen de iyi hissetmiyor musun, Tippi?"

Tippi gerildi
ve somonlu sandvicimizin
kendi yarısından bir lokma aldı.
"Genelde iyiyim," diye fısıldadı.
"Ama her zaman değil.
Sen de değilsin."

Sicim Aramak

Babam bir kuş yemliği almış,
içini yemle doldurmuştu.
İvır zıvır çekmecesinin altını üstüne getiriyor,
uzun, yeşil ve üç seviyeli silindiri
asmak için sicim arıyordu.
Orada bulamayınca
sert adımlarla bodruma indi ve
dakikalar sonra
eli boş
döndü.
Sicimi arayıp bulamadıkça
adımları sertleşiyor,
solukları kesikleşiyordu.

“Aramasına yardım edelim,” dedim.

Tippi başını iki yana salladı.

“Çocuk değil ya.

Kahrolasica duygularıyla kendi baş etsin,”
dedi,

sanki babamın duygularının daima
başkasının sorumluluğunda olduğunu
daha öğrenememiş gibi.

Başkalarının Yanındayken

Kış gelip de
 sivri dişleri ve
 buz gibi ısırışıyla tepemize çökmeden,
babam mangalı ateşledi ve
tüm sülalemizle
sosis ve közlenmiş mısır partisi yaptık.
Babam kalçasını sallayıp
kollarını çevirerek ve
anneme striptiz direği muamelesi yaparak
Beyoncé dansını sergilerken
 onu izleyip
 kıkırdayan
 kuzenimiz Hannah,
 “Baban çok eğlenceli,” dedi.

“Her zaman öyle değil,” dedim.

“İnanmam!” dedi Hannah.

“İnan,” dedi Tippi.

Kuzenimiz kaşlarını çattı ve
başını salladı;
bize hiçbir şekilde inanmadı.

Kalın Bilekler

Pazartesi sabahı
Tippi'yle
ortak salondaki bir masada oturmuş,
Yasmeen ve Jon'un
tarih ödevi cevaplarımızı
alelacele kopyalamalarını izliyorduk.

Tippi bacağını kaldırdı ve ayağını ileri uzattı.
"Bileğim kalınlaşmış," dedi.
"Ne ara oldu acaba?"

Yasmeen başını kaldırdı,
Tippi'nin ayağını kaleminin ucuyla dürttü.
"Hamile olabilirsin," dedi
ve sırttı.

Gülüp kendi bacağını kaldırdım ve
ayağımı uzattım.
Benim bileğimin de
eskisi kadar
ince olmadığını fark ettim.

Bu haksızlıktı.

Yapışık ikizlerin
tüm dertleri yetmezmiş gibi
bir de kalın bileklerinin olması...

Ayrıken

Sonunda Jon'la birbirimize numaralarımızı vermiştik
ve onu

Sık Kullanılanlar'a kaydetmiştim.

Onsuz geçen

her derste artık

telefonumu

masanın altına saklıyor,

mesaj atıp

cevap bekliyordum.

Tippi gözlerini devirdi.

"Sonra kopya çekmene izin vermem, bilesin,"

dedi.

Ama umurumda değildi.

Yeni bir mesaj gelmişti.

Mesajlar

*Elindeki dövmelelerin
anlını ne????*

Hiiç

Vardır bi anlamı

Yok

Vardır vardır

*Sadece yıldızları sevemez miyim?
Belki o kadar sığ biriyimdir*

Dğlsin!

Öyleyim

Söylesene!!!

*Evrenin benden daha
büyük bir yer olduğunu
hatırlamamı sağlıyolar*

Snden mi?

*Önemli olduğunu
sandığımız şeylerden*

*O zaman benim de
bikaç yıldıza
ihtiyacım var*

Kesinlikle var

Yedek Kulübesinde

Diğer kızlar basketbol oynarken
biz yedek kulübesinde oturuyorduk.
Ben kitap okuyordum,
Tippi de kulaklıkla müzik dinliyordu.

Margot Glass da
beden eğitimine girmemişti
ve bizimle,
ahşap bankta
hemen yanımda oturuyordu.

“Regl oldum da,” diye durumunu açıkladı.
Yapış yapış dudak nemlendiricisini çıkarıp
dolgun ve pembe dudaklarına
iyice sürdü.

İçi minik beyaz kapsüllerle dolu
şeffaf bir kutuyu uzatıp,
“Şeker ister misin?” diye sordu.

Sınıf arkadaşlarımızın tek isteği bizimle
aralarına mesafe
koymakmış gibi göründüğünden
Margot’nun benimle konuşması bile şaşırtıcıydı.

“Olur,” dedim
ve Margot
kutuyu sallayıp

avcuma

dört tane minik şeker düşürdü.

“Daha dün gece bizim kızlara
kardeşinle halinize üzüldüğümü söylüyordum,” dedi.

“Benim özel alanım olmalı.

Sürekli birileriyle dip dibe olmak istemezdim.”

Margot

şekerleri doğruca kutudan

ağızına boşalttı.

“Bizim için sıkıntı olmuyor,” dedim.

Margot Glass belli belirsiz gülümsedi;

dudakları ve gözleri ise

şefkat ve neşeden yoksundu.

Parmaklarımı

avcumdaki şekerlerin üzerine kapadım

ve tatlı, naneli kaplaması,

şekerlenen

yumruğumun içinde

yavaşça eridi.

Sağ Ol Ama Almayalım

Jonların bahçesi boş bira kutularıyla doluydu ve
paslanmış, tekerleksiz bir bisiklet
tel örgülü çitlere bağlanmıştı.
Evin pencerelerinde
koruma amaçlı demirler vardı ve
ön kapının camına yeşil spreyle
bir grafiti yapılmıştı.

Kapıyı itip açtığında
bir Alman kurdu üzerimize atılıp
kollarımızı yaladı.

Jon, “İn, Enik,” dedi
ve köpeği çekiştirip uzaklaştırdı.

Ev sigara kokuyordu.
Mutfak eviyesi tepeleme bulaşık doluydu.
Televizyon açıktı ama izleyeni yoktu.

Jon buzdolabına gitti.
“Kola?” diye sordu
ve beni bir utanç sardı
çünkü bu evde
yapmak istediğim son şey
yemek ya da içmekti.

Kapı zili vızıldadı.
Jon, “Yasmeen gelmiştir,” dedi ve
onu karşılamaya koştu.

Gri sakallı ve
gözünün altında gözyaşı dövmesi olan
bir adam,
mutfağın bir köşesindeki
banyo kapısını açıp çıktı.

“Yok artık, eşeğin siki,” dedi,
sigarasını karo zemine atıp
botunun topuğuyla
tütün parçalanana dek ezdi.
“Gerçekten yani...
eşeğin siki,” diye tekrarladı

ve
Tippi sanki adam bize
bir dilim balkabağı turtası
teklif etmişçesine,
“Sağ ol ama
almayalım,” dedi.

Jon'un Odasında

Jon'un odası kirli çarşaf ve
tırış losyonu kokuyordu.

Duvarlar,

ölü yazarların fotoğraflarıyla

ve

dövme desenleriyle kaplıydı.

Tippi, "Babana kabalık ettiğim için üzgünüm," dedi
ama sonra,

"Aslında üzgün değilim," diye ekledi.

Jon güldü.

"Cal üvey babam. Fena adam değildir.

En azından burada, yanımda.

Annem kaçıp gitti ama o kaldı.

Bazen götlük yapıyor ama beni terk etmedi.

Tren paramı ve yemek harçlığını veriyor.

Cal olmasa

yolun karşısındaki boktan bir okula gider,

buradan hiç kurtulamazdım.

Ben üniversiteye gidene dek kalacaktım.

Sonra Colorado'ya taşınacaktım.

Karlı havaları seviyor."

Yasmeen, Jon'un yatağına uzanıp

şarkı mırıldanmaya başladı.

Tippi kule gibi dizili DVD'leri karıştırıyordu

ve ben Jon'un

kırış kırış çamaşırların altında
bir şeyler aramasını izliyordum.
Ona annesinin gitmesinin yanlış olduğunu,
terk edilmeyi hak etmediğini
ve
onu bırakmanın
kadının hayatında yaptığı
en büyük aptallık olduğunu
söyleyecek cesareti gösterebilmeyi çok isterdim.

Zararı Olamaz Ya?

Onuncu doğum günümde
annem bana gümüşten bir
tavşan ayağı kolyesi almıştı.
O günden beri boynumdan çıkarmamış,
şansın varlığını
boynumda hissetmediğim
bir gün dahi geçirmemiştim.

Jon, kolyeyi
sabun kokan
parmak uçlarında çevirerek,
"Bu ne?" diye sordu.

"Şans tılsımı," dedim.
Gözlerini kıstı,
yatağın üzerinde yanıma yaklaştı.

Tippi ve Yasmeen bizi dinlemiyorlardı.
Bir sipariş menüsünü inceleyerek
pizza için malzeme seçiyorlardı.

"Öyle şeylere gerçekten inanıyor musun?"
diye sordu Jon.

Aniden kendimi fazla çocuksu hissederek
başımı eğdim.
"Bilmem," dedim.
"Ama zararı olamaz ya?"

“Bilemiyorum,” dedi ve
tavşan ayağını bıraktı.
“Gerçekten bilemiyorum.”

Kıskançlık

Jon, Cal'in arabasıyla
bizi eve bıraktı.
Sırf bedenimizin solunda olduğu için
koskoca on beş dakika boyunca
Jon'un dibinde
oturabilen
Tippi'ye öfkelenmemekte
çok zorlandım.

Uykusuz Bekleyiş

Babam karanlıkta tek başına
koltukta uzanıyordu.

“Çok geç kaldınız,” dedi.

Tippi’yle aynı anda, “Özür dileriz,” dedik
ve yanına yaklaştık.

“Beni endişelendirdiniz,” dedi.

Karanlık rahatlatıcıydı.

Sonra, “Eh, ama artık burada olduğunuza göre,” dedi,
“iyi geceler.”

Ve tek kelime daha etmeden
sessizce yatağına gitti.

Onun Dışında Her Şey

Tippi yatakta yanımda kıpırdandı,
sonra telefonunu çıkardı
ve yüzü
ışığıyla aydınlandı.

"Kafanı meşgul eden bir şey mi var?" diye sorup,
her ne çıkacaksa
cevabını
bekledim.

Başını yana
çevirip
bana benim
hüzünlü ifademle baktı.

"Ah, Grace," dedi.

Benim gözlerimi kırıştırtıyor,
benim dudaklarımı kemiriyordu.

O kadar
aynıydık ki
bazen ondan,
hayatımın her günü
aynaya
bakar gibi yaşamaktan
tiksinliyordum.

“Okula gidebiliriz,” dedi,
“iŖe girip alıŖabiliriz;
araba kullanabilir, yüzebilir, dağa tırmanabiliriz.
Seninle her yere
gelirim, Grace.
Ne istersen,
yapabiliriz;
sadece söylemen yeter.
Her Ŗeye varım.
Tamam mı?”

“Tamam,” dedim.

“Ama asla,
asla
âŖık olamayız.
Beni anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım.
“Anlıyorum.”

Ama beni uyarmakta
Çok geç kalmıŖtı.

Bunker Çocukları

Bunker Çocukları
demeyi tercih ettiğim,
tarihte bilinen ilk Siyam ikizleri
Chang (Sol) ile
Eng (Sağ)
göğüslerini
birbirine bağlayan
bir kıkırdak dokuyla doğmuşlardı.

Bizim gibiler için örnek
teşkil ediyorlardı; ucubeydiler elbette
ama bebekliklerinde
Kral Rama'nın
idam emrinden kurtulduktan sonra
başarılı ucubeler olmuşlardı.

Tippi aşka dair ne derse desin,
Chang ve Eng Bunker'ın
iki karısı ve toplamda
yirmi bir çocukları olmuştu.

Birlikte yaşamış, sevmiş, mücadele etmiş
ve ölmüşlerdi.

Bu da bana
umut veriyordu;
biz de
biraz Siyam
olamaz mıydık?

Serbest Çağrışım

Doktor Murphy, "Dikkatin mi dağınık?" diye sordu.

Tippi yeni bir albüm dinliyor,
ayağıyla ritim tutuyordu.

Burada,

işe yarar hiçbir şey yapmayan; sadece
bana bir şeyler

hissettirmeye

çalışan Doktor Murphy'yle olmaksansa
onunla müzik dinlemeyi tercih ederdim.

"İyiyim," dedim.

"Yeni okulu çok sevdim."

Doktor Murphy'nin kaşları kalkıp indi.

Not defterini ve kalemmini bıraktı.

"Haydi, kelimeyle serbest çağrışım yapalım," dedi.

Bu oyunu daha önce de oynamıştık.

Bu oyunu oynamıştık ve ben her seferinde

yalan söylemiştim

çünkü

tek

bir

kelime

ona ne

anlatabilirdi ki?

Tek
kelimeyle
kim olduğumu
nasıl çözebilirdi?

“Evlilik,” dedi.

Evlilik:
annem, babam,
kötü, hüzünlü,
kırık, bozuk,
bomboş,
yalnız.

“Pasta,” dedim ve bu, zihnimi kurcalamasını sağlayacak
bir yöntem değil de bir oyunmuş gibi
hafifçe el çırpıttım.

Doktor Murphy,
“Kardeş,” dedi.

Kardeş:
şimdi ve burada,
yapışık, kan,
kemik, kırık,
baygın, düşmüş,
ölü,
yalnız.

“Ejder,” dedim.

Doktor Murphy burnunu çekti ama bu, sınavı
geçtiğim anlamına mı geliyordu, çözemedim.

Gerçi önemli değildi.
Zamanımız dolmuştu
yani
daha fazlasını
kurcalayamayacaktı.

Bir dahaki
sefere dek.

Rıhtım

Şehir merkezinden vapurla gelen
annemi karşılamak için
Tippi'yle şehrin yukarı yakasından
doğuya,
rıhtıma yürüyorduk.

Tersane bugün
yıllar öncesinin,
metal ve liman işçilerine ev sahipliği yapan
endüstriyel çalışma sahası değildi.

Artık dip dibe
vitamin barları ve
yoga stüdyolarıyla,
normal arabalardan pahalı pusetlerle doluydu.

Vapur rıhtıma yanaştı.

Elimi bir bankın arkasına dayayıp
gözlerimi kapadım ve
kalbim
sanki maratonda koşmuşum gibi
yavaşlamam için yalvarırken
soluklanmaya çalıştım.
Tippi, "Grace?" dedi.

Gözlerimi açtığım sırada
annem

geniş borda iskelesinde
belirip el salladı.
Vapur, kara dumanını
Hudson Nehri'ne doğru püskürtüyordu.

Elimi sallayarak karşılık verdim,
Tippi de aynısını yaptı.
"İyiym, iyiym,"
dedim ve
annemizi karşılamak üzere
gülümseyerek
ilerledik.

Sadece Biraz Nefessiz

Ertesi sabah trenle okula giderken
Tippi, "Bir şeyler ters gidiyor," dedi.
"Rhode Island'a gitmeyi
ben de senin kadar istemiyorum
ama belli ki bir sorunumuz var."

Elini tuttum.
"Sadece biraz nefessiz kaldım," dedim.

"İyi," dedi Tippi.
"Bir sonraki kontrolde Doktor Derrick'e
bundan bahsetmemin sakıncası olmaz o halde."

Aziz Catherine

Felsefe dersinde
münazaraya hazırlık olarak,
çağlar boyunca süren
beden-zihin tartışmasını inceliyorduk.

1347'de doğmuş olan Siena'lı Aziz Catherine'e
kafayı takmıştım.
Bebekken
Kara Ölüm denen vebadan sağ çıkmıştı
ama
otuz üçünde
sırf yemek yemediği için ölmüştü.

Tippi o dönemde teşhis edilemese de
kadında anoreksi olduğunu söylüyordu
ama Aziz Catherine, bedeninin o türden besine
ihtiyaç duyduğuna inanmadığını söylemiş
ve onun yerine
tanrıya, dualarına,
dünyevi nesnelerden vazgeçip
kutsallık katına çıkmaya
odaklanmıştı.

Bazen öyle olabilmeyi arzuluyordum:
Sürekli bu bedenle ilgili
endişelere kapılmadan
ruhuma
kendimi adayabilmeyi.

KASIMIN
İLK GÜNLERİ

Sürpriz

Yasmeen yeşil üniforma eteğinin yerine
mini kot etek ve
leopar desenli külotlu çorap giymişti.
Pembe saçını
spreyle
kırılan bir dalga gibi
yukarı doğru şekillendirmişti ama
öğretmenler ona kıyafetini değiştirtmediler
çünkü on yedinci doğum günüydü ve
hasta insanlar için
doğum günlerinin
kutsal sayıldığını
herkes bilirdi.

Yasmeen, “Seksle kutlayabilirim,” dedi ve
öyle bir nara attı ki
resim dersindeki öğrenciler,
ellerindeki fırçaları
suluboya
otoportrelerinin
üzerinde kalakalmış halde dönüp
ona baktılar.

Yasmeen doğum günü partisi yerine
pijama partisi düzenliyordu.

Anneme öyle söylemiştik.

Cumartesi günü
geceleyin kapıları kapalı
okul arazisine sızacağımızı,
Kilise’de yapraksız dalların
ve parıldayan yıldızların
altında oturacağımızı söylememiştik.

Jon boya karıştırmaya gittiğinde
Yasmeen bize bir tebrik kartı uzattı;
kapağındaki simli kalbin üzerinde
monogram gibi, kıvrık harflerle
AŞK yazıyordu.

“Jon verdi,” dedi Yasmeen.
“Keşke yapmasaydı. Ona bu konudaki hislerimi
daha önce de söyledim.”

Çarpışan arabalardaymışız da
bana arkadan
vurmuşlar gibi,
kalbim
göğsümden fırlayacaktı.

Kartı, içini okumadan geri verdim.

Yasmeen’in otoportresi siyahtı;
yüzü fazla yuvarlak, gözleri minik çakıllar gibiydi.
“Feci, değil mi?” diye sordu.

Portreyi mi,
Jon Sorunu’nu mu
kastettiğini bilemiyordum.

Tek bildiğim, bu hayatta
Jon'un hoşlandığı kişi olmaktan,
onun öpücükleriyle bezeli
bir kart almaktan
daha feci şeyler olduğuydu.

Tippi, Yasmeen'e,
"Muhtemelen sen abartıyorsundur," dedi.
Bir şeyler daha demek için
ağzını açtı ama
fikirini değiştirip
belimi okşadı.

Daha sonra bana, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.
İyiydim.
Ardından,
"Kilise'de sarhoş olacağım," dedim.

Jon'u İzlemek

Yasmeen'leykenki halini tavrını izliyordum
ama ona aşkına dair hiçbir şey göremiyordum.

Acaba Yasmeen

yanılıyor muydu?

Kartın

onun sandığı gibi

bir anlamı olmayabilir miydi?

Ya Yasmeen yanılıyordu

ya da ben kördüm

çünkü buradan bakınca

Jon ona, bize davrandığından

farklı davranmıyordu.

İki Kişilik Yemek

Aç değildim.
Sarı pirinç yatağında
biberli tavuğun görüntüsü bile
midemi altüst ediyordu.
Başımı çevirip bakışlarımı kaçırdım.
“Yemeyecek misin?”
diye sordu Tippi.
Benim yarım porsiyonumun olduğu .
küçük tabağı
ona doğru ittim.
“Sen ye,” dedim ve
Tippi ikimize yetecek kadar yemeği
silip süpürdü.

Daha Önemli

Ufukta kara bulutlar toplanmıştı.

“Umarım

bu gece yağmaz da

Yasmeen’in doğum gününe

gidebiliriz,” dedim.

Tippi beni pencereden uzaklaştırdı.

“Endişelenmenin bir faydası yok,” dedi.

Annem, odamıza gelip

taşıdığı temiz çamaşırların üzerinden

bize bakarak,

“Endişelenmenin neye faydası yok?” diye sordu.

“Grace yağmurun yağmasını istemiyor,” dedi Tippi.

Annem çamaşırları bıraktı ve

kırıntılarla dolu

iki kirli tabağı aldı.

“Yerinizde olsam

daha önemli şeyler için

endişelenirdim,” dedi ve

neyin daha önemli olduğunu söylemeden

odadan çıkıp

kapıyı ardından

usulca kapadı.

El Fali

Kilise gececil böceklerin
cırıltısı ve tıkırtısıyla capcanlıydı.

Ay, göğü kaplayan
bulutların ardına saklanmıştı.
Serin hava
kazağımın içinden
kemiklerime işliyordu.

Kafaya dikiğim biraların,
Jon'a karşı hislerimi yatıştırmasını,
daha sakın bir köşeye kovalamasını ve
başka şeyleri;
gerçekleşebilecek
şeyleri
düşünebileceğim bir alan açmasını ummuştum.

Ama tam tersi oldu.

Kafamın için burada, karanlıkta
ona fısıldamak istediğim sözcüklerle doluydu.

Bu ışıktaki yüzü her zamankinden güzeldi ve
gülüşü, kaslarımın
arzuyla gerilmesine neden oluyordu.

Tippi bunu fark etti, ürperdi,
sonra şişesi neredeyse boşalmış
şarabı yudumlayıp esrarlı kekten bir parça aldı.

Yasmeen bir Dolly Parton şarkısını
gitarla çalıp söylüyordu.
Jon nemli kütüğün üstünde,
yanımda oturuyordu.
"Elini uzat," diye buyurdum ve
elini tutup
avucunu
kara gökyüzüne çevirdim.
"Bana geleceğimi anlat," dedi.

Başparmağımı
avucunda
çaprazlama gezdirdim,
ay ışığında yüzüne bakıp
onu
ve yakınlığımızı
özümsüyordum.
"Akıl çizgine göre meraklı ve yaratıcısın," dedim.
"Kalp çizgin de gayet belirgin."

"Öyle mi?" dedi ve
parmaklarını iyice açarak
bana tüm elini sergiledi.

Bira, söylememem gereken şeyleri
zorla söyletmeye çalışıyordu.
Ağzıma kan tadı gelene dek
dilimi dişlerimin arasına kısırdım.

Tippi ürperdi ve omuzlarına
bir battaniye sardı.

Sıçrayıp şaşkınlıkla ona baktım.

“Hayırdır?” dedi.

“Burada olduğumu unuttun mu yoksa?”

Güldü ve ben

bakışlarımı kaçırdım

çünkü

evet,

gerçekten de

bir anlığına

onun varlığını

unutmuştum.

Annelerimizin Bize Bahsettikleri

El falına bakmayı,
şarkılar söylemeyi, içmeyi,
tüttürmeyi, kutlamayı bitirmiştik
ve suskunlaşmıştık.

Sessizliği Yasmeen

böldü:

“HIV bana annemden geçmiş.

O da bilmiyormuş. Doğumdan hemen sonra beni
emzirmiş, yani hiç başka bir hayat şansım olmamış.
Bu boktan mereti doğruca memesinden emmişim.”

Hiçbirimiz bir şey demedik,

Yasmeen’in buna ihtiyaç duyduğunu da sanmıyordum.

Arduvaz grisi gökte bir yıldız ışıdayarak kaydı,

nefesimi tuttum ve

tüm güzel enerjisini

Yasmeen’e göndermesini

diledim.

Tippi elimi tutup iyice yanıma sokuldu

çünkü Yasmeen’in neler hissettiğini anlıyorduk;

bir annenin, taşıdığını bile bilmediği

bir lanetin yükünü

daha doğuştan omuzlanmanın

neler hissettirdiğini.

Anneler İzlenimler

Başka bir yüzyılda doğmuş olsaydık
biz içinde büyürken
annemin aklından neler geçtiğine dair
sorular sorulur,
suçlayan parmaklar ona çevrilirdi.
O dönemlerde olsaydık
annemin hamilelikte
iblislerin resimlerine bakıp
şeytani hikâyeler okuduğunu,
bu imgelerin rahmine sızdığını ve
narin bedenlerimizi damgaladığını
söyleyebilirlerdi.

O günlerde,
suçlanacak biri bulunur,
o kişi de
annem olurdu.

Bugünlerdeyse bilimsanları bunun
annemin hatası olmadığını,
onun yanlış bir şey yapmadığını,
tuhaflığımızın,
temiz bir dereye akan lağım suyu gibi
annemin zihninden bize akmadığını;
gebelik sırasında basit bir kaza olduğunu ve
yumurtaların
gerektiği şekilde
ayrılmadığını biliyorlardı.

Neresinden baksanız bu bilimdi, ilerlemeydi ve
iyi bir şey sayılmalıydı ama ben,
ne olduğunu,
bizim nasıl oluştuğumuzu tespit etmek için
anneme
ne gibi testler yaptıklarını ve
başkalarının da
bizim gibi
doğmasına
engel olup olamayacaklarını
merak ediyordum.

Sabah Olunca

Her tarafımız tutulmuş ağrıyordu.
Akşamdan kalmalığın
baş zonklaması
o kadar şiddetliydi ki
kuş cıvıltılarının
yankısı bile
katlanılmazdı.

Yine de
gölümsüyorduk
ve
sanırım,
yani galiba
hiç bu kadar
mutlu olmamıştım.

Babam Yaptığına Göre

Koridor toz bulutuna gömülmüştü.
Babam bir merdivenin tepesinden
duvarın bir bölgesini zımparalıyordu.
"Selam, kızlar!"
ve "Dikkat edin, boyaya çarpmayın,"
ve "Etrafı biraz yenileyeyim dedim,
nasıl olmuş?" dedi.

Ninem başka bir yerlerden,
"Harika bir fikir!" diye seslendi.

Yırtılıp kıvrılmış duvar kâğıtları,
düşmüş yapraklar gibi
yere saçılmıştı.
Annemin duvarı o kâğıtla kaplaması
iki haftasını almış,
bir servete mal olmuştu ve
babam hepsini yırtıp atıyordu.

"Annem nerede?
Bundan haberi var mı?"
Fısıldıyordum.
Sesimi o kadar alçaltmışım ki
havada asılı toz parçaları
kıpırdamadı bile.

"Sürpriz olacak," dedi babam.
Isık çalarak

zımparalamaya devam etti.
"Geceniz nasıl geçti?"

Babam Yaptığına Göre,
biz de onun gibi heyecanlanmalıydık;
bunu beklediğini biliyordum
ve ona destek vermek de istiyordum.

Fakat...

Tippi öksürdü ve ağzını kapadı.
"Anneme söyleyen iyi olurdu," dedi.

Babam ısıklık çalmayı kesti.
"Sürpriz olacak," dedi.
"Sürpriz nedir, bilir misin?"

"Bilirim bilmesine de," dedi Tippi,
"mutluluğu sürprizlere tercih ederim daima."

Akşamdan Kalmalık

Üzerimizde geceden kalma
kirli kıyafetlerle
yatağa girdik.
Biraz kitap okumaya çalıştım
ama kelimeler
sayfada
girdap gibi dönüyor,
güvenli bir nokta bulup da
demir atamıyorlardı.
Ben de başımı
uyuyan kardeşimin omzuna koyup
sesli kitap dinledim.

Şanslı Avokado

Ninemin bowling salonunda tanıştığı
bir adamla randevusu vardı.
Ninemin bowling oynamayı sevdiğini bilmiyordum.
Bowling salonlarının erkeklerle
tanışılan yerler olduğunu da.
Ve yüzü
geçkin bir avokado gibi
pörsümüş birinin
aşkta
benden
daha şanslı
olabildiğine inanamıyordum.

Eşleşme

Bayan Potter felsefe projesi için
eşleşmemizi söyleyince
Jon omzumdan dürtüp,
"Birlikte çalışalım mı?" diye sordu.

Tippi burnunu çekti.
"Fark etmişsindir ama,"
dedi
"biz Grace'le çift sayılırsınız zaten."

Jon cıkcıklayıp beni kendine doğru çekti.
Parmaklarını kaburgalarımın üzerinde
piyano çalar gibi gezdirdi.
Tippi'yi sınırcasına,
"Ama siz iki ayrı insan değil miydiniz?"
dedi.

Tippi soluna döndü ve
Yasmeen'in omzunu dürttü.
"Eh, biz de seninle çift olacağız demek ki."

Daha sonra yalnız kaldığımızda,
"Bir oğlanla benim aramda tercih yapman gerekse,
kimi tercih ederdin?" diye sordu.

"Altı üstü bir ders projesi," dedim.

Tippi gülerek,
“*O kadarını* ben de biliyorum,” dedi ve
durduk yere
kolumu yumrukladı.

Birlikte Yaşamak mı, Birlikte Ölmek mi?

Edebiyat dersinde
Margot Glass,
sevgilisine
onunla birlikte
ölüme
gidecek kadar
kendini kaptırmış
bir kız
hakkında yazdığı
"Aşk" şiirini okudu.

Sınıf arkadaşlarımız
Margot'nun şiirindeki
derinliğe
ve tutkuya
hayranlıkla iç geçirip alkış tuttular.

Diğer yandan...

Tippi ile bana,
sonsuz birlikteliğimize baktıklarında
lanetli bir çift görüyorlardı.

Bu sebeple,
ayrı olmak,
sabahları yalnız yürüyüp de

günlerimizi onları paylaşabileceğimiz
birini arayarak geçirmek
istemediğimizi söylediğimizde
bizim
çok ama çok arızalı
olduğumuzu düşünüyorlardı.

Yine de

Jon'la birlikteyken,
Tippi'den bir an için
uzaklaşabilsem ve
Jon beni
ben gibi,
ayrı düşüncelere
sahip,
başka bir insanın
uzantısı olmayan
tek bir can gibi
görebilse
neler olacağına dair
hayaller kuruyordum ve
hepsi
saniyeler içinde uçup gidiyordu.

Bölmek

“Bazen kendimi senin gözlerinden
görebilmeyi istiyorum,” dedi Jon.

Deney tüplerini, bek alevine tuttuğumuzda
patlayacak mor bir kimyasalla dolduruyorduk.

“Seni nasıl görüyorum ki?” diye sordum
ama cevabı zaten biliyor ve
ona söylemeyi delicesine istiyordum.

“Bana baktığında
sanki bir bütünü görüyorsun,” dedi.

Elini hızlıca Bunsen ocağının
alevinden geçirdi.

“Kimse bir bütün değildir,” dedim.
“Hepimizin eksik parçaları var.”

Gözleri kısılıp kırıştı;
ikna olmadığı dudaklarından da belliydi.

“Platon herkesin bir zamanlar bir başkasına
yapışık olduğumuza inanıyormuş,” dedim.
“Hepimizin dört kolu,
dört bacağı ve
bir kafada iki yüzü varmış
ama tanrıları al aşağı edebilecek kadar
güçlüymüşüz.

Bu yüzden tanrılar bizi
ortadan ikiye bölüp
ruh ikizlerimizden ayırmışlar ve
sonsuz dek
öteki parçamız eksik
yaşamaya mahkûm etmişler.”

Jon, “Platon’a bayılıyorum,” dedi,
sonra:
“Yani aramızda en şanslı
Tippi’yle sen misin?”

“Belki,” dedim çünkü
kalbimin
onunla tanıştığımdan beri
ikiye bölündüğünü
itiraf etmek istemiyordum.

Pahalı

Ann Teyzemiz doğum yapmıştı;
üç kilo, iki gram ağırlığında bir oğlu olmuştu.
Teyzemin aklından geçenleri tahmin edebiliyordum:
*Aman Tanrım,
şimdi onca
mama, kıyafet ve okul masrafını
nasıl karşılayacağım?*

Kendi ebeveynimin on altı yıl önceki hali de
çok farklı değildi,
tabii onlar
tüm ihtiyaçlarımızı
asla tam olarak karşılayamayacaklarını ve
karınlarını doyurabilmek için
hayırseverlerin yardımlarıyla
idare etmek durumunda kalacaklarını
biliyorlardı.

Annem Doktor Murphy'den gelen faturayı açmış,
sayfa sonundaki
toplam borca bakarken
telefonda kardeşine,
"Bebekler her kuruşa değer," diyordu.

Bense o kadar emin değildim.

Bizimki gibi hayatların
gerçek dünyada,

özellikle de
bu kadar sağlık hizmetine
ihtiyaç duyup duymadığımızı
her gün sorgulayan
sigorta şirketinin gözünde
pek değeri olduğundan emin değildim.

İhtiyaç Fazlası

Annemin iş yeri sabah on kişiyi işten çıkarmıştı;
öylece-çat-çat.

Öğlen annem kıyımdan kurtulduğunu sanıp
yemeğe çıkmış,
kendine en sevdiği şeyleri yani
sosisli sandviç ile
kocaman bir yulaflı kurabiye almıştı.

Ofise döndüğünde
Bay Black onu odasına çağırmış ve
kötü haberi vermişti.
Adamın söylediğine göre,
artık ona ihtiyaç duymamaları
annemin hatası değil,
sadece bu çağın bir talihsizliği idi.

Sonra
güvenlikten Steve, annemi masasına götürmüştü ve
sanki annem ofis zımbasını alıp kayıplara karışacak
bir suçluymuş gibi,
o eşyalarını toplarken başında beklemişti.
Ardından annem arkadaşlarıyla vedalaşmıştı
ama arkadaşı olduğunu sandığı kadınlar
o, asansöre götürülürken ve
cam cepheli binanın
döner kapılarından
sokağa çıkarılırken
onunla göz teması dahi kurmamışlardı.

Şimdiyse evde, yatağında ağlıyordu.

Onu hiçbirimiz teselli edemiyorduk.

Çok yakında
çulsuz kalacağımıza
şüphe yoktu.

Pazarlık

Spor ayakkabımı fırlatıp çıkardım ama

Tippi kendininkini çıkarmadı.

“Babamın salonda ayakkabıyla dolaşmamızdan nefret ettiğini biliyorsun,” dedim.

Acayip şekilde bir öğretmen gibi sesimi yükseltmekten kendimi alıkoyamamıştım.

Tippi beni aşağı, koltuğa doğru çekti.

“Ne yapabilir ki?” diye sordu ve ayağını kaldırıp sehpaye koydu.

“Ne bileyim,” dedim. “Sinirlenecektir. İşte... Şey...”

Duraksadım,
öne eğildim ve ayağını
yere indirdim.

Tippi bana döndü.

“Biz ne yaparsak yapalım içecek, Grace.

Bunu anlamalısın artık.

Onunla pazarlık yapman mümkün değil.”

Boynumdaki
gümüş tavşan ayağına dokundu.

“Terapistinle bu konuyu
konuşup halletmediniz mi hâlâ?”

Geri çekilip
kolyeyi
bluzumun içine
saklayarak,
"Neden bahsettiğini
hiç bilmiyorum," dedim.

"Evet, biliyorsun," dedi
ve ayağını yeniden
sertçe
sehpanın üzerine uzattı.

Gecenin İkisinde

Bir kapı çarptı. Tencereler tangırdadı.
Küfür ve homurtuların arasından
bir radyo kanalının
gece senfonileri bangırdıyordu.

Evdeki herkes yatağa girmiş,
birazcık uyumaya çalışırken
babam kendine
yemek hazırlıyordu.

“Bu adamın derdi ne?” diye söylendim.

Tippi burnunu çekti.
“Belki benim
ayakkabımı çıkarmadığımı fark etmiştir.”

Kesintiler

Akşam sinemasına,
yeni kıyafetler almaya ya da restoranlara
gitmeyerek başladı.
Hiçbirimizin
pek de farkına varmadığı
sıradan kesintilerle.

Fakat bir zaman sonra
benzine, ete ve
abur cubura ya da keyfimize
para harcamaz olduk.
Tabii sağlığımız dışında
çünkü
annem
ondan asla
feragat etmezdi.

Katki

Ninem bize destek olmak için
birkaç yüzüğünü ve eski eşyalarını
eBay'den sattı.

Annem saatlerini
çamaşırhanedeki kadınlardan daha ucuza
ütü yaparak geçiriyor
ama pek bir şey kazanamıyordu.
Ejder, komşunun küçük oğluna
bakıyordu.
Herkes üstüne düşeni yapıyordu;
babam dışında.

Bizim Dışımızda.

"Biz de yardım etmeliyiz,"
dedim Tippi'ye.

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu.

Gözüne düşen kâküllerini geriye ittim.
"Hiçbir şeyi feda etmeden
binlerce dolar
kazanabileceğimizi biliyorsun," dedim.

Tippi iç geçirdi.
"Televizyona çıkarsak
haysiyetimizi
feda etmiş oluruz, Grace," dedi.

“Onu kaybetmemize izin veremem.”

Ama diğ er her Şeyi feda etmiŐken
onurumuzu korumanın ne anlamı vardı?
Ben de bunu merak ediyordum.

Erteleme

Babam annemin özgeçmişini güncellemesine
yardım ediyordu ve bilgisayarın karşısında
elleri birbirine değeri halde,
yan yana oturmuş kahkahalar atıyorlardı.

Birbirlerini yeniden sevebildikleri
anlamına geliyordu bu belki de.
Belki annemin işinden olması,
sandığımızın aksine
bir lanet değil,
lütüftü.

Ama sonra
annem evden çıktı.

Yalnızca bir iki saat yoktu
ama bu, babamın
kendini içkiye verip
kürkütük sarhoş olmasına yetti.

Tippi'yle odamıza kapandık.
Ağır ağır ödevlerimizi yapıp
gelecek sınavlara çalışırken bir yandan da
Ejder'in stüdyo yerine evde olmasını,
geceyi atlatmak için bize
yoldaşlık etmesini diliyorduk.

Ama hiçbir şey olmadı.

Sessizce mutfağa indiğimizde
annem oturmuş marul doğruyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Annem başını kaldırıp bakarken
parmağının ucunu kesti.

Masaya oluk oluk kan akıyordu ama
annem fark etmemiş gibiydi.

“Akdeniz salatası yapıyorum,” dedi,
başımızı salladık.

Tippi usulca,
“Fetayı çıkarayım,” dedi.

Annem başını iki yana salladı.
“Peynir alacak param yoktu,”
diye itiraf etti,
sonra yüzük parmağını ağzına sokup
kanını emdi.

Yabancıların Yanında

Üst kattan Bayan McEwan kapımızın önündeydi;
oğlu Harry'yi beline dayayarak
kucağında tutuyordu.
Ne Tippi'ye ne de bana bakarak,
"Ejder evde mi?" diye sordu.

Başımı hayır dercesine salladım.
Tippi, "Dans dersinde," dedi.

Bayan McEwan iç geçirdi.
"Ah, çok kötü oldu.
Yakında dönerse
onu aradığımı söyler misiniz?"

Başımı evet dercesine salladım.
Tippi ise, "İsterseniz biz
Harry'ye
seve seve bakabiliriz," dedi.

Bayan McEwan güçlkle yutkundu.
"Ah hayır, hayır.
Yabancıların yanında biraz tedirgin oluyor."

Bebek sırttı ve
halka küpeme uzandı.
Bayan McEwan gülüp
oğlunu geri çekti.

“Ejder’e onu aradığımı söyleyin, olur mu?”
diye mırıldandı ve
kıymetli,
“ürkmüş”
bohçasıyla birlikte
çabucak merdivenden çıkıp
kendi dairesine kaçtı.

Kolay Para

Tabancam olsa banka soyardım.

Silahı veznedarın yüzüne doğrultup
kasadaki paraları ister, sonra da
çalıntı Maserati'mle kaçıp giderdim.

Sokak köşelerinde çocuklara uyuşturucu satabilirdim
ya da kızları en yüksek teklifi verene pazarlayabilirdim.

Kanunları gönlümce çiğnerdim.

Beni içeri atarlarsa
Tippi'yi de hapse tıkmaları gerekirdi ki
bu, yasadışı bir
haksız tutuklama olurdu ve
hiçbir mahkeme
bu kararı onaylamazdı.

Şu boktan vicdanım olmasa
zengindik.

Özürler

“Çok üzgünüm,” dedi annem,
lafını bitiremeden
basıp gitmeyelim diye
bizi yatağıımıza oturtarak.
“Taşınıyoruz.
Artık bu evi de,
Hoboken’deki vergileri de karşılayamıyoruz.
Lanet olasıca telefon faturasına bile
paramız yetmiyor.
Çok üzgünüm.”

“Senin hatan değil anne,” dedim,
şefkat göstermeye,
işini kaybettiği
ya da durum böyleyken
bizi okula gönderip de
orayı sevmemize neden olduğu için
onu suçlamamaya çalışıyordum.

“Çok üzgünüm,” diye tekrarladı.
“Evi satıp
Vermont’ta bütçemize daha uygun
bir yer alacağız.
Kuzenleriniz orada ve
eyaletin
sizi yine harika bir okula gönderecek
kaynağı sağlayacağına eminim.”

“Yine de Hornbeacon gibi olmayacaktır,”
dedi Tippi,
ne annemizi teselli edebiliyor
ne de teslim bayrağını çekebiliyordu.
Bu sefer
onu suçlayamazdım
çünkü haklıydı.

Hiçbir yer Hornbeacon gibi olamazdı.
Hiç kimse Jon ve Yasmeen olamazdı.

Ejder kapıdan içeri başını uzattı.
“Evet, çok berbat,” dedi,
“ama alışacağız.”
Kamburlaşmıştı;
omuzları düşmüş,
boyunu bükülmüştü.
Kendi gibi görünmüyordu
ve ağzından çıkanlara
kendi bile inanmıyordu.

“Bale stüdyondan ayrılman gerekecek,” dedim.
“Vermont’ta güzel bir stüdyo da bulamayabilirsin.”

Ejder omuz silkti.
Gözleri doldu.

“Üstesinden gelirim bir şekilde,” dedi.
“Kayak pistlerinde dans ederim.”

Tippi’nin dizini çimdikledim, dönüp bana baktı.
“Hayır,” dedi kararlılıkla,

sonra duraksadı ve:
“Tamam, belki.”

Nihayet

Başını eğmiş, ayakkabılarımıza bakarak,
"Ara muhabiri," dedi Tippi.
Sesi, çamaşır ipinde kuruyan
çamaşırların hafifliği kadar ince,
belli belirsizdi.

"Ara şu kadını da," diye tekrarladı,
"ucube gösterisini başlatalım."

Lifte Standart

“Emin misiniz?”

diye sordu Ejder.

“Yani, beyinsizlerin size ebleh ebleh bakması için para alacaksınız, bunu istediğinizden emin misiniz?”

Gözalıcı insanlar, üzerlerinde ip kadar kıyafetlerle
podyumlarda kasıla kasıla yürüdüklerinde ya da
kumsallarda yarı çıplak salındıklarında
bunu para karşılı yapmalarına
kimse takılmıyordu;
kimse bunu
herhangi bir şekilde
nahoş bulmuyordu.

Ancak Tippi ve ben bedenlerimizi
paraya çevirmekten bahsettiğimizde
herkes kaşlarını çatıyordu.

Neden ki?

KASIMIN ORTASI

Caroline Henley

Kadın, annemin yaptığı çayı içip
o kadar havadan sudan muhabbet ediyordu ki
bizi yıllardır
kovaladığına

—arayıp e-postalar ve mesajlar attığına—
kapalı kapılar ardındaki
yapışık yaşantımızı
görüntülemek ve
uzun metrajlı bir belgesel hazırlamak için
yalvardığına inanmak gücü.

Sohbeti güvenli sularda tutmak için
yolculuğundan bahsederek,
“İniş biraz sertti,” dedi.
Ömrümde bu kadar dolgun ve hanım hanımcık
bir İngiliz aksanı duymamıştım;
sanki Londra’dan uçakla gelmekle kalmamış,
1940’lardan günümüze ısınlanmıştı.
“Efendim, uçak piste öyle

küt diye indi ki
lastiklerin
fırlayıp gideceğinden korktum.
Ah, bir de otoyoldaki trafik
gerçek bir rezaletti!”
Biraz daha çay içti.

“Ama otelim harika. Nehir ve
Özgürlük Heykeli manzaralı.

New York'a daha önce gelmemiştim.
Görölmeye değır çok şey var."

Annem, Caroline'a bir kurabiye daha uzattı.
"Kaç gün kalacaksınız?"
diye sordu.

Caroline öksürdü.
"Birkaç ay diyelim," dedi.
Blazer ceketinin cebinden
bir sözleşme çıkarıp
fidye notuymuşçasına
yan sehpanın üzerine sertçe bıraktı.
"Her an her yere erişimim olmalı.
Burada her şey açıkça yazıyor,
okuyup imzalayabilirsiniz.
Yanımda kalem de var,"
dedi
ve mucizevi şekilde
yoktan bir kalem var etti.

Bakışları aniden sertleşmiş ve
hırsıla dolmuştu.
"İnsanlar sizi evinizde,
okulda, alışverişte görmek isteyecekler."
Bir kurabiyei ikiye böldü ve
parçalardan birini ağzına attı.
"Burada olduğuma çok seviniyorum."

Babam dimdik oturmuş, ayağını sallıyordu.
Caroline yaşantımızı kaydederken
uslu duracağına söz vermişti
ama bu, kadının burada bu kadar

uzun kalacağını öğrenmemizden önceydi.
Babam aniden sözleşmeyi aldı ve
kan çanağına dönmüş gözleriyle şöyle bir inceledi.
"Kızlarımı tuvaletteyken de çekmek ister misiniz?
Ya da duştayken?
İnsanlar onu da merak edebilir."

Babamın asabiyetini maskelemek için
şaka yapmışçasına
kıkırdadığımızda
Caroline bizimle gülmedi.

Babamın şaka yapmadığının farkındaydı.

"Banyo ve tuvaletlere girmeyeceğiz," dedi.
"Ama onun dışında her yerde peşlerinde olacağım.
Ayrıca *hepinizi* çekeceğim.
Bildiğim kadarıyla
bir kızınız daha var," dedi;
Ejder'den kardeşimiz değil de,
evimizin köpeğiymiş gibi bahsediyordu.
Neyse ki Ejder'i
bu işten kurtarmanın
bir yolunu bulmuştuk;
kimse onun yaşantısını
alay konusu edemeyecekti.

Babam sözleşmeyi,
hiçbirimizin anlayamayacağı
sayfalarca maddeyi ve yasal uyarıları
gözden geçirdi.
Annem sessizdi.
Bu işte gönlü yoktu.

Bizi hep
saklı,
güvende tutmuştu
ve bizi satıyormuş gibi
hissettiğini,
utandığını görebiliyordum.

Ninem, lafı hiç süsleyip püslemeden,
"Parayı ne zaman alacaklar?" diye sordu.

Caroline'ın gözleri parıldadı.
"Sözleşme imzalanır imzalanmaz," dedi ve
ninem dışında herkese
bu iş için çok
uyduruk görünen
plastik kalemler uzattı.

İmzalayıp
sözleşmeyi ona geri verdik.

Caroline, "Tamı tamına elli bin dolar," dedi,
"nasıl vermemizi istersiniz?
Çek mi, havale mi?"

Ninem az kalsın takma dişlerini düşürüyordu.

Babamın yüzü gevşedi.
"Çek," dedi.
"Çek olarak alabilirler."

Girizzâh

Caroline'ın bizimle kamera kapalıykenki
görüşmesi bitmek bilmedi:

binlerce defa
duyduğumuz
bir dünya soru...

Kaba davranabilir,
esneyebilir ya da incinmiş gibi yapabilirdik
ama para henüz hesabımıza
geçmemişti.

Ekip

Caroline
yirmilerinde
iki adamla geri geldi.
Beyzbol şapkalı olanı gösterip,
"Bu Paul," dedi.
Sonra kızıl sakallı
ötekine döndü:
"Bu da Shane...
Uzunca bir süre burada olacağız,
birbirimizle iyi geçinmeye
çalışalım."

Tippi'nin bir şey söylemesini bekledim
ama söylemedi.
"Elbette," dedim.
"Çok iyi anlaşıcağımıza eminim."

Dönüp Tippi'ye baktığımda
yüzünün
patlıcan rengine büründüğünü gördüm.

Baş başa kaldığımızda,
"Kameramanlardan birinden hoşlandın,"
dedim.

Öyle hararetle,
"Saçmalama," dedi ki
yanılıyor olamazdım.

Rusya'ya Sevgilerle

Ejder'in Rusya'ya dans gezisini karşıladık ve
havalimanına gitmek için dansçılarla tıklım tıklı
bir otobüse bindi.

Parmak uçlarını
sonra da dudaklarını cama yapıştırdı ve
biz de el sallayıp öpücükler gönderdik.

Bütün tütülerini ve
pisipisilerini, ayrıca
bizim bütün yün şapka ve eldivenlerimizi
almıştı
çünkü heybetli Rusya soğuşuyla,
yer yer dağların zirvelerine
çöken karla ilgili
bir şeyler okumuştuk.

Tippi,
"Geri gelmeyi unutma," demiş ve
Ejder'in bavulunu kapamıştı.

Ejder ikimize de bakmadan
gölmüştü
çünkü Rusya'da kalıp
sonsuz dek dans etme şansı olsa
bunu kaçırmayacağından
emindim.

Bunun için onu suçlayamazdım da.

Caroline Mutsuz

"Kardeşinizin de belgeselde olması gerekiyordu.
Anlaşmamızda bu yoktu,"
dedi Caroline.

"O zaman işi bırak," dedi Tippi.
"Biz de paranı iade edelim."

Tippi, Las Vegas'ta
poker masalarının en usta oyuncusuymuş gibi
en duygusuz ifadesini takınmıştı.

Caroline bununla baş edemezdi.
"İyi, peki ama başka sürpriz istemiyorum."

Sabah Sabah Viski

Babam eve geldiğinde
koridoru dosdoğru geçerek
kameralardan kaçmaya çalıştı.
Ancak ninem bowling çantasını ortalıkta bırakmıştı
ve babam
komedi sahnelerine taş çıkarırcasına
yere yapıştı.

Caroline güldü.
"Hayırdır, sabah sabah
viski mi içtin?"
diye sordu.

Sonra babamın
suçlulukla dolu yüzünü gördü
ve muhtemelen alkol kokusunu aldı.
"Ah, şey," dedi, "peki."
Gülümsemesi yok oldu.

Yatak Odasının Kapısının Ardında

Annemle babamın
bir uzlaşmaya
varmaları için
yatak odasının
kapısının ardında
beş saat boyunca
konuşmaları,
bağırmaları
ve ağlaşmaları
gerekti.

Aile Toplantısı

Kararı duymak için mutfak masasında toplandık:
Babam ayrı eve çıkacaktı.

Ayık kalamıyordu ve
annem de tüm dünyanın
onu içerken izlemesini istemiyordu.

"Caroline'ın işi bitince döneceğim,"
dedi babam;
sorun Caroline'mış ve
bu da en mantıklı çözümmüş gibi.

"Onun yerine içkiyi bırakmaya ne dersin?"
diye sordu Tippi.

Babam gözlerini kırpıştırıp bir yastığa sarıldı.
Konuşmasını bekledik ve beklerken
yüzünün

apaçık bir
çaresizlik portresine
dönüşmesini izledik.

"Yapamam," dedi.

"Nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Kabullenerek başımızı salladık.
Bunlar, aylardır ağzından çıkan
en dürüst sözlerdi.

Gitti

Babam, bodrumdan
Ejder'in Rusya için hazırladığı gibi,
tekerlekli ve isimlikli,
çok uzaklara

çok daha iyi bir yere

gitmenin vaadini taşıyan
kocaman, siyah bir bavul çıkarmadı.

Alacağı tüm eşyaları
kırmızı bir spor çantasına sığdırmayı başardı.

Evden ayrıldığını bilmeyen,
koşu bandında ter dökmek;
hiçbir yere ulaşmadan
kilometrelerce koşup
sonunda gülümseyerek
terli terli eve dönmek üzere
spor salonuna gittiğini zannedebilirdi.

Ama babam evden *ayrılıyordu*.

Bizi terk ediyordu;
New Brunswick'teki ağabeyinin yanına gidiyordu.

Ağlamam gerekirdi belki
ama babam ön kapıyı

ardından kapadığında
gözlerim dolmadı;
sadece derin bir nefes aldım
ve bedenime sıcacık bir rahatlama yayıldı.

Böylesi Daha İyi

"Babanız *da* mı gitti?" diye sordu Caroline.

Ellerini sertçe havaya kaldırdı.

"Ciddi olamazsınız."

Omuz silktik.

Paul ve Shane gözlerini kırıştırdılar.

Caroline

başını kaşıdı.

Sonra ellerini ceplerine soktu.

"Eh,

muhtemelen böylesi daha iyi oldu."

Paul

Tippi sırt çantasını düşürdü ve
kameraman

Paul

eğilip onun yerine aldı.

Tippi,

“Teşekkür ederim,” derken
onunla göz teması bile kuramadı.

Gülüşmeler

Hudson Caddesi'nde
küçük bir çocuk annesini tekmeleyip
depara kalkınca
annesi cıyak cıyak peşine düştü.
Her nedense deli gibi gülmem tuttu
ve
kısa süre sonra Tippi de kıkırdamaya başladı.

Paul'ün kamerası bize dönüktü,
güneş ışığı lensten yansiyordu.

Caroline,
"Heç gülüyorsunuz. Mutluluğunuz çok bulaşıcı.
Şu halde bile yaşama sıkı sıkı sarılıyorsunuz," dedi.

Bense yaşamla
ona sıkı sıkı sarılmak dışında
ne yapıldığını pek bilmiyordum.

Onu reddetmem mi gerekirdi?

Hayır, etmiyordum.
Onun yerine gülüyordum.

Ve Caroline'a da mutluluk bulaştırıyordum.

Hiltonlar

Sık sık Daisy ve Violet Hilton'a benzetilirdik.
Caroline, "Çünkü ikiniz de çok güzelsiniz," dedi
ve
iç geçirdi.

Ancak Daisy ve Violet'ın güzelliği
ortamı yoklayıp ikisini birden yatağa atmaya çalışan
—birini alana ikincisi hediye—
donsuz-neye-benzediğinizi-bir-görelim
türünde tekliflerle gelen
alçak taliplerin peyda olması dışında
pek bir işe yaramamıştı.

1908'de doğmuşlardı ve köle gibi,
Mary adında bir ebeye satılmışlardı.
Mary onları, şarkılar söyleyerek
ve saksofon çalarak,
bedensel engellerine rağmen
hoş ve neşeli görünerek
kalabalıkları şaşkına çevirmeleri için
dünya turnesine göndermişti.

Daisy ve Violet bizim yaşımıza geldiklerinde
dönemlerinin
en zengin gösteri sanatçıları olmuşlardı.
Belki de onlardan ders almalı,
varoluşumuzu satarken ve
anormalliğimizi sergilerken utanmamalıydık:

“Bayanlar, baylar,
badminton oynayan
iki başlı kızın gösterisine buyurun.”

Ancak tarihteki pek çok yapışık ikiz gibi
Hiltonların hikâyesi de trajediyle sona ermişti;
halk onlara ilgisini kaybedince
beş parasız kalmışlardı ve
uzun yıllar boyunca
bir dükkânda tezgâhtarlık yapmış,
sonunda Hong Kong gribine yakalanıp
yan yana ölmüşlerdi.

Cansız bedenlerini bir komşuları bulmuştu ve
sanki yapışık olmaları dışında
kimse için
bir değer
taşmamışlar gibi,
Halkın Sevgilisi Siyam İkizleri
yazan bir mezar taşının altına gömülmüşlerdi.

Popülerlik

Neredeyse hiç tanımadığımız,
ilk günden beri bizden uzak duran çocuklar,
Caroline'ın filmi için
okulda birkaç sahne çekeceğimizi öğrendiklerinde
yanımıza yanaşmaya başladılar.
Sahte izin kâğıtları düzenleniyordu ve
sınıfımızdaki tüm öğrenciler
röportaj vermeyi
teklif ediyor,
bir şekilde dahil olmak için
—fikirlerini beyan edip
ne kadar açık görüşlü ve iyi yürekli
olduklarını tüm dünyaya göstermek için—
yaygara koparıyorlardı.

Ancak Tippi'yle, Caroline'a çoktan
kimin filmde yer alması gerektiğini,
kimin ön plana çıkarılmayı hak ettiğini
söylemiştik
ve hiçbiri de
tüm dönem boyunca bizi
görmezden gelenlerden değildi.

Birileri yıldız olacaksa,
o da Yasmeen ve Jon'du.

Kesintisiz Çekim

Caroline ve ekibi
her yere peşimizden geliyordu,
hiçbir şeyi kaçırmamak için
kesintisiz çekim
yapıyorlardı.
İzlenmeye alışkındım ve artık
sabahları
el yordamıyla hazırlanırken,

Tippi'yle saçlarımızı kuruturken,
ayakkabımızı bağlarken ya da
kahvaltıda yağlı ekmekleri kapışırken
dibimizde olduklarını pek fark etmiyordum.

Bazen
mutfağı süpürmek gibi
tamamen sıradan işler yapıyorduk ve
Caroline, ne kadar
inanılmaz olduğumuzu vurgulamak için
bizi ağzı açık izliyordu.

"Vay canına!" diyordu.
Sonra tekrarlıyordu:
"Vay canına."

Bize bunun için para vermesi
ve böyle
sıkıcı bir manzaranın

televizyonda
yayınlanması
bence gerçekten komikti.

Bir Kartpostal

Burayı çok sevdim.

Sadece ve sadece DANS ediyoruz!

Lütfen, New Jersey'ye dönmemi istemeyin...

Sizi seviyorum,

Ejder

xxxxxx

KASIMIN SONU

Kar

Güzün boz, sarı ve kıvıl yaprakları
un ufak olmuştı.

Beyaz gök yarıldı ve
ilk kar düştü.

Kış gelmişti.

Çöküş

Avludan ağır ağır geçip
Fransızca dersine giderken
bu sefer Tippi çöküp
çakılların üzerine
sertçe devrildi
ve
ben de hemen üzerine düştüm.

Caroline soluğunu tuttu ve
Paul kamerayı düşürünce
alet çatırdadı.

Birkaç saniye bekledim.

Tippi'nin gözlerinin açılmasını;
Caroline'ı kayıtsızca,
"İyiyim,
iyiyim," diyerek kışkırtılmasını
bekledim.
Ama beklediğim kelimeler gelmedi.

Caroline bluzumu tuttu.
"Nabzını bulamıyorum.
Lanet kalp atışını neden duyamıyorum?"
ve
"Tanrım, biriniz ambulans çağırırsanız!"

Shane telefonla arayıp destek istedi.

Ve destek hemen geldi.

Otoyolda
bir ambulansın içinde,
ikimize de kablolar takılı halde,
arka planda
alarm gibi bipleyen aletlerle
hızla yol alıyorduk.

Yüreğim ağzımda,
bekliyordum.

Soluklarım daralıyor,
bekliyordum.

Tippi'nin gözlerinin açılmasını
bekliyordum
ama açılmıyorlardı.

Çünkü bu sefer

gerçekten
iyi
değildik.

Hastane

Odanın duvarları beyaz ve temizdi;
önceki günün tüm ısırapları
çamaşır suyuyla ovalanıp silinmişti.

Aydınlatma parlaktı ve köşedeki
sessiz, kocaman televizyonun üzerinde
bir gelincik tarlasının resmi asılıydı.

Belki de hastaları yatıştıracağı düşünülmüştü
ama her nedense
benim aklıma
savaşı,
şafakta savaş alanına koşan ve
düşüp ölen gençleri,
bedenlerinin altındaki kızıl kan gölünü getiriyordu.

Yakınlarda biri bir şeker emiyordu;
keskin ses, Tippi'nin usul usul nefesleriyle birlikte
küçük odada yankılanıyordu.

Konuşmak,
o hazırsa
kalkıp eve gidebileceğimizi söylemek istedim.

Ancak o kadar yorgundum ki
konuşamadım.
Gözlerimi kapadım ve
yeniden karanlığa gömüldüm.

Karanlıkta

Yeniden uyandım.

Tippi gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu.

"Bize ne oluyor böyle?" diye sordum.

"Çözeceğiz, merak etme," dedi
ve bana sarıldı.

Testler

Annem, babam ve ninem
koltuklarda uyuklarken bir hastabakıcı,
kauçuk ayakkabıları linolyum zeminde
gıcırdaya gıcırdaya içeri girdi.

Ağır Jersey aksanıyla,
“Hadi gidiyoruz, kızlar!”
dedi.

Tekerlekli sandalyemizi koridorda iterken
sanki doktorların bedenimizi tarayıp yoklayacağı,
mahremiyetimizin kırıntısını dahi bırakmayacağı
testler yaptırmaya değil de
pediküre gidiyormuşuz gibi
ıslık çalıyordu.

Şans getirmesi için
iki elimin parmaklarını da çaprazladım;

sanki sonucu değiştirebilmişim gibi.

Ziyaretçi

Rhode Island Çocuk Hastanesi'ne,
nakledildik;
neredeyse üç yüz elli kilometre uzakta olduğu için
Yasmeen ve Jon
ziyaretimize gelemiyorlardı
ama günde onlarca mesaj atıyor,
Kilise'de
içerken, tüttürürken,
birbirlerini öldürmüş gibi yaparken
fotoğraflarını gönderiyorlardı.
Bizi güldürüyor,
iyileşmeyi istememizi sağlıyorlardı.

Annem, babam ve ninem dışında
tek ziyaretçimiz
Caroline Henley'ydı.
Kadın her gün geliyor ve gizlice
ötekilerin yememize izin vermediği
cips ve gazoz gibi abur cuburlar
getiriyordu.

Paul ve Shane'i yanında getirmiyor,
belgeselden ya da
hayatımızı gözetlemek için verdiği onca paradan
bahsetmiyordu.

Şüphelensem yeriye
ama Caroline

bizi gerçekten
önemsiyordu
galiba.

Tyilik

Caroline sabah yediğimiz domuz pastırmasının
kokusu çıksın diye pencereyi açarken
Tippi, "Aklım almıyor," dedi,
"hayatımıza tam erişim için bir dünya para verdin
ama hazır işler heyecanlı bir hal almışken
röportaj bile istemiyorsun.
Kimse o kadar yüce gönüllü olamaz."

Caroline çantasından
bir mendil çıkarıp
şiddetle sümkürdü.
"Yüce gönüllü değilim," dedi,
"sadece insanım."

Tippi, "Ama çok iyi bir insansın," dedi
ve gülümsedi.

Ben, Kendim

Annem eski bir kutu Scrabble ve
bir torba dolusu mandalina getirmişti.
“Babam nerede?” diye sordum.

Annem pencereye doğru işaret etti.
“Arabayı park ediyor,” dedi.
“Niye sordun? Bara gittiğini mi sandın?”

Omuz silktim.

Annem burnunu çekti.
“Ah, Tanrı aşkına, Gracie,
artık
kendine
odaklanmalısın.”

Sonuçlar

Doktor Derrick'in ofis kapısı açıldı ve
özel yapım, geniş bir tekerlekli sandalyeyle
içeri alındık.

Tippi'nin elini sıkıca tutarak sonucu bekledim.

Ancak Doktor Derrick anlaşılır şeyler söylemiyordu.

Tarama görüntüleri ve şemalar gösteriyor,
konuştukça
konuşuyor,
emamları, ekokardiyogramları,
gastrointestinal kontrast incelemeleri
ve bütün hafta girdiğimiz
bütün o önemli testleri
peşinden kovalayan varmışçasına açıklıyordu.

Bir noktada dinlemeyi bıraktım ve
dışarıdaki ağacın bir dalında hoplayarak
gazeteci misali
pencereden bizi
gözetleyen kuşu izledim.

Sonunda babam elini kaldırıp
Doktor Derrick'i susturdu ve
"Bütün bunlar kızlarım için
ne anlama geliyor?" diye sordu.

Doktor Derrick, işaretparmaklarını arkasındaki duvarda asılı saatin tiktaklarıyla eşzamanlı tıkırdatarak, "Genel gidişat iyi görünmüyor," dedi.

Hiçbir şey söyleyemedik.
Doktor devam etti:

"Grace'te kardiyomiyopati oluşmuş ve Tippi de onu, yani hem bedenini hem de genişlemiş kalbini destekliyor. Hasarı onaramıyoruz. Uzun vadede tek çözüm kalp nakli. Bunu yapmazsak Grace'in durumu, ikisinin de durumu kötüye gidecek, ta ki..."

Bir şemaya, sanki tüm korkunç yanıtlar o satırlarda gizliymiş gibi baktı.

"Bedenleri ayırmayı önermek durumundayım. Grace'i tamamen toparlanana dek ilaçlarla ve bir kalp pompasıyla stabil hale getiririz, sonra da nakil listesine alırız."

Doktor Derrick'in ağzından çıkan şeyleri nasıl sindireceğimi bilemedim.

Bu kadarı fazlaydı.
Çok fazla.

Hayal edebileceğimden fazla.
Üstelik hepsi benim suçumdu.
Aptal kalbimin suçuydu.

Doktor Derrick devam etti:
"Bu yaşta ayırma işlemi karmaşık ve alışılmadık sayılır.
Özellikle de Grace açısından
çok büyük riskleri ve bedeli olacaktır
ancak görebildiğim kadarıyla
bundan başka
seçeneğimiz
yok."

Masasındaki birtakım kâğıtları bize doğru itti...
İki insan
arasında
birinin kalbini
söküp almadan önce
bir yarık
açmayı
adım adım anlatan bir talimatname.

İçim kaskatı oldu.
Nabzım hızlandı.
Başım dönüyordu.

"Hayır. Asla olmaz.
Bu halimizle şansımızı deneriz," dedi Tippi.
"İkimizi birden uyutup
yeni kalp takabilirsiniz
ya da her ne yapacaksanız yapabilirsiniz.
Önce bizi ayırmanız gerekmiyor.
Buna mecbur olduğunuzu söylemeyin."

Doktor Derrick'in yüzü taş kesildi.
"Grace yapışıkken nakil listesine giremez.
Sana yapışık olduğu sürece
onun için elimizden hiçbir şey gelmez.
İlaçlar bile başlı başına
sizi tehlikeye atar."

Bunu değerlendirip anlamamız,
sonumuzu hayal etmemiz için
biraz duraksayıp
yine işaretparmaklarını
birbirine vurarak bize zaman tanıdı.

Hepimiz dilimiz tutulmuş halde Doktor Derrick'e,
tanrıdan hallice bir konumdaki bu adama bakakalmıştık.

Tippi'nin elini bıraktım ve
dikleştirdim
çünkü Doktor Derrick haklıydı.
Sorun bendeydi;
bende ve ölmek üzere olan kalbimdeydi
ve önerdiği çözüm gayet uygundu.

"Bence denemeliyiz," dedim.
İkimiz adına da: "Evet, yapalım gitsin."

Annemin beti benzi attı.
"Yine de en azından bir gece düşünelim," dedi.

"Ya da daha uzun," diye ekledi babam.
"Yani, durumlarında ne değişti?
Nasıl bu kadar değişmiş olabilir?"

Doktor Derrick gözlerini kırptırdı.
"Sizi son gördüğümde
iyiydiniz.
Endişe verici hiçbir şey yoktu.
Ama...
Sanırım...
Sanırım grip yüzünden oldu.
Kardiyomiyopatiye genellikle
viral enfeksiyon sebep olur.
Grace'in kalbinin bu şekilde tepki vermesi
gerçekten büyük şanssızlık."

Odaya yine sessizlik çöktü.
Dışarıdaki kuş
kanatlarını genişçe açtı ve uçup gitti.

Sonra annem konuştu: İstatistikleri istiyordu.
Başımıza
herhangi bir facia
gelme olasılığına dair
kesin verileri talep ediyordu.
Doktor ise sadece,

"Başarabileceğimize inanıyorum,"
diyebildi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Çeşitli raporlar okumuştum.

Eski gazeteleri de.

Yapışık ikizler ayrıldığında
içlerinden birinin
bir süreliğine yaşaması bile
başarı sayılıyordu.

İşte bu,
insanların bizi
algılama biçimlerinin
en üzücü yanıydı
bence.

“Bana rakamları verin,” diye ısrar etti annem.
“Hiçbir şey yapmazsak olacakları bilmek istiyorum.”

Doktor Derrick iç geçirdi.
Masasındaki dosyaları kapadı ve
öne eğildi.
“Bu halde kalırlarsa
ikisi de ölecek.”

Annem ağlamaya başladı.
Babam onun elini tuttu.

“Ayrılırlarsa bir umudumuz,
mücadele etmek için bir şansımız olacak
ama bunu rakamlara dökemem.
Döksem bile, düşük olurdu.
Hem de çok düşük.”

Annem inil dedi,
sonra babam da.

“Bunun iyi bir haber olmadığını biliyorum.

Yine de evinize gidin ve
etraflica düşünün.
O vakte kadar, okul yok. Yorulmak yok.
Sağlıklı beslenin ve iyi uyuyun.
Ayrıca sigara ve alkolden de uzak durun,”
dedi Doktor Derrick.

Aniden gülümsedi; sanki
bunu çözmek için yıllarımız ve
elimizde başka seçeneklerimiz varmış gibi.
Halbuki ben
içten içe biliyordum:
Yoktu.

Vaktimiz
tükeniyordu.

Ücretsiz

Rhode Island'dan ayrılmadan önce
kirli kıyafetlerimizi
bir poşete tıktık ve beklerken
Doktor Derrick
başını içeri uzatıp
annem ve babamla tekrar,
özel olarak konuşmak istedi.

Kül gibi solgun yüzlerle odadan çıktılar
ama döndüklerinde
endişeleri biraz hafiflemiş gibiydi.

"Tüm ekip, operasyonu ücretsiz yapacaktı,"
dedi annem.
"Tabii yaptırmaya karar verirsiniz."

Tippi'yle ailemize bir servete
mal olmuştuk
ama en pahalı operasyondan
hiç para almayacaklardı.

Bunu, bize iyilik yapıyormuş
gibi göstermeleri gereksizdi:

bize ne olursa olsun,
böyle bir operasyonun
doktorları meşhur edeceğini
ve bunun, onların gözünde

kabarık bir banka hesabından
daha değerli olduğunu
herkes biliyordu.

Kör Göze Parmak

Eve dönerken babam
daha önce de dinlediğimiz
berbat fıkralar anlattı
ama yine de kahkahalarla güldük
çünkü anlatmayı bırakırsa
tartışmamız gerekenler daha korkunçtu.

Sanki dertsiz, hasarsız bir aileydik;
hani çamaşır deterjanı reklamlarında
görünen türden bir aile.
Sanki hiç hastaneye gitmemiştik de
deniz kenarında bir tatilden dönüyorduk ve
ruh halimiz de yanık tenlerimiz gibi ışıldıyordu.

Sanki onay vermemiz halinde
ikimizin de ömür boyu
birer bacak ve kalçayla kalacağımızı ve
tekerlekli sandalyeye mahkûm olacağımızı
idrak etmemiştik.
Sanki hiçbirimiz
Tippi'yi yavaşça öldürdüğümü bilmiyorduk.

Annem yol üstündeki McDonald's'a işaret etti.
"Yemek yiyelim mi?"

Normalde hayvan haklarından ve ineklerin
kendi dışkılarıyla yaşamaya mecbur bırakıldığından
dert yanardım ama o an,

Tippi dudaklarını yalayıp
McFlurry aromalarını sıralarken
utancımdan hiçbir şey söyleyemedim.

Arabayı servis bölümüne yanaştık ve
kucağımıza aldığımız kokulu etleri,
yoğun milkshake'leri
birbirimizin çiğneme, yutkunma
ve soluk seslerini
bastıran trafik bangırtısı eşliğinde yedik.

Eve döndüğümüzde babam
(hâlâ burada yaşıyormuş gibi)
kahve demledi ve
hepimiz her şey mükemmelmiş,
kör gözümüze sokulan parmak
aslında gözümüze yanlışlıkla kaçan,
minnacık bir toz tanesiymiş
numarası yaptık.

İki Kişilik Atan Tek Bir Kalp

Tek olsaydım
şimdiye ölmüştüm.

Onun yerine
beni hayatta tutmanın,
bedenlerimizdeki kanın
büyük bir kısmını pompalamanın yükünü
kardeşim taşıyordu.

Onun yerine
otlakçılık yapıyordum.

Ve Tippi
asla şikâyet etmiyordu.

Parazit

Kardeşim soğuk parmaklarla
Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi.
"İyi durumdayız," dedi.
"Birlikte olmak bizim kaderimiz.
Ayrılırsak lrz."

Dudakları kurumuştu.
Yüzü kl gibiydi.
Sanki tanıdığım herkesten
daha uzun zamandır
bu dnyadaydı.

"Ortak olduğumuzu sanıyorsun ama
aslında ben bir parazitim," diye fısıldadım.
"Yaşamını
elinden almak istemiyorum."

"Ah, yapma böyle Grace," dedi.
"Bu *sen* ve *ben* lafları safsata.
şimdiye dek sadece *biz* vardık.
Yani
ben bunda yokum.
Beni operasyona
zorlayamazsın."

Yine, "Ama ben bir parazitim," dedim,
beynimde defalarca
tekrarlayarak.

Parazit. Parazit. Parazit.

Artık tek isteğim Tippi'yi kurtarmaktı.

Kurtarabilirsem.

ARALIK

Başımızın Üzerinde

Caroline Henley geri gelmişti.
"Sizin için sorun olmaz ya?
Zor bir dönemden geçtiğinizi biliyorum,"
dedi.

Sözleşmemize rağmen
son iki haftada
bir kere bile çekim ya da
söyleşi yapmaya çalışmamıştı.

Paparazzi olmadığını göstermişti.
Yaşamlarımızı
sansasyonel bir hikâyeye
dönüştürmeyeceğini,
nezaketle yaklaşacağını ve
filmini
gerçekliğin etrafında
öreceğini kanıtlamıştı.

İşte, bu yüzden Caroline'ın
başımızın üzerinde yeri vardı;
bizi,

kararımızı
ve hayatlarımızın
belki de son aylarını
dilediğince çekebilirdi.

Doktor Murphy'ye Anlattıklarım

"Biliyor musunuz,
o kadar uzun süredir herkesi
bir birey olduğuma,
ikizin ben değil
Tippi'nin olduğuna
ikna etmeye çalışıyorum ki
birlikte olmamanın
neye benzeyeceğini,
onu kaybetmenin
bir odun yığınının üzerinde
alevleri beklemekten
farksız olacağını
hiç ciddi ciddi düşünmemiştim.
O benim bir parçam değil."

O her açıdan benimle bir.

Onsuz kalırsam
göğsümde
başka
hiçbir şeyin
dolduramayacağı
kocaman bir boşluk,
büyüdükçe büyüyen
bir karadelik açılır.

Anlıyor musunuz?

Başka hiçbir şey o boşluğu dolduramaz.”

Doktor Murphy arkasına yaslandı.

“Sonunda anlatmaya başladın,”
dedi.

Eh. Demek ki
bunca yıldır
yutturamamışım
palavralarımı.

Arayı Kapatmak

Günlerden cumartesiydi,
Hornbeacon kapalıydı ve
annem bizi gözünün önünden ayırmak istemiyordu
ama yine de
ninem bizi arabayla Montclair'e götürdü ve
Yasmeen ve Jon'la okulun merdiveninde buluştuk.

Yasmeen bir kâğıt yığınının göğsüne bastırılmış,
kaşlarını çatmış,
bize dik dik bakıyordu.
Saçı artık şeker pembesi değil,
gece mavisiydi ve
kâ'külü gözlerine dek iniyordu.

Jon hemen arkasında durmuş,
parlak güneşe karşı gözlerini kırptırıyor.
Ayakkabısına gümüş rengi sakız kâğıdı yapışmıştı.

Bize nazikçe uzanıp sıkıca sarıldılar.

"Çok işiniz var, ezikler," dedi Yasmeen.
"Dönem bitmeden arayı nasıl
kapayacaksınız, hiç bilmiyorum."

Bir tomar kâğıdı
Tippi'nin göğsüne doğru itti.

Tippi, renk renk kâğıtları
havaya atıp
devasa konfetiler gibi avluya saçarken,
"Bir süre daha buralarda olamayacağız.
Ölümümüze sayılı gün kalmışken
vaktimizi Fransızca kiplere çalışarak
harcayacağımızı mı sandınız?" dedi.

Yasmeen, "Aman, çok dramatiksiniz," dedi ve
yarı örtülü gözlerini devirdi.
"Ee, çalışmak yerine ne yapıyorsunuz peki?
Ölmeden önce yapacaklarınızın listesini
çıkardınız mı en azından?"

Caroline arkamızda boğazını temizledi ve
"Kameralar açık," diye uyardı.

"Çok da umurumuzdaydı," dedi Tippi ve
Kilise'ye doğru yola koyulduk.

Ölmeden Önce Yapılacaklar

Tippi'yle bir kütüğün üstüne oturduk ve birbirimize omuzlarımızı dönerek, ellerimizle yazdıklarımızı saklayarak listelerimizi çıkardık.

Gerçi aklıma pek bir şey gelmiyordu:

- 1) Jane Eyre'i oku
- 2) Gündoğumunu izle
- 3) Bir ağaca tırman
- 4) Bir oğlanla öpüş... gerçekten öpüş

Tippi omzumun üzerinden baktı.

"Duyduğum kadarıyla *Jane Eyre* çok sıkıcıymış," dedi,

sonra bana kendi listesini uzattı.

Tek bir madde yazmıştı:

- 1) Şirretlik yapmayı bırak

"Bak işte, bu çok zaman alır," dedim ona.

"Eh, senin dört numaran da öyle," dedi.

Rahatlık

Yasmeen pütürlü tırnağını listemin üzerinde gezdirdi.

"Öff," dedi.

"Okul koridorlarında çıplak halde koşmak ya da
cüce sirk palyaçoları tarafından kırbaçlanmak gibi
şöyle havalı
bir şeyler eklesen olmaz mıydı?"

Tippi, "O dediklerini çoktan yaptı," deyince
ben

Jon'un listeme bakmamasını
ve bakmasını umarak
çok yüksek sesle güldüm.

Yasmeen, "Hiç ağaca tırmanmadın mı?"

diye sordu, hemen ardından,

"Jon, Grace'i öpmen lazım," dedi.

Listemi

mahkeme celbiymişçesine

Jon'un eline tutuşturdu.

"Bir de şu lüzumsuz kitabı ona ödünç ver."

"Hayır, hiçbirini yapmak zorunda değil," diye mırıldandım.

Jon listeye göz attı ve

sigarasını söndürdü.

Alt dudağını ısırды.

"Elimde *Jane Eyre*'ın eski bir baskısı var.

Size getirip bırakırım,

sende kalabilir," dedi.

“Ah, hadi ama; altı üstü bir öpücük,”
dedi Yasmeen.

Yanıliyordu:
Jon’un
öpücüğü

Her Şeydi.

Kâbus

Kilise Meydanı Parkı'nın yanındaki,
Tippi'yle ücretsiz filmler ödünç aldığımız
halk kütüphanesinde
iPhone'u olan bir kız
oflayıp iç geçirdi.
"Telefonum çekmiyor. Kablosuza bağlanamıyorum.
Kâbus gibi," dedi arkadaşına ve
havada sahiplenilmemiş bir
bağlantı parçacığı yakalamayı umarak
telefonunu o yana bu yana salladı.

Her şey tıkırında gittiğinde
insanların dert ettikleri şeyler
çok saçma, değil mi?

Dalıp Gidiyorum

Shane grip olmuştu ve
bize bulaştırmamak için uzak duruyordu,
yani Caroline
telefonla görüşüp
röportajlar ayarlarken
peşimizde yalnızca
Paul dolaşıyordu.

Fırsat buldukça
görünmez oluyordum.

Kulaklığımı takıyordum
ve
sessizliğe gömülüyordum.

Tippi'nin
oğlanla
baş başa
kalabilmesi için
elimden geleni
yapıyordum.

"Ne yapmaya çalıştığının farkındayım,"
dedi Tippi.
"Ama bu senin Jon'la olayın gibi değil.
Aramızda bir şey yok."

"Ama olabilir,"
dedim.

"Tipime bir baksana Grace," diye karşılık verdi.
"Adamın
bir kumralla
ilgileneceğini mi sanıyorsun?"

Güldü.
Ve ben de güldüm.

Yerini Doldurmak

Ann Teyzemiz, en küçük kuzenimiz Beau'yu ziyarete getirdi.

Minik oğlan salya ve iniltilerden ibaretti ama yine de onu kucağımıza almak, bezini değiştirmek ve biberonunu vermek için yarışıyorduk.

Teyzem esnedi ve

"Herkes ikinciye ne zaman doğuracağını soruyor ama o kadar yorgunum ki."

Annem kıkırdadı ve kardeşinin sırtını okşadı.

"Zamanla kolaylaşıyor. Kısa süre sonra geceleri kesintisiz uyumaya başlayacaktır."

Teyzem gözlerini kapadı.

"Bir arkadaşım ikinciye doğurmamı söyledi; Beau'ya bir şey olursa diyeymiş. Düşüncesi bile korkunç."

Annemin eli donakaldı.

Beau bebek, dikkatimizin başka yere kaydığını fark edip ince ince ağlandı.

"Bir çocuğu kaybetmenin acısı ikincisinin varlığıyla kaybolup gitmez," dedi annem.

"Biri diğerinin yerini dolduramaz."

Kayıt

Caroline kameraları
New York'tan
her gün taşımamak için
geceleri
odamızda bırakıyordu.
Aletler masamızda duruyordu ve onlarla
hiç
ilgilenmiyorduk
ta ki
ben ekibin herkesi
çektiğini hatırlayana dek.

Minik, yeşil düğmesini kenara kaydırardım
ve izledim.
Birlikte izledik.
Caroline nazikçe,
"Tippi ile Grace'in
ayrılması *gerektiğini* düşünüyor musunuz?"
diye sorduğunda
annemle babamın yüzlerini buruşturduklarını
gördük.

Babam başını eğdi.

"Onların hayatta kalmalarını istiyorum," dedi annem.
"Hiçbir ebeveyn çocuğunu gömmemeli,
hele ki ikisini birden, asla.

Yine de onlar karar verecekler.
Son söz onların.”

Annemin kamera karşısında ağlamasını ve
Caroline’a çekimi durdurması için
yalvarmasını izledik.
Sonra tam olarak aynı şeyi düşünerek
dönüp birbirimize baktık.

Bu, sadece bizi ilgilendiren bir mesele değildi.

Sağlama Yapmak

Edebiyat dersinde
taslak kompozisyonlar yazıp
ifadelerimiz
saf su kadar berraklaşana dek
düzelti yapmamız teşvik ediliyordu.
Matematikte
sonucun doğruluğundan emin olmak için
sağlama yapmamız
konusunda uyarılıyorduk.
Müzikte ise
Bay Hunt memnun olana dek
çeşit çeşit harmoni deneyerek
bir şarkıyı yüzlerce defa prova ediyorduk.

Ancak gerçekten önemli konularda,
bedenlerimizi neşterle
ayırıp ayırmamak gibi
hayati meselelerde
tutacağımız yolu kusursuzlaştırmamız imkânsızdı;
doğru sona ulaşmak için
sadece
bir seçeneğimiz
ve
bir şansımız vardı.

Çok Açık

Doktor Derrick’le görüşüp kararımızı söylediğimizde
birkaç dakika sessiz kaldı,
yüzü taş kadar ifadesizdi;
beklediğimizin aksine belli belirsiz heyecanlanmadı
ya da riskleri hevesle sıralamaya
kalkışmadı.

Bu adamı hafife almış olabilir miydik?

“Süreci planlamaya başlayayım,” dedi.

“Bu büyük bir proje,
öyle bir gecede gerçekleştiremeyiz
ama çok bekleyemeyiz de.”

Doğrudan bana baktı.

“Bekleyemeyeceğimiz çok açık.”

Telefon

Yasmeen bizi geceyarısından sonra aradı.
"Rahat olun,
Jon'la her şeyi ayarladık.
Sömestr tatilinde kendimizi yollara vuracağız.
Amcamın Montauk'ta bir yeri var.
Muhteşem olacak."

Tippi'yle sırtıttık.

Aynı anda, "Geliyoruz o zaman," dedik.

Annemin Hoşuna Gitse de Gitmese de

Annem

Long Island'ın
kenarından geçmemize dahi
kesinlikle karşıydı.
"Kalpleriniz her an havlu atabilecekken,
üstelik başınızda hiç yetişkin olmadan
ülkeyi turlamanıza
izin vereceğimi nasıl düşünebildiniz?
Beni
hiç mi tanımıyorsunuz?"
Dudaklarını büzüp ısırarak sustu.

Ancak Tippi'nin dudakları daha gergindi.
"Endişelendiğini biliyoruz ve üzgünüz
ama bu konu pazarlığa açık değil.
Hoşuna gitse de gitmese de bu tatile çıkacağız.
Arkadaşlarımızla Long Island'a gideceğiz.
Kim ne derse desin,
kararımız kesin."

Yollara Düşmek

Annem internetin başından kalkmıyor,
sayfaları

yenileyip durarak
Long Island'da kötü hava ya da
trafik kazası
haberi arıyor,

gitmemize engel olacak
herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu.
Birkaç dakikada bir çantasını karıştırıp
"yolda işe yarayabilecek"
mendil ve boğaz pastili gibi
şeyler çıkarıyordu.
Evde volta atıyordu.
Saate bakıyordu.
İnternette sayfayı tekrar yeniliyordu.

Babam hafta sonu ziyaretine gelmişti.
Risotto pişiriyordu;
tencerenin başında durarak sürekli karıştırıyordu.
"Bu kadar endişelenmesen mi?" dedi anneme
ve annem onun arkasından,
Sen ne anlarsın ki endişeden?
dercesine gözlerini devirdi.

Söylediğine göre babam on gündür içmemişti,
destek gruplarının toplantılarına katılıyordu ve
Tippi'yle çok heveslenmemeye çalışsak da
annemin onun normalliğine sevindiğini,

esprilerine güldüğünü ve fazla pişmiş yemeklerini
afiyetle yediğini görüyorduk.

“Aslında Caroline’i bu geziden uzak tutmanız
haksızlık,” dedi annem.

“Sonuçta anlaşıma anlaşımadır.
Gezinin görüntüleri olmazsa
film eksik kalmaz mı?”

Caroline eski bir fotoğraf albümünü karıştırıyor,
taratmak üzere alacağı fotoğrafları seçiyordu.

“Aslında benim de işime geliyor,” dedi.

“Paul, Boston’daki kardeşini görmek için
birkaç gün izin aldı ve
Shane de hâlâ grip,
zavallılık.”

“Eh, iyi o zaman,”

dedim;

Shane’in

ya da milyonlarca insanın

kalplerinin

ufak bir virüs yüzünden

iflas etmemesine

içerlememeye çalışarak.

Dışarıdan korna sesi duyuldu ve

babam çantamızı kaldırıma çıkardı,

Jon da alıp bagaja attı.

Arka koltuğa geçip kemerimizi taktık ve

cumbada bizim yerimizi almış,

muhtemelen biz dönene kadar da

oradan ayrılmayacak olan

annemize el salladık.

Babam eve geri girdi,
Jon sürücü koltuğuna geçti ve
dikiz aynasından bize baktı.
"İçki getirdiniz mi?"

Spor çantamızın ağzını açtık ve
Jon koltuğunun üzerinden eğilip,
babamızın mutfak zulasından aşırduğımız
bira, şarap ve votka hazinesine baktı.

"On numarasınız," dedi. "Haydi, kaçalım o zaman."

Mola

Bir saat kadar yol almıştık ki Yasmeen
acıktığını,
doğuya altı üstü üç saatlik yolculuğumuzda
uyanık kalabilmek için
Burger King’de ya da
onun gibi iğrenç bir yerlerde
bir şeyler yemek istediğini söyleyince,

Jon bir dinlenme tesisinde durdu ve
Yasmeen kendini arabadan dışarı attı.
Jon radyonun sesini açıp çantamızdan bir bira aldı,
kapağını çevirip açtı.
Yasmeen, “Gelmiyor musunuz?” diye sordu.
“Bir burger fena olmaz mı?”

Tippi kapıyı açtı ve beni de çekerek çıkmaya çalıştı.

Ama ben hiçbir yere gitmek istemiyordum.
Arabada Jon’la oturmak,
içmemem gerektiği halde birasını paylaşıp
radyo dinlemek istiyordum.

“Burger diyor,” dedi Tippi, “gelsene haydi.”

Kılımı kıpırdatmadım.

Tippi, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Yok,” dedim.

“Eh, gelsene o zaman,” dedi yine.

“Sen de Jon.”

Jon başını iki yana salladı.

“Bana bira ve rock yeter.

Leziz Brezilya yağmur ormanı

köftenizi yedikten sonra

votka için kola almayı unutmayın.”

Yasmeen ona ortaparmağıyla hareket çekti,

sonra Tippi’nin elini tuttu.

“O biralardan başka içme,” dedi Jon’a

ve aniden bedenim

arabadan otoparka çıkmıştı,

bir masaya oturuyordu,

patates kızartması yiyordu ve

hesabı ödüyordu.

Tippi ve Yasmeen’le

bir restoranda olmanın gerektirdiği

tüm devinimleri gerçekleştiriyordum

ama aklım

sürekli Jon’daydı;

başının arkası,

boynunun hatları,

kokusu,

sesi...

Her şeyinde.

Ahır

Kütüphane tepeleme eski sanat dergileri ve
okumaya kalksanız elinizde kalacakmış gibi görünen,
sararmış ve kurumuş kitaplarla doluydu.

Banyoda ışık yoktu ve
duş kabini ile duvarların köşelerini küf tutmuştu.
Mutfak, minik fare dışkılarıyla
ve ölü böceklerle bezeliydi.

Üst katta
Yasmeen ve Jon
mobilyaları yeniden düzenlediler;
çökmüş şilteli
iki kişilik bir yatağı
ebeveyn odasına taşıyıp
iki yatağı da duvara dayadılar ve
dört kişilik
devasa bir yatak yaptılar.
Penceredeki örümcek ağları,
Yasmeen'in ceketinin koluyla temizlendi.
Jon yerleri süpürdü.

Ben de bir ısıtıcıyı prize taktım ve
burunlarımız soğuktan kızarmış halde,
ellerimizi koltukaltılarımıza sokup
ısıtıcının önüne toplastık.

Burası Hamptons'dan geçerken gördüğümüz
diğer tatil evlerine;

tertemiz ss havuzları olan, sütunlu ve
süt beyazı maliknelere benzemiyordu
ama  gün boyunca sadece bize aitti.
Bu yüzden böcekler, kabarmış duvar boyları ve
paslı boruları pek de dert etmiyordum.

Yatakta

Tippi, Yasmeen'in omzuna dayanmıştı.
Bense Jon'un yanında yatıyordum.

Jon mum ışığında *Ulysses*'i sesli okuyordu;
melodik kelimeleri,
loşluğun içinde
ışıldayan, gizemli cevherleri.
"Acı, henüz aşk acısına dönüşmemiş bir ağır
göğsünü kemiriyordu," diye okudu,
sonra Tippi ve Yasmeen'in gözlerinin
kapalı olduğunu görünce
durdu ve kitabı kapadı.

Elimi elinin üzerine koydum.
Gözlerinin içine baktım.
"Lütfen, okumaya devam et," dedim yalvarırcasına
ve devam etti.

Gecenin derinlerinde
aramızda Joyce'un sesiyle
baş başa kaldık.
"Çok güzel okuyorsun," dedim.

"Yarın gece de senin sıran,"
dedi.

Kitap alçak bir *pat* sesiyle kapandı.
Mum bir üflemeyle söndü.

Jon bedenini benimkine doladı.
Soluğu yanağıma vuruyordu.

“İyi geceler,” diye fısıldadı
ve birkaç dakika sonra
yanımda uyuyakalmıştı.

Deniz Feneri*

Gözlerimiz çapaklanmış,
bedenimiz soğuktan kaskatı kesilmiş halde
karanlıkta uyandık.

Ayağımızda çoraplarla
sessizce alt kata indik ve
bir pankek dağı hazırlayıp
dişlerimi ağrıtabak kadar
bol şurupla yedik.

Yağmur çizmeli balıkçılar,
maden suyu misali köpürerek kıyıya vuran
Atlantik Okyanusu'yla çevrili kayaların
üzerinde duruyorlardı.
Ellerinde yenebilir deniz canavarlarıyla dolu
kovalarla kıyıda ayrılırlarken
bir ışık hüzməsi sabahı deldi.

Gökyüzü, karanlığından sıyrılıp kızardı.
Ufuk pespembeydi.

“Gündoğumu,” dedi Tippi,
“baktıkça Tanrı'ya inanasım geliyor.”

“Benim de,” dedi Yasmeen.

Ve güneş, turuncu bir küreye dönüşene,
kışlarımız o kadar uzun oturmaktan

* Virginia Woolf'un *To the Lighthouse* adlı eserine gönderme yapılmıştır. —yhn

uyuşana dek
kimse tek kelime daha etmedi.

Çıplak Yüzmek

Çıplak yüzmek ikimizin de listesinde yoktu
ama Yasmeen kendininkinde olduğunu söyledi,
bu yüzden yapacaktık.
Tabii haşın denizde,
kıyıya vurup da
dalmaya kalkışacak kadar aptal olan herkesi
yutmakla tehdit eden yüksek dalgalarda değil,
bir komşunun havuzunda.
"Havuz ısıtmalı olduğu için
kadın suyunu kışın da boşaltmıyor," dedi Yasmeen.
"Ama buraya sadece hafta sonları geliyor,
Yani tüm gün bizim."

Cephesi sedir panelli evin yanından gizlice dolaştık ve
havuzun plastik brandasını açtık.
Yapraklar, suyun üstünde
taneli çorbadaki yeşillikler gibi süzülüyordu.
Jon daha ağla yaprakları temizleyemeden
Yasmeen mor sutyeni ve pembe donuyla kalmış,
ayağının ucuyla suyun sıcaklığına bakıyordu.
Sonra iç çamaşırlarını da çıkardı
ve
havuzun derin kısmına
bir kartal gibi
dalıp
soğuktan morarmış halde,
cıyaklayarak yüzeye çıktı.

Jon da gömleğini ve pantolonunu çıkardı.
Bakmamak için başımı çevirdim ve
ancak bedeninin suya bombalama daldığını,
ardından can havliyle
taramalı tüfek gibi sövdüğünü
duyunca tekrar bakabildim.

“Ne diyorsun?” diye sordum Tippi’ye.
Ebeveynimiz ve doktorlar dışında kimse
bizi çıplak
görmemişti ve
başkalarının ne düşüneceğinden,
bizi
çırılçıplak
görenlerin
iğrenebileceğinden
endişeleniyordum.

Ancak aniden sağlığını,
kalplerimizi düşündüm ve
“En kötü ne olabilir ki?” dedim.

Ceketimi fırlatıp attım.

Çırılçıplak halde
havuza çivileme atladık
ve bıçak gibi keskin soğuk
tenimize değer değmez çırpınmaya başladık.

Jon bize tezahürat yaptı ve
yüzerek yanımıza geldi.
“Serinleticiymiş, değil mi?”

Tam çıkacaktık ki
Yasmeen haykırarak evi işaret etti;
pencerenin camına dayanmış bir yüz,
ağız beş karış açık halde bakakalmıştı.

Yasmeen, “Çabuk, kaçalım!” diye seslendi.

Havuzdan hantalca çıktık,
kıyafetlerimizi kaptık,
kabanlarımızı bedenlerimize
el yordamıyla sardık ve
bahçeden güç bela geçerek
sokağa çıkıp eve döndük.

Yasmeen ahırın kapısını itip açarken,
“Kadının ifadesi çok iyiydi!” diye bağırdı.

Bir fare telaşla fırının altına kaçtı ama kimse
onu yakalamak için kapan kurmayı önermedi.
Sadece buzdolabını açtık ve
dört şişe bira çıkardık.

Yeter

Annem mesaj attı:
Eğleniyor musunuz?

Bir tane daha:
Hayatta mısınız?

Sonra bir tane daha:
Endişeleniyorum.

Ve nihayet:
Polisi arayacağım.

Sonunda ona cevap yazdım ve
mesaj atıp durmaması konusunda uyardım.

Dört Numara

Jon ve ben yine uyumamıştık.

Bir saat kadar kitap okuduk,
sonra o tavana bakıp,
"Bana listeni gösterdiğindeki
tepkim hoş değildi," dedi.

Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davrandım.
"Jane Eyre'ı bitirdim.
Bay Rochester'a bayıldım.
Sanırım Tippi'yle öylelerine ihtiyacımız var.
Her şeyini kaybetmiş kör adamlara."

Gülmeye çalıştım
ama olmadı.

Jon doğruldu ve
bir sigara yaktı.

"Grace...
mesele şu ki..."

Onu durdurdum.

"Anlıyorum.
Gerçekten.
Nasıl görüdüğümü ve
bunun hayatımı nasıl etkilediğini biliyorum."

Tippi'yle birleştiğimiz yere,
doktorların, köstebek yuvalarıyla kaplı gibi
görünmemize neden olacak
doku genişleticileri takacakları yere dokundum.

"Hislerimi anlatamıyorum," dedi.

"Onca kitap,
binlerce kelime okudum
ama hiçbirini bana ait değil.
İçimde ne olup bittiğini
bilmiyorum.
Dışarı yansıtamıyorum."

Sigarasını kirli bir tabakta söndürdü,
ağızına bir sakız attı ve
ışığı kapadı.

Yatakta yanıma uzandı ve
alnını benimkine dayadı.

"Ah Grace, ah," dedi ve
yüzümü avuçlarına aldı.

"Jon," diye fısıldadım
ve
sonra
dudağı dudağımdaydı,
karpuzlu sakız tadındaki dili
dudaklarımı aralıyordu
ve öpüşüyorduk, soluklarımız ağır,
ve öpüşüyorduk, yüreklerimiz tüy gibi
öpüşüyorduk

ve durduğunda sadece
derin bir nefes alıp,
“Ben de içimde neler oluyor, bilmiyorum,” diyebildim.

Karpuz

Uyandığım da ağzının
karpuz tadı hâlâ damağımdaydı.

Dişimi fırçalayınca tat hafifledi,
ben de Jon'dan sakız istedim ve
tüm günü
damağımda
onun tadıyla
geçirdim.

Manyak

Tippi'yle yalnız kaldığımızda,
"Dün gece beni öptü," diye fısıldadım.

Bana yan yan,
sanki ona bozuk ton balıklı sandviç
önermişim gibi baktı.
"Jon senden ciddi ciddi hoşlanıyorsa,
manyak olmalı.
Bunun farkındasın, değil mi?"

Ortak bacaklarımıza baktım.
"Sen şirretliği bırakmayı
denemeyecek miydin?" dedim.

Sırıttı.
"Bu deniyor halim."

Planlama

Yasmeen kaleminin ucunu yaladı,
defterinde
temiz bir sayfa açtı
ve Tippi'yle cenazemiz için
hem ayrı ayrı hem de
her ihtimale karşı
ortak talimatlarımızı yazmaya hazırlandı.

Jon abur cubur almak için markete gitmişti.
Bunları duymak istemediğini,
dayanamayacağını söylemişti.

Bizi karamsarlıkla suçlamadan ya da
ölümümüzü düşünerek
iki gözü iki çeşme ağlamadan
dinlemeye razı gelen ve
dileklerimizi yerine getirmeye söz veren
tek kişi Yasmeen'di.
Bizim gibi,
doğduğu günden beri
ölümle başa çıkmaya çalışan tek kişiydi.
Bu onu dehşete düşürmüyordu.
En azından
o kadar değil...

"Müzik ne olsun?" diye sordu
ve Tippi hiç tereddütsüz,
"Benim için bolca Dolly Parton.

'I Will Always Love You'
iyi olabilir.
'Home'u da seviyorum," dedi.

"Dolly'yi ben de herkes kadar seviyorum ama
cenazende *onu* istediğine gerçekten emin misin?"
diye sordu Yasmeen.
Havada elleriyle
Dolly'nin göğüs hatlarını çizdi.

"İnsanlar Dolly'nin memelerini düşünürlerse
benimkileri
düşünmeyeceklerdir," dedi Tippi.

"İlahi olmasın," diye ekledim. "Tanrısal bir şey
istemiyorum. Cenazemize davetli olmayacak."

Yasmeen başıyla onayladı ve not aldı.
"O zaman satanik bir şeyler, ha? Hiç. Sorun. Olmaz."

Ağızlarımıza kaju fıstığı tıktık ve
Yasmeen neşeyle devam etti:
"Tabutlar? Birleşik mi, ayrı mı?"

"Birleşik," dedik bir ağızdan, düşünmeden;
daha mantıklı bir seçenek var mıydı ki?

"Tabii birimiz hayatta kalırsa,
ayrı olması gerekir," dedi Tippi.
Güldü ama kahkahası çok cansızdı.

Ve devam ettik...

Tüm töreni ve mezarlık işlerini planladık.
İşimiz bittiğinde
Yasmeen telefonunu kurcalayıp bir
Dolly Parton şarkısı buldu ve
biz şarkıyı söylerken
o da mutfakta
dans edip
"Jolene"nin nakaratını,
dünyadaki en keyifli şarkıymışçasına
tekrar tekrar söyledi.

Söz Vermek

Doktor Derrick'in uyarılarına rağmen
bütün gece sahilde oturduk ve
kumda çukur kazıp
yaktığımız sahil ateşinin başında
puro ve minik şişelerde cin içtik.

"Sarhoş oldum," dedi Tippi ve
arkaya devrilerek
beni de peşinden sürükledi.

Başımız döner halde
yeniayı izlerken
pek düşünmeden,
"Ölürsem bensiz yaşayacağına
söz verir misin?" diye sordum.

Dalgaların kükremesi kesildi.
Ateşin çıtırdayan dudakları suspus oldu.

Tippi kıkırdayarak ve
belimi gıdıklayarak,
"Jon'la evleneceğime söz verebilirim," dedi.

"Ciddiyim," dedim.

Tippi beni de çekerek doğruldu ve
cinden bir yudum daha aldı.
"Sen verirsen, ben de veririm."

“Söz,” dedim ve
onu öptüm.

Son Gece

"Bir şey itiraf edeceğim," dedi Jon karanlığa doğru.

Yumruklarımı sıktım ve kendimi en kötüsüne hazırladım.

"James Joyce'un laf salatasından hiçbir şey anlamıyorum," dedi.

Yumruklarımı gevşettim.

"Ben de," dedim.

"Ama seviyorum."

"Evet," dedi.

"Bu kadar soyut olup da bizi etkileyebilmesi tuhaf değil mi?"

Elimi tuttu ve sabaha kadar bırakmadı.

Dönüş

Pisipisiler kurdelelerinden askıya asılmıştı.
Tortop yapılmış kalın tozluklar kaloriferin dibindeydi.
"Evde kimse var mı?" diye seslendim.
"Ejder?"

Banyodan sekerek çıktı ve
incecik kollarını bize doladı.
"Sizi özledim," dedi.
"Size matruşka bebek getirdim. Ucuzlardı.
Ayrıca yeni bir erkek arkadaşım var.
Adı Peter.
Moskovalı."

"Bizim yüzümüzden dönmek zorunda kaldığın için
özür dilerim," dedim.

Ejder başını iki yana salladı.
"Rusya buz gibi ve Peter beni yatağa atmak istedi.
Eve dönmem iyi oldu.
Hem insanın yapışık ablaları
her gün ayrılmıyor ya.
Burada olmak istedim..."

Koşarak gitti ve
matruşkalarla geri geldi.

Önce birinci bebeği, sonra ikincisini açtım.
Bebek her katta aynıydı:

mükemmel yuvarlaklıkta kırmızı yanaklar;
minik, kömür gibi gözler;
daha küçüklerinde bile
keşfedilecek
hiçbir farklılık yoktu.

"Neyi simgelediğini merak ediyorsun, değil mi?"
dedi Ejder.
Bebekleri aldı ve
tekrar iç içe geçirdi.
"Anneliği simgeliyorlar,
sizi değil."

Tippi kıs kıs güldü.
"Ah be, Grace de
her şeyin bizimle ilgili olduğunu sanıyordu."

Noel

Bahçemizdeki elma ağacını ışıklandırdık.
Tıka basa hindi ve iç pilavı yedik.
Hediye alışverişine çıktık.

Sonuçta
Noel'di
ve nihayetinde
biz de
herhangi bir
aileden
farksızdık.

Yeni Deri

Doktor Derrick bizi yeni biriyle tanıştırdı:
Alanında uzman olan Doktor Forrester'la.
Ameliyat sonrasında
ayrılmadan kaynaklı yaraları
örtecek kadar derimizin olması için
doku genişleticileri,
yani serum dolu küçük baloncukları
derimizin altına o yerleştirecekti.

Operasyonda uyanıktık;
lokal anestezi uyguladılar ve
parlak ışıklara karşı gözümüzü kırıştıırıp
tepemizde dikilen,
burunları ve ağızları
yeşil cerrahi maskelerle gizli
hemşire ve doktorları izledik.

Saatler sonra
Tippi inildi yordu ve ben de çığlık atmamak için
çarşafı tüm gücümle kavrayıp sıkıyordum.
Tippi, "Bize ağı kesici lazım," diye söylendi ve
çağrı düğmesine bastı.

Bedenim zonkıyor, yanıyordu.
Üstelik bu genişleticiler sadece başlangıcı.

Dudaklarının köşeleri beyaz, kuru tükürükle kaplı
Doktor Forrester ertesi sabah,

“Yakında bedeniniz
devasa tümörlerle kaplı gibi görünecek,” dedi.
“Ama kısa süreliğine.
Ayrıca bu mucizeyi evinizde de bekleyebileceksiniz.”

Bize sormadan, ellerini
ameliyat yaralarına;
karnımıza, sırtımıza ve belimize bastırdı.
Artık kendi bedenlerimizin
sahibi olmadığımız
açıktı;
bedenlerimizi bizi şişirecek,
şekillendirecek,
yarıp ayıracak
ama bir kez olsun durup da
Emin misin?
diye sormayacak
bu insanlara emanet etmiştik.

Jon

Biliyorum

benim belimde genişleticilerin olduğu yere dokunduğunda
Jon istemsizce ürperiyor.

Ama işte,

Jon istemese de ürperiyor,

Jon'un elinde değil ve

ben ilk defa

Jon'un mükemmel olmadığını fark ediyorum.

Ve bu yüzden

Jon'dan nefret ediyorum.

OCAK

Boşta

Derimizin genişlemesini ve
doktorların hazır olmasını bekliyorduk.
Tek yapabildiğimiz
beklemek;
okumak,
televizyon izlemek ve
kendimizi zorlamadığımızdan
emin olmak için
her gün bize bakmaya gelen
hemşireye itaat etmekte.

Düşündüm de
böyle beklemek,
sadece beklemek,
yaşamlarımızın
son anlarını
ciddi ciddi
boşa harcamaktı.

Kıvırmak

Öyle ya da böyle
kısa süre sonra
bir dolap dolusu
ekstra geniş pantolon ve eteklere,
dahası, bezden çıktığımızdan beri
giydiğimiz dev boy donlara
ihtiyacımız kalmayacaktı.

Biz de doku genişleticiler
hâlâ biraz canımızı acıtsa da,
gardırobumuzu temizleyip
iki kişi olduğumuzda
giyemeyeceklerimizi ayıklamaya koyulduk.
Şu turuncu eşofman altı mesela;
onu hangi akla hizmet
almıştık ki zaten?

“Alışverişe çıkmalıyız,” dedim.

Tippi

sağ işaret parmağındaki

som gümüşten yüzüğü

çeviriyor da çeviriyordu.

“Yok,” dedi, “beklesek daha iyi olur.

Bekleyip

ne olacağını görelim.”

çok

Matruşka bebekleri yeniden düzenliyor,
hepsini
yan yana ama
farklı sırayla
diziyor,
açıyor,
sonra yeniden birleştiriyor,
birbirinin içine saklıyordum.
Ejder ne derse desin,
bebeklerin Tippi ve benimle
alakası olmadığını istediği kadar söylesin,
hepsinin içinde yaşayan en minik,
pirinç tanesi kadar küçük ve önemsiz
onuncu bebeği her aldığımda
onu çöpe atıp
diğer bebeklerin
onsuz
var olup olamayacaklarını
görmek istiyordum.

Simge olarak buna ne demeli?

Yedi Cihan Duymuş

Sonunda
değerlerimizi takip edebilmeleri için
hastaneye yatırılmıştık
ve her nasılsa
burada olduğumuzu,
ne yapmayı planladığımızı
yedi cihan duymuştu.
Basın kuruluşları
sulusepkenin ve karın altında
Acil Servis'in karşısında
bir erkek müzik grubunun
konserine bilet almayı ya da
idolünü bir anlığına görmeyi bekleyen
coşkulu hayranlar misali
kamp kurmuşlardı.

Tippi'yle kalabalığın artmasını
beşinci kattaki odamızdan izliyorduk
ama sadece Caroline'la konuşuyorduk
gerçi o da artık pek peşimizde dolaşmıyor,
doktorlarla ya da
ailemizle görüşüyor,
bizi hastane kantininin yağsız yoğurdundan yiyip
televizyonda gündüz programları izlememiz için
bir başımıza bırakıyordu.

Doktor Derrick'in Talebiyle

Doktor Murphy, Rhode Island'da ziyaretime geldi.
Pantolonlu lacivert takım elbisesi ve
kalın çerçeveli gözlüğüne,
ciddi ve vakur duruşuna bakınca
Doktor Derrick'in ona
hayatta kalma olasılığımızın
düşük olduğunu
söylediğini tahmin ettim.

"Pekâlâ..." dedi,
bacak bacak üstüne attı ve
ellerini kucağında birleştirdi.

Bir süre birbirimizi izledik.

Yelkovan hızla dönüyordu.

"Bensiz de iyi olacaktır," diye yalan söyledim.

Doktor Murphy başını aşağı yukarı salladı.

"Peki, sen onsuz nasıl hissederdin?"

"Bir hiç olurdum," dedim.

"Kaybolurdum.

Ama bu iş öyle sonuçlanmayacak."

"Muhtemelen evet.

Yine de seni her olasılığa hazırlamalıyız."

Tırnaklarımla Doktor Murphy'nin yüzünde
derin, kırmızı yarıklar açmak,
yumruğumu karnına geçirmek istiyordum.
Acıyla çığlık atmasını istiyordum.
Ona Siktir git ve
Beni rahat bırak ve
Bana geleceği hatırlatmayı kes
demek istiyordum.

Yapmadım.
Başımı eğdim.
Kucağıma bakarak,
"Ödüm kopuyor," dedim.

Doktor Murphy ilk defa
eğilip elimi tuttu.
Tippi bile şaşkınlıkla
başını kaldırıp baktı.

Doktor, "Benim de," dedi.

Algının Gücü

Doktor Forrester, belimizdeki
şişmiş
doku genişleticilere baktı.
Kabartıları parmaklarıyla kontrol edip,
“Harika görünüyor, kızlar,” dedi.
Başkalarının görünce
ürperdikleri şey karşısında
Doktor Forrester sırtıyordu
ki bu
algının gücüne
dair
çok şey
söylüyordu.

Teknik

Doktor Derrick süreci oyuncak bebekler üzerinde gösterip
şemalarla onlarca defa anlattı.
Ayırma ameliyatı başlı başına
on sekiz saatten uzun sürecekti,
sonra bana Heartware kalp pompası takılacaktı ve
ölmeyeyim diye
serumla ilaca bağlanacaktım.
Nekaheti acısız geçirelim diye
ikimizi de en az bir hafta
suni komaya sokacaklardı.

Uyanırsam...
Hayatta kalırsam...
adım listeye yazılacaktı.

Kalp nakli listesine alınacaktım ve
kana susamış bir akbaba gibi,
başka bir ailenin trajedisini bekleyecektim.

Doktor anlattıkça
iyiden iyiye büyücülük gibi görünüyordu.

Yani,
belden aşağıımızı
bütünlüklü iki bedene sahip olacağımız şekilde
nasıl yeniden şekillendirebilirlerdi ki?
Bağırsaklarımızın çoğu ortaktı
ama doktor bunun sorun olmayacağını söylüyordu.

Mahrem yerlerimiz de ortaktı
ama doktor onları
Tippi'ye vereceğini ve
bana da bir ayar çekeceğini ve
normal bir genç kız olacağımı söylüyordu.

Ancak bu bir yalandı.

Her halükarda onu sorgulamıyordum
ve asıl parçaları neden
Tippi'ye verdiğini asla sormuyordum
çünkü ortada
acı,
inkâr edilemez
bir gerçek vardı:
Benim
ameliyattan
sağ çıkma olasılığım
çok
ama çok
düşüktü.

Ölüm

Ölmek nasıl bir histi?
Uyumak gibi miydi?
Karanlık, sessiz bir rüya gibi mi?

Tek olayı
hiçlikse,
belki de o kadar da kötü sayılmazdı.

Ama kendimi kandırıyordum.

Daha kötüsü olmalıydı yoksa
insanlar ondan
böyle şiddetle
kaçınmazlardı.

Belki de ölüm bembeyaz ve

göz kamaştırıcıydı.

Belki uyku yoksunluğuydu;

halis muhlis bir uyanıklık,

sağır edici bir gerçeklikti

ki bu, gerçekten
dayanılmaz olurdu.

Ama o kapıyı çalana dek
nasıl hissettirdiğini
kimse bilemezdi.

Tek bildiğim,
toprakta bir çukura
indirilen,
pirinç saplı bir tabuta
benzediği idi

ve
onlardan birinin
içine girmek gibi
bir niyetim
kesinlikle yoktu.

Deneyssel

Jon bizi hastanede
tek başına ziyaret etti.
Solmaya yüz tutmuş bir demet beyaz gülü
yatağın yanına koydu,
sonra bir vazo ve
çiçekleri canlandırmak için
su ile biraz maden suyu aradı.
Tippi, “Yasmeen’le kavga mı ettiniz?” diye sordu.

“Yasmeen’le mi? Hayır.
Onun bir düğüne gitmesi gerekti,” diye açıkladı Jon.
“Ben de beklemek istemedim.
Sizi görmek istedim.”

Birkaç saat kaldı, giderken
ikimize de sarıldı ve
beni hızlıca öptü;
karpuzlu ağzıyla ve
diliyle değil,
sadece dudaklarını
benimkilere
neredeyse iffet kaygısıyla
bastırarak.

O gittiğinde Tippi,
“Bu ne anlama geliyor?
Çıkıyor musunuz yani?” diye sordu.

Omzumu silktim.

“Sanmıyorum.”

“Belki de deneysel takılıyorsunuzdur,” dedi.

“Aslında tüm ilişkiler öyle değil midir?”

“Yoksa sen iyi bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?” diye sorup onu dürttüm.

Sırıttı. “Hadi oradan!”

Düşlemek

Jon'u.

Bizi,

göğüslerimizden birbirimize bağlı,
tek yürekle.

Ama Tippi nereye kaybolmuştu?

Arıyor

ama bulamıyordum,

sesleniyor

ama duyamıyordum.

“Ben varım, yanımdayım,”

diyordu Jon

ama uyandığımda

çığlık çığlığa,

kan ter içinde,

gözyaşlarıyla,

biliyordum;

o

bana

yetmeyecekti.

Tirmanış

Ailemiz bize “iyi şans” partisi düzenledi ve
hepimiz bu bir veda partisi
değilmiş numarası yaptık.

Herkes gelmişti.

İlk kelimelerinden beri görmediğimiz kuzenlerimiz,
hayatımız boyunca tanıdığımız doktorlar...
Hatta Hornbeacon’dan Bayan James bile gelip
okula döndüğümüzde bize
özel muamele yapılmayacağına dair uyardı.
“Finalleri herkes gibi
vermenizi bekliyoruz,” dedi.
İyi davranmaya çalışıyordu ama
bu aptalca bir laftı;
hayatta kalırsak
yürüyemeyecektik,
yani tam anlamıyla özel muameleye
ihtiyaç duyacaktık.

Yasmeen ve Jon müziğin sesini çok açınca
bir hemşire elinde termometreyle gelip
sesi kısamamızı çünkü
diğer hastaların rahatsız olduğunu söyledi.

Herkes ayrılırken
Yasmeen cebimizdeki bozuklukları yoklarcasına
bizi yandan hafifçe dürttü.

“Görüşürüz, götlekler,” dedi
ve söyleyecek başka bir şey bulamayınca
çıkıp gitti.
Jon kollarını ikimize de doladı ve
başını omzuma koydu.
“Her şey çok karmaşık, değil mi?”
Titrek kalbimin, onun için
son bir kez daha gümbürdemesine izin verdim,
sonra
geri çekildim ve
“Bugün değil,” dedim.

Caroline, başını aramızdan uzatarak,
çenesine çikolatalı pasta bulaşmış halde
Paul’a fotoğraf çekti.
Üç saniye kadar “peyniiiiir” dedi, sonra
fotoğrafı telefonunun arka planı yaptı.
“Operasyon sonrası röportajları için
çok gecikmeden geri geleceğim, tamam mı?” dedi.
İki dizimizi de hafifçe sıktı.
“İkiniz de şahanesiniz.”

Müzik kapatıldı.

Yemekten artanlar toplandı.

Ninem televizyonu açtı ve
annemle babam yeni evrakı imzalamak için
başka bir odaya geçtiler.
“Ama listemi tamamlayamadım,” dedim.
Ejder sandalyesiyle yakına geldi.
“Liste mi?” diye sordu.

Yutkundum. "Ölmeden önce yapılacaklar listesi," diye açıkladım.

Ejder yüzünü buruşturdu ve kocaman açılan gözlerindeki gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

"Grace hiç ağaca tırmanmadı," dedi Tippi.

"Eh, gidip tırmanalım o zaman," dedi Ejder.
Bize değneklerimizi uzattı.

Bir hemşire asansörün önünde bizi durdurdu.
Dirseğimden tutup,
"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Biraz hava almak istiyoruz," dedim.

Hemşire başını iki yana salladı.
"Hayır, olmaz. Bu kötü bir fikir."

"Ama Grace kusacakmış gibi hissediyor," dedi Tippi.
"En azından bir tekerlekli sandalye getirin."

Hemşire boş koridora bakındı.

"Peki.
Burada bekleyin.
Gidip bir sandalye bulayım da
sizinle geleyim."

Tippi, "Tamam," dedi ve
hemşire gözden kaybolur kaybolmaz
önümüzdeki asansöre bindik,

zemin kata
indik ve
otoparka çıkıp
tırmanılacak
ağaç aradık.

Ejder, “Şuradakil” dedi ve
otoparkın karşısında, dallarını
yoga yapan bir ahtapotun dokunaçları gibi
uzatmış meşe ağacını gösterdi.
Trafikte rahat bir
boşluk yakalayıp
karşıya geçtik.
Ağacın dibinde Ejder elleriyle üzengi yapıp
ayağımıza destek oldu ve
tüm gücüyle bizi
en alt dala doğru itti.
Dalda oturup biraz soluklandık,
sonra kendimizi yukarı,
üstteki dallara çektik.

Trafik, gececil canlıların
sesini bastırıyordu.

Şehrin ışıkları, yıldızları boğuyordu.

“Yarın ne olacağının önemi yok.
Kimsenin beklemediği kadar
ileri gittik,” dedi Tippi,
bacağını, alttaki
çimenli tümseğe doğru sarkıtarak.
Bu ağaca
tırmanmaktan bahsettiğinin farkındaydım.

“Ben mutlu gibiyim,
ya sen?”

Bir traktör bağlantı yolunda yavaşça ilerliyordu.

Hava soğuktu.

“Mutluyum,” dedim.
“Ama çok korkuyorum.
Ya uyanırsam ve sen olmazsan?
Sensiz uyanmak istemiyorum.”

Birkaç itfaiye aracının sireni duyuldu ve
yanıp sönen kırmızı ışıkları görüldü.
Araçlar hızla geçerken
trafik yavaşladı ve
arabalar kenara çekerek
telaşlı süvari alayına yol verdi.

Ejder, “İnecek misiniz artık?” diye seslendi.

“İnecek miyiz?” diye sordum Tippi’ye.

“Elbette,” dedi.
“İneceksek bile birlikte ineceğiz.”

Aç ve Susuz

Tippi hemşireden su istedi ama
hemşire vermedi;
"Anestezistlerin programını bozabilir," diye açıkladı.
"Ama birkaç tane buz getirebilirim."

Tippi ellerini havaya savurdu.
"Son bir yemek bile vermediklerine inanamıyorum."
Halbuki bütün öğleden sonra boyunca
tıka basa
pasta ve kurabiye yemiştik.

Ninem Tippi'nin kulağını çekti.
"Son yemekler, idamı bekleyen kerizlere verilir.
Sizse iyi olacaksınız."

Tippi istatistikleri tekrar hatırlatmadı
ama o da ninemin kulağını çekti ve
"Senin yaşında olsam,
her akşam yemeğimi sonuncusuymuş gibi yedim," dedi.

Babam bir kahkaha patlattı ve
şakayla ninemi dürttü.
Ninem bize dil çıkardı.
"Ben hepinizi gömeceğim bir kere."

Bir anda odaya sessizlik çöktü.

Ninem son sözleri bunlardı.
Sonra gözyaşları içinde odadan çıktı.

İnsan Dedigin Haşin Gerçekleri Sindiremiyor

Ejder gitmeden önce,
"Sabah hastaneye gelmeyeceğim," dedi.
Ağırlığını topuklarına verdi ve
alt dudağını emdi.
"Günü stüdyoda geçireceğim sanırım.
Haftaya bir gösterim var ve dönüşlerim sıkıntılı.
Umarım bozulmazsınız.
Sakın umursamadığımı düşünmeyin."

"Tabii ki düşünmeyiz Ejder," dedik bir ağızdan.
Dikkatini başka şeylere vermek istemesini anlıyorduk.
Hem yirmi dört saat boyunca
bir otomatın önünde dikilip
ameliyathanenin kapılarının açılmasını ve
Doktor Derrick'in her şey yüzünden okunur halde
dışarı çıkmasını beklemesi gerekmiyordu.

"Ama aklım sizde olacak.
Şunu bilmelisiniz..."
Duraksadı, kollarını bedenine sardı, ikimize baktı.

Tippi'ye, sonra bana.

Tippi'ye, sonra bana.

“Yani...”

diye tekrar konuşmayı denedi
ama sonunu getiremiyordu.
Sesi çatladı ve
gözyaşları dökülmeye başladı.

“Ne demek istediğini biliyorum,” diyebildim.
“Söylemene gerek yok.”

İkimizi de yanaklarımızdan öptü,
sonra derin bir soluk alıp
çabucak arkasını döndü ve
koşarak odadan çıktı.

Kırmızı Kod

Ellilerinde, fıçı gibi,
kıvrıcık ve gür gri saçlı,
hafif bıyıklı bir kadın olan
gece hemşiresi
odamıza geldi.

Elinde kırmızı ojeye benzer
küçük bir şişe vardı.

"Grace'in tırnaklarına oje sürmem gerekiyor,"
dedi.

"Doktorlar ameliyat sırasında hangi kalbin
sorunlu olduğunu görebilsinler diye."

Gülümsemeye çalıştı ama
girişimi dudaklarına ulaşıp da
kenarlarını kıvrıramadan
kayboldu.

"Ona ben sürerim," dedi Tippi ve
ojeyi hemşireden aldı
ama tüm tırnaklarım
kırmızıya bulanana dek
kadın başımızda dikildi.

Tippi her zaman yaptığı gibi
ojeyi kurutmak için tırnaklarıma üflerken
ona, "Teşekkür ederim," dedim
ve
kendime
bunun çok mantıklı olduğunu söyledim;

doktorlar yarın hata yapmamak için
durumu garantiye almak *zorundaydılar*.

Yine de

kırmızı ojenin doktorlara
hangi kalbe özen göstermeleri gerektiğini değil,
bir sorun çıkarsa
hangi candan feragat edeceklerini
gösterdiğini
düşünmeden duramıyordum.

Yatmadan Önce

Işıkları kapamadan önce
boynumdaki
tavşan ayağı kolyesini çıkarıp
komodinin üzerine bıraktım.

Onu artık istemiyordum.

Ona ihtiyacım yoktu.

Şans, bir yalandı.

Gece Boyunca

Gece boyunca Tippi'yle kollarımızı
halat gibi
birbirimize dolayarak yattık.
Yüzümü boynuna gömdüm ve
o da ara sıra uyanıp
alnımı öptü.
Kuşlar cıvılamaya başladığında ve
gökyüzü turunculaştığında
öylece yatıp
ağlayamayacak kadar yorgun gözlerimizle
birbirimize baktık.
Tippi burnunu burnuma sürttü.
"Her şey yoluna girecek," dedi.
"Girmese bile sorun değil."

21 OCAK

Ayrılık Günü

Annem ellerimizi sımsıkı tutmuştu,
babam da onu ayakta tutuyordu.
Tekrar tekrar,
büyü yapar gibi,
"Sizi seviyoruz,
sizi seviyoruz,
sizi seviyoruz," deyip duruyorlardı.
Bir hemşire onları uzaklaştırdı ve
ameliyathanenin çift kanatlı kapıları
bizi yuttu.

Odada sanki binlerce insan vardı ve
içeri girdiğimizde hepsi sustu.

Doktor Derrick öne çıktı.
"Hazır mıyız?" diye sordu.

Doğrama tahtasına konan et gibi
ameliyat masasına itelendik.

"Olup olabileceğimiz kadar hazırız," dedi Tippi.

Doktor Derrick eğilip
sadece bizim duyabileceğimiz şekilde,
"İkinizi de kurtarmak için
elimden gelen her şeyi yapacağım.
Hem de her şeyi..." diye fısıldadı.

Tippi'nin elini tutup sıktım,
o da başını çevirip
dosdoğru bana baktı.
"Yakında görüşürüz kardeşim," dedi ve
çocukken yaptığımız gibi
dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Yakında," dedim.

Baş başa verdik ve
sessizliği içimize çektik.

29 OCAK

Tippi'ye Bakmak için Başımı Çevirdim

Burada değildi.
Ne yatakta yanımda
ne de
odadaydı.

Olmuştu. .

Hayattaydım ve
bu
koca
yerde
yalnız başımaydım.

Gerçekten olmuştu.

Hasta

Annem, babam ve ninem bedenimin
farklı farklı yerlerini tutuyor,
tutmazlarsa uçup gidecekmişim gibi
sıkıca kavıyorlardı.
Ejder yatağın ayakucunda duruyordu.
Gözleri kıpkırmızı,
yüzü allak bullaktı.
Annem hüngürdüyordu.
Babam burnunu çekiyordu.
Ninemnin dudakları titriyordu.
Bir tek Ejder konuşabilecek haldeydi.
"Suni kalp pompası işe yarıyor," dedi bana.
"Listeye de girdin, Grace.
Kalp nakil listesine yazıldın."
Buruk bir gülümseme.
"Ama Tippi pek iyi değil.
Ameliyatta çok kan kaybetti
ve şimdi de
enfeksiyon kaptı.
Bayağı hasta.
Gerçekten
çok hasta."

"Onu görmek istiyorum," dedim.
"Yanında olmak istiyorum."

Ejder anlayışla başını salladı.
"Bunu isteyeceğini biliyorduk."

Sarılmak

Tippi'ye de bendeki kadar çok
kablo ve boru takılmıştı.
Bir karantina odasında yatıyordu,
bir köşeye sinmiş halde bekleyen doktorlar
kasvetle mırıldanıyorlardı ve
Tippi'nin yanındaki hasta başı monitörü
sürekli bipliyordu.

Kalçamdaki geniş ameliyat yarası yanıyordu.
Midem kasılıyordu.
Yutkundukça boğazım yarılıyordu.

"Beni yanına götürün," dedim.

Doktorlar başlarını iki yana salladılar ve
hemşireler üstlerine asla karşı gelemeyeceklerinden
boyunlarını eğdiler.

"Lütfen, izin verin yanına yatayım," diye yalvardım.

Babam homurdandı ve izin istemeden
hasta yatağıma Tippi'ninkinin
olabildiğince yakınına doğru itti.
Ejder'e, "Ablanı taşımama yardım et," deyince
doktorlar aniden atılıp yanımıza geldiler

ve
beni hayatta tutan,

dizüstü bilgisayar boyutunda
bir torbayla birlikte
yavaşça
Tippi'nin yatağına
kaydım.

Bedenim zonkladı ve haykırdım.

Ama Tippi hareketsizdi.

Solukları tüy kadar hafifti,
yüzü ise
sanki bunu başından beri bekliyormuşçasına
sakindi.

Kollarımı ona doladım ve

dirensin diye sarıldım.

Çöküş

Sabah olduğuunda Tippi'nin gözleri
pek ışık almayan daracık bir yarık gibi açıldı.
Parmak uçlarıma dudaklarını okşadım.
"Selam," dedi,
yok bir sesle,
sonra tekrar: "Selam."

Acıya rağmen, bedenlerimizi birleştirmek için
göğsümü ona bastırdım.

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı.
"Çöküyorum," dedi.

"Hayır," dedim.

Hafifçe gülmeyi başardı;
gülüşünde bütün şüpheciliği saklıydı.
"Söz verdin, unutma," dedi bana.

Ne yapmam gerekiyordu?
Hiçbir fikrim yoktu ama
bu durumda duymak isteyebileceğim
kelimeleri söyledim:
"Gitmen gerekiyorsa gidebilirsin."

Tippi'nin dudağının kenarı yukarı kıvrılırken
gözleri kapandı.

Gözleri kapandı
ve tekrar açılmadı.

"Git," diye tekrarladım.
"Git, git."

Ve Gitti

Doktor Derrick beyaz önlüğüyle,
çirkin bir kolye gibi boynundan sarkan stetoskobuyla
tepemde dikiliyordu.

Babam yanındaydı,
kır sakalı uzamaya başlamıştı.
Annemse kapının yanında,
gölgede duruyordu.

“Beni duyabiliyor musun?” diye sordu doktor.

Duyabiliyordum ama
hareket etmedim.

Gözümü kırptım.

“Tippi’yi kaybettik,” dedi.
“Sadece özür dileyebiliyorum.
Çok ama çok üzgünüm;
ama bunun yeterli olmadığını biliyorum.”

“Çıkın dışarı,” dedim ve
hepsine aynı nefretle
sırtımı döndüm.

Tippi

Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi? Tippi?
Tippi.

Sızı

İnliyordum, haykırıyordum.
Kardeşimin özlemiyle içim sızlıyordu.
Karanlığa adını fısıldıyordum: "Tippi."

İnliyordum, haykırıyordum.
Kardeşimin özlemiyle içim sızlıyordu.
Karanlığa yalvarıyordum: "Tippi."

İnliyordum, haykırıyordum.
Kardeşimin özlemiyle içim sızlıyordu.
İnliyordum, haykırıyordum.

Kardeşimin özlemiyle içim sızlıyordu.
Kanım ve kemiklerim,
kollarım ve bacaklarım,
tüm damarlarım
kardeşimin özlemiyle sızlıyordu.
Kendime acıyordum.

Ona, "Seni seviyorum," diyordum
ve içim sızlıyordu.
Ona, "Seni özledim," diyordum
ve içim sızlıyordu.

Ve bu sızı,
ah bu sızı,
geçmeyecekti.

Onun Kalbi

Kalbini içimde istiyordum.
Onu atmalarını istemiyordum.
Bana vermelilerdi.
Beni kurtarmak için.
Kalbi kurtarmak,
Tippi'yi;
onun bir parçasını
kurtarmak için.

"Tippi'nin kalbi nakledilecek kadar
sağlıklı değildi,"
diye mırıldandı Doktor Derrick.
"Hem zaten bunun için geç kaldık.
Çok geç."

Bunu biliyordum.
Yine de büyük ziyandı.
Tippi'nin kalbi
hep
çok güçlü
olmuştu.

Tyileşmek

Fırça gibi saçları olan bir hemşire yanıma geldi.
Lateks eldivenli bir el koluma bastırdı.

İçim
dışım
alev alev yanıyordu.
Kemiklerim zangırdıyor,
kaburgalarımın ardı zonkluyor ve
bedenime zerk edilenler
tenime bıçak gibi saplanıyordu.

Acı yorucu ve sonsuzdu.

Hissedebileceğimi
sandığımdan
çok daha fazlasıydı.

Hırıldadım ve
koluma dolanmış lateks sıkılaştı.
Hemşire, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Morfini tazelemek durumu düzeltebilirmiş gibi,
yatağımanın yanında asılı duran
şeffaf serumun ayarıyla oynadı.

"Yakında daha iyi hissedersin," dedi.

Bu nasıl doğru olabilirdi?
Bana verebileceği herhangi bir şey
bu acıyı nasıl dindirebilirdi?

Başucumdaki Sesler

Temiz havaya
ihtiyacı var.
Daha fazla ilaca
ihtiyacı var.
Evde dinlenmeye
ihtiyacı var.
Dualarımıza
ihtiyacı var.
Ailesinin ve arkadaşlarının
yanında olmalarına
ihtiyacı var.
Yas tutabilmeye,
konuşabilmeye,
gülebilmeye
ihtiyacı var.
Suya,
ilaçlara,
sessizliğe,
zamana
ihtiyacı var.

Halbuki
bunların hiçbirine
ihtiyacım yoktu.

Benim
Tippi'ye
ihtiyacım vardı.

ŞUBAT

Gelişme

Bugün yarım kraker yedim ve
doktorlar çok memnun oldular.

Anoreksi

Görmeyi kabul ettiğim ilk kişi Ejder oldu.
Solumdaki boşluğu kapamaya çalışmadan
sağ tarafımda oturdu
ve havadan;
o gün Hoboken'de kalınlığı
bir metreye ulaşan kardan bahsetti.
Bir de babamın eve dönmesinden
ve bildiği kadarıyla haftalardır
ağızına içki sürmemiş olmasından.

Ejder'in kemikleri sayılıyordu.
Cılız yüzü bembeyazdı.
"Ejder, sen anoreksik misin?" diye sordum;
birdenbire bundan emin oldum ve
daha önce bir şey söylemediğim için
kendime kızdım.

Başını salladı. "Muhtemelen."

"Tippi buna çok kızardı," dedim.
"Bu konuda bir şey yapmalıyız."

Ejder başını yastığıma koydu ve
hıçkırırcasına inledi.
"Onu ben de özlüyorum," dedi.
"Hepimiz özlüyoruz,
hem de çok."

Nekahet

Anneme cenazeyi ertelememesini,
aylarca hastanede kalacağımı ve
Tippi'yi bekletmek istemediğimi söyledim.

Onun yerine Paul'e töreni kaydettirdim,
o da itiraz etmedi ve
nasıl geçtiğini izleyebilmem için
başucuma ince, gümüşü bir DVD bıraktı.

Gücümü toparladığımda izleyecektim.

Ann Teyzemin geniş kanatlı bir kuşu
anlatan bir şarkı söylemesini,
Yasmeen'in ölülerin kalplerini yüreğimizde taşıdığımızı
anlatan bir şiir okumasını,
babamın, amcalarımın ve Jon'un,
Tippi'nin tabutunu topraktaki bir çukura
taşıyıp koymalarını izleyecektim.

Bunların hepsini yapacaktım ama
hâlâ hastanede, nekahet dönemindeydim;
yaralarımın iyileşmesini,
doktorların kalbimi söküp çıkarmalarını ve
henüz kırılmamış bir kalple
değiştirmelerini bekliyordum.

"Zaman her şeyin ilacı," demişti Doktor Murphy.
Ona inanmasam da
kendimi zamanın akışına bırakmıştım.

Zaman akıp gidiyordu
ve
ben yaşıyordum.

Yakında,
çok yakında
başka bir insanın kalbinin
içime tıktırılması
umuduyla yaşıyordum.
Ölü bir insanın kalbinin
beni hayata döndürmesi
umuduyla.

MART

Anlatmak

Caroline geldi,
yanında Paul de Shane de yoktu;
kamerayı alıp sadece kendi gelmişti
ama henüz erken olduğunu söyledi.

Belki haklıydı
ama yine de
ekipmanı
ayakucuma kûrdü ve
kayda başladı.

“Konuşmak istiyorum,” dedim.
“Anlatıp içimi dökmek.”

“Peki,” dedi Caroline.

Tippi’nin başlaması için
başımı sola çevirdim;
artık tek olduğumu unutarak.

Hayatımın kalanı boyunca
bunu yaşayacaktım:
Onun gittiğini hep unutacaktım.

“Devam et,” dedi Caroline.

Ben de öyle yaptım.

Devam ettim.

Benim Hikâyem

Bu benim hikâyem.
Yalnızca bana ait çünkü
anlatması gereken bir tek benim.
Hâlâ bu dünyada olanım;
artık sahnenin sağında değil
tam ortasındayım.

Bu tekil bir hikâye;
beklentinizin aksine,
âşıkların kolları gibi birbirine dolanmış
iki öykü değil.

Hem Tippi kendini dinletmeyi
hep çok iyi bilmişti.

Bense uzun süre dünyadan saklandım.

Korkaklık ettim.

Ama şimdi buradayım,
hikâyemle karşınızdayım.

“İki” olmanın hikâyesiyle.
“Tek” olmanın hikâyesiyle.

“Bizim Hikâyemiz”le.

Bu bir destan.

Sevginin destanı.

Yazarın Notu

Bu roman bir kurgu ama Tippi ile Grace'in yaşamları, yapışık ikiz olmanın onlara ne hissettirdiği ve toplumun onlara nasıl davrandığıyla ilgili detayların çoğu, geçmişte ve günümüzdeki gerçek yapışık ikizlerin hikâyelerinden harmanlandı. En faydalı bulduğum kitaplar Christine Quigley'nin *Conjoined Twins: An Historical, Biological and Ethical Issues Encyclopedia'sı* ile Frederick Drimmer'ın *Very Special People*'ydi. Başvurduğum bir dizi belgeselden en önemlileri ise BBC2 yapımı "Horizon: Conjoined Twins" ile BBC3 yapımı "Abby and Brittany: Joined for Life" oldu.

Ahlakbilimci Alice Dreger'in yapışık ikizler ve sıradışı anatomik yapıları olan insanlar hakkındaki yazıları, ayırma ameliyatına dair kapsamlı bilgi edinmemi sağladı. Bütün yapışık ikiz vakaları eşsiz olduğundan, bu romandaki varsayımsal tıbbi koşullar University College London ve Great Ormond Street Çocuk Hastanesi'ndeki öncü kalp uzmanlarıyla ve bilhassa dünyada yapışık ikizlere cerrahi müdahale alanındaki en büyük uzmanlardan biri olan Edward Kiely'yle görüşmelerime dayanıyor.

Yapışık ikizlerin kendilerini ve yaşamlarını trajik bulmadıklarını öğrenmek, tekil bireylere şaşırtıcı gelebilir. Örneğin, 1990'da Minnesota'da doğan Abby ve Brittany Hensel asla ayrılmak istemediklerini söylüyorlar. Abby ve Brittany, insanlara hayatlarını açarlarsa kendi hallerine bırakılacaklarını ve olabildiğince normal şekilde yaşayabileceklerini umarak pek çok televizyon programına çıkıp belgesellerde yer aldılar. İkisi de üniversiteden mezun oldu, arkadaşlarıyla Avrupa turuna çıktı ve bugün ilkokul öğretmenliği yapı-

yorlar. Abby ve Brittany özellikle ikizlerden birinin hayatını tehlikeye atabilecek ayırma ameliyatının her zaman en iyi seçenek olmadığını canlı kanıtlarıdır.

Pek çok yapışık ikiz uzun ve mutlu yaşamlar sürüyor, aralarında evlenip çocuk sahibi olanlar da var. Muhtemeldir ki tarihteki en meşhur yapışık ikizler, bu romanda da isimlerini andığım Chang ve Eng Bunker'dı (aslen Taylandlılardı ancak bölgenin o dönemlerdeki adı Siyam'dı. "Siyam ikizi" teriminin kaynağı da budur). Bunkerlar Amerikalı iki kız kardeşle evlendiler, yaşantılarını iki ev arasında geçirirler ve toplamda yirmi bir çocukları oldu. Torunları hâlâ düzenli olarak görüşüyor ve bu iki adamın geride bıraktığı mirası anıyorlar.

Elbette bütün yapışık ikizlerin rahat hayatlar sürdüğü söylenemez. Tippi ile Grace'in beden yapısını kurgularken, annelerine doğumda öldükleri söylenen ve en az yirmi yıl boyunca Rus araştırmacılar tarafından deneylere maruz bırakılan Masha ve Dasha Krivoshlyapova'nın bedenlerinden esinlendim. Yapışık ikizlerin çoğu ölü doğuyor ve hayatta kalabilenlerin ömürleri de fiziksel anomalileri, sıklıkla da doğuştan gelen kalp hastalıkları nedeniyle kısa sürüyor.

Bu kitabın araştırma süreci sancılıydı. Çocuklarını kaybeden ebeveynlerin ya da kardeşini kaybeden ikizlerin hikâyelerini gözyaşları içinde okuyup izleyerek saatler geçirdim. Ancak bu romanı yazmak benim için bir onurdur. Yalnızca bir yazar değil, bir anne, arkadaş, eş ve evlat olarak bana birey olmanın, daha da önemlisi başka bir insanı sevmenin anlamını düşünebileceğim zaman ve alanın tanınması paha biçilemez bir tecrübeydi.

Teşekkürler

İsmi anmam gereken bazı insanlar var; burada ayırabileceğim satırlara sığmayacak kadar çoklar. Ancak bu projeyi başından beri destekleyen yayın hakları temsilcim Julia Churchill'e özel teşekkürlerimi sunuyorum. Duyarlı ve dikkatli editörlerim Martha Mihalick ve Zöe Griffiths ile New York'taki Greenwillow ve Londra'daki Bloomsbury yayınevlerine hep böyle harika kalabildikleri için teşekkürler.

Ayrıca türlü destek, cömertlik, nezaket, emek ve cesaret gösterilerinde bulunan şu isimlere de minnettar olduğum bilinmeli: Profesör Aroon Hingorani, Profesör Andrew Taylor, Bay Edward Kiely, Britanya Kütüphanesi, Repforce Ireland, Combined Media, Jennifer Custer, Hélène Ferey, Chris Slegg, Emma Bradshaw, Zareena Huber, Nikki Sheehan ve Ani Luca. Tabii ki sevgilerini eksik etmedikleri için aileme ve arkadaşlarıma; özellikle de Andreas, Aoife, Jimmy, annem, babam ve Donegal ile New Jersey klanlarına çok teşekkür ederim... hepiniz muhteşemsiniz!